

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 13

Dijous, 13 d'abril de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 11, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000 (tram. 200-00008/06) (continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts.

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000

(tram. 200-00008/06) (continuació) (09:02)

DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

— Esmenes núm. 54 i 57, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

4

— Esmenes núm. 55 i 58, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sra. Baig i Torras.

7

— Esmenes núm. 56 i 59, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Bargalló Valls.

9

Torn en contra conjunt: Sra. Sanabra i Villarroya (CiU).

12

El Sr. Boada i Masoliver (IC-V) intervé per contradiccions.

15

Votació de les esmenes al Departament d'Ensenyament (10:25): rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

15

DEPARTAMENT DE CULTURA

— Esmenes núm. 60, 63, 66, 69, 72, 75, 78, 81 i 84, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.

15

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

17

— Esmenes núm. 61, 64, 67, 70, 73, 76, 79, 82 i 85, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Surroca i Sens.

18

Torn a favor: Sr. Casajuana i Pladellorens, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 76.

20

El president es reincorpora al seu lloc.

— Esmenes núm. 62, 65, 68, 71, 74, 77, 80, 83 i 86, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Bargalló Valls.

21

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual, que anuncia la retirada de les esmenes núm. 77 i 86.

24

Torn en contra conjunt: Sr. Salvatella i Suñer (CiU).

25

El Sr. Bargalló Valls (ERC) intervé per una qüestió d'ordre.

27

El Sr. Boada i Masoliver (IC-V) anuncia la retirada de les esmenes núm. 75 i 84.

28

El Sr. Casajuana i Pladellorens (S-CC) intervé per una qüestió d'ordre.

28

Votació de l'esmena núm. 85 (12:04:28): rebutjada per 49 vots a favor, 68 en contra i 17 abstencions.

28

Votació de la resta d'esmenes al Departament de Cultura (12:04:56): rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

28

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

DEPARTAMENT DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL

— Esmenes núm. 87, 90, 93, 96, 99, 102, 105, 108, 111, 114, 117, 120, 123 i 126, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.

28

— Esmenes núm. 88, 91, 94, 97, 100, 103, 106, 109, 112, 115, 118, 121, 124 i 127, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sra. Figueras i Siñol.

31

— Esmenes núm. 89, 92, 95, 98, 101, 104, 107, 110, 113, 116, 119, 122, 125 i 128, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual.

34

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra conjunt: Sra. Borràs i Solé (CiU).

38

Votació de les esmenes al Departament de Sanitat i Seguretat Social (13:46): rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

42

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000

(tram. 200-00008/06) (continuació) (16:41)

DEPARTAMENT DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES

— Esmenes núm. 129, 132, 135, 138, 141, 144, 147, 150, 153, 156, 159, 165 i 168, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sra. Font i Montanyà, que anuncia alhora la retirada de l'esmena núm. 162.

42

— Esmenes núm. 130, 133, 136, 139, 142, 145, 151, 154, 157, 160, 166 i 169, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Manel Nadal i Farreras, que anuncia alhora la retirada de l'esmena núm. 163.

45

— Esmena núm. 148, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Nel.lo i Colom.

48

— Esmenes núm. 131, 134, 137, 140, 143, 146, 149, 152

155, 158, 161, 167 i 170, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Bonet i Revés, que anuncia alhora la retirada de l'esmena núm. 164.

49

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Torn a favor: Sr. Ferrer i Gironès.

52

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual.

53

Torn en contra conjunt: Sr. Recoder i Miralles (CiU).

54

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra conjunt: Sr. Micaló i Aliu (CiU).

56

Votació de les esmenes al Departament de Política Territorial i Obres Públiques (18:32): rebutjades per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

57

DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA

— Esmenes núm. 189, 192 i 198, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ribó i Massó.

57

— Esmena a la totalitat núm. 195 (IC-V)

Torn a favor: Sra. Comas d'Argemir.

59

— Esmenes núm. 190, 193, 196 i 199, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Masllorens i Escubós.

59

— Esmenes núm. 191, 194, 197 i 200, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

63

Torn en contra conjunt: Sr. Orriols i Sendra (CiU).

66

Votació de les esmenes al Departament de Justícia (19:41): rebutjades per 56 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

67

DEPARTAMENT D'INTERIOR

— Esmenes núm. 265, 268, 271 i 274, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sr. Ribó i Massó.

67

— Esmenes núm. 266, 269, 272 i 275, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Pérez Ibáñez.

68

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

El Sr. Codina i Castillo (CiU) intervé per contradiccions.

71

— Esmenes núm. 267, 270, 273 i 276, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

72

Torn en contra conjunt: Sr. Sabanza i March (CiU).

74

El president es reincorpora al seu lloc.

Votació de les esmenes al Departament d'Interior (20:44): rebutjades per 62 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

75

DEPARTAMENT D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA

— Esmenes núm. 171, 174, 177 i 180, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sra. Font i Montanyà.

76

— Esmenes núm. 172, 175, 178 i 181, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Vilalta i Oliva.

78

— Esmenes núm. 173, 176, 179 i 182, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ausàs i Coll.

82

Torn en contra conjunt: Sr. Iglesias i Sala (CiU).

85

Torn en contra conjunt: Sr. Coll i Gilabert (CiU).

86

Votació de les esmenes al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (22:21): rebutjades per 57 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

90

La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 11.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, la vicepresidenta segona, la secretària primera i els secretaris, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals i d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i de Política Territorial i Obres Públiques.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000
(tram. 200-00008/06) (continuació)

Passem ara a debatre les esmenes al Departament d'Ensenyament. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, sembla que s'hagi fet expressament que el Departament d'Ensenyament el fem en horari escolar, a les nou del matí, tots puntuals. Segur que no té cap relació amb el sistema educatiu l'absentisme a aquesta hora; allà sí que hi són tots els nens i nenes. Avui també és molt difícil que hi siguem tots i totes a les nou del matí, després d'haver acabat ahir el vespre una mica tard. No vol dir que aquest absentisme signifiqui un fracàs en la tasca parlamentària, això, evidentment, tampoc. N'estic convençut.

Bé, feta aquesta digressió, intentar...

El president

Senyor diputat, aquesta no és una escola ni una classe, perquè no hi ha mestre, senzillament. (*Remor de veus i rialles.*) No, no s'atribueixi el que no és.

El Sr. Boada i Masoliver

Bé, és maco començar així, amb aquesta alegria. Bé, el que no podem dir exactament el mateix, «amb aquesta alegria», a l'hora d'estudiar els pressupostos del Govern de la Generalitat amb relació al Departament d'Ensenyament. És una llàstima, però ens hem vist obligats, després d'haver fet aquest estudi, doncs, a fer aquesta esmena de retorn d'aquests pressupostos del Departament i de l'Incanop.

Senyora consellera, jo li deia l'altre dia –se'n recorda, en la seva compareixença?– que una cosa era la lletra i l'altra la música; i que semblava que en la música sí que teníem una certa afinitat, fins i tot amb els gustos pel jazz –se'n recorda, que vostè deia que era molt

important perquè era una improvisació i que era creativitat?– i jo li deia: «Compte amb la improvisació i amb la creativitat en el Departament d'Ensenyament», perquè ens podem trobar, per comptes de música de jazz, allò que fan als carnivals de Cadis, que són les *chirigotas*, no? I em va fer la sensació que estem en aquesta, en aquesta situació.

Em permetrà que sovint faci referència al que vostè, senyora consellera, deia en aquella compareixença, perquè em va semblar molt interessant, i una mica també per acabar d'argumentar allò que dic: una cosa és la música que vostè feia servir i l'altra és la lletra. A l'hora de la veritat, té poc a veure el que vostè deia, com es reflecteix en els pressupostos, i a última hora els pressupostos són diners, i els diners són els que veritablement, també –per sort o per desgràcia–, són els que fan funcionar el país. Bé, i també altres coses, però, bé, el diner també és important.

Ho dic perquè vostè ens deia l'altre dia –i voldria començar per aquí–, diu, deia: «Perquè no hi ha projecte educatiu, sigui individual o col·lectiu, que no expressi necessàriament un posicionament ideològic, un posicionament polític». Certament, aquests pressupostos mostren, clarament, un posicionament ideològic, un posicionament polític clarament conservador. I aquesta és la definició, doncs, que nosaltres sabem veure en aquests pressupostos, per tot un seguit de dades que jo li aniré dient. I un model educatiu basat en allò que a vostè no li agrada que parlem, que són aquelles dues formes –la pública i la pública concertada–, i en aquests pressupostos es marca claríssimament també amb aquest augment dels concerts educatius en un 36%, amb un augment de les subvencions a llars d'infants privades en un 14% i, en canvi, en les llars d'infants, amb els ens locals, es congela. Continua –repeteixo– el desgavell competencial en no unificar tot l'ensenyament en un sol departament; això no és problema exclusivament sol de vostè, sinó que és del Govern, i a mi em sembla que també és un posicionament ideològic el fet que l'ensenyament, tot, des del zero fins a la mort, doncs, pugui estar en un sol departament perquè, a última hora, l'educació és una cosa que s'ha de fer i que s'ha d'obtenir al llarg de la vida, i no compartimentar-la com la té compartimentada, des del punt de vista competencial, el Govern de la Generalitat.

A més a més, si féssim un estudi del pressupost educatiu i hi afegíssim –que nosaltres creiem que hauria d'estar així–, ensenyament, universitat i ensenyament per a persones adultes, si féssim aquest càlcul –i hem fet aquest càlcul–, doncs, hi ha hagut una disminució del 2% del total amb relació al 1999. O sigui, els diners que destina el Govern de la Generalitat a educació han disminuït en un 2%, amb relació al pressupost total, amb relació al 99. I vostè deia: «L'any 2000 és ja com una línia divisòria entre el passat i el futur.» No l'hem sabut veure, la línia divisòria. És una continuació del 99 al 2000; ja la vaig avisar que això passaria i, senyora Laura, ha passat exactament el mateix. (*Veus de fons.*) Sí, ja ho he dit bé...

Bé, aquesta és la realitat que hi ha en aquests moments, no? I, sobretot, com podem entendre aquest pressupost que no augmenta –és un pressupost continuista– amb

totes les necessitats que té el país en aquests moments en relació amb l'ensenyament. Necessitats en què, curiosament, coincidíem que el desenvolupament de l'etapa zero-tres anys, la potenciació de la formació professional, un increment en la formació del professorat, una atenció més important a la diversitat amb el conseqüent augment de plantilles, un desenvolupament dels ensenyaments artístics, noves construccions per eliminar tots els barracots que encara hi ha en aquests moments, no? I aquest era un element que està sobre la taula i que aquests pressupostos no encaren de cap de les maneres. És possible que, a partir del 2001, poguéssim fer alguna cosa si veritablement s'adequa la música a la lletra. Fins aquest moment, no hi ha aquesta situació i a nosaltres ens dol que tampoc, ni amb aquest canvi –que per a nosaltres era esperançador– a la conselleria hàgim aconseguit això. Amb l'anterior conselleria ja havíem perdut totes les esperances feia molt de temps, però esperàvem, doncs, que les poguéssim tornar...

Com que no es fa front a aquesta situació, nosaltres creiem que aquests pressupostos són insostenibles i, com a tal cosa, són totalment insolidaris, perquè no es fa front a les necessitats del futur, als reptes del present i als reptes del futur. I, en no fer-hi front ara, el que pot passar és que les generacions futures, doncs, en tinguin unes conseqüències negatives perquè en el present no hem sabut fer les actuacions suficients per preparar el futur. I aquesta és una realitat que és possible que «qui dies passa anys empeny», però a la llarga ens adonarem que aquesta és una situació difícil, perquè no valen els arguments típics –que això ho utilitza sovint el president de la Generalitat, el senyor Pujol– que nosaltres anem al davant en el desenvolupament de la LOGSE. No serveix per res dir que anem al davant en el desenvolupament de la LOGSE; el que ha de primar és la qualitat i no la pas la quantitat. I, en tot cas, si veritablement resulta que no tenim diners –i ara no entrarem en el finançament, que ahir en vàrem parlar molt–, no tenim diners –cosa que jo crec que sí, perquè aquesta és una prioritat–, doncs, evidentment, potser ens hauríem d'aturar tots plegats, tota la comunitat educativa, i dir, veritablement, cap on volem anar i cap on s'ha de desenvolupar la LOGSE, i, si hem de frenar alguna cosa, frenem alguna cosa, perquè el més important és la qualitat, el més important és actuar en el present perquè el futur sigui millor, i no pas només anar amb xifres que som els primers en tot, a l'Estat espanyol, amb el desenvolupament de la LOGSE –que, en tot cas, penso que és molt més important, i ho diré després també, la qualitat que no pas la quantitat, que sempre n'hi ha.

Perquè la realitat d'aquests pressupostos és que, a part d'aquest creixement real, d'aquest 8,5%, n'hauríem de descomptar la inflació del 3,5 i ens queda un augment del 5%, que, per fer front a tot el que jo he dit, és del tot insuficient. En el capítol 2, que està parlant o que parlaria del funcionament diari dels centres, doncs, només augmenta un 3,2%, i ja és difícil fer front a les necessitats diàries de tots els centres. I en el capítol 1 hi ha un augment només del 4,6% –aquí inclòs, ja, l'augment del 2%. Com es pot atendre la diversitat, que és un dels elements claus, evidentment, si no hi ha un augment de plantilles, sobretot si no hi ha un augment de plantilles dels especialistes, que han de fer front a la nova reali-

tat que hi ha a l'escola, fruit també d'aquesta nova societat que hi ha en aquests moments? No ens la podem mirar només de reüll, sinó que hi hem d'entrar de fons, i no hi entrem de fons, de cap de les maneres.

I en el capítol 6, inversions, que aquest havia de ser l'element més important, doncs, han disminuït un 21%. Com farem front a eliminar, d'una vegada per totes, aquesta vergonya que en alguns centres representa aquesta gran quantitat de barracots que hi ha als nostres pobles i a les nostres ciutats? Disminució d'un 21% en el capítol d'inversions. Línia divisòria entre el 99 i el 2000. Cap línia divisòria: en tot cas, reculem una vegada més i tornem a la realitat de l'anterior titular de la conselleria d'Ensenyament, que ja li hem explicat que no era massa satisfactòria. Disminució en un 4% a les subvencions a les corporacions locals. I els menjadors escolars? Què ha passat? Un 67% menys de subvenció als menjadors escolars, què ha passat? Una manera de solucionar els problemes és la dieta dels nens i nenes? O que hi haurà menys diners per a menjadors escolars? I quan, evidentment, aquesta setmana passada es va denegar o no es va votar favorablement una proposició no de llei, doncs, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que, precisament, deia que calia augmentar, evidentment, aquestes aportacions als menjadors escolars, perquè es creava una situació bastant complexa i que no hi feia front... Els menjadors escolars, sí que els continuarem mantenint i subvencionant a la concertada privada, a la privada concertada, i, en canvi, ara els reduïm també amb relació a la pública. No s'entén en absolut per què aquesta raó d'aquesta disminució tan dràstica en els diners destinats a menjadors escolars.

Però bé, en aquesta definició més àmplia dels números, hauríem d'anar una mica per parts, no? I ens obliga, una vegada més, a parlar del programa 2000-2004, que, en teoria, com que és 2000-2004, un comença a pensar que aquest programa que se'ns va presentar, doncs, s'hauria de començar a visualitzar amb xifres concretes. No hem sabut veure..., per no dir-ne cap, en direm alguna, però no n'hem sabut veure cap prou desenvolupada en aquests pressupostos. Deia, bé, que en aquest programa 2000-2004 un dels elements importants era el desenvolupament de l'etapa zero-tres anys; aquests 1.267 milions que hi ha per a aquestes 6.000 famoses places que no sabem exactament com es desenvoluparan. Sabem que té negociació amb els ajuntaments, que més o menys, doncs, van avançant, amb una informació que sembla ser que ells tenen, que els parlamentaris no tenim del tot; fins i tot pensa desenvolupar una llei de l'educació infantil, no sé si és cert o no és cert. En tot cas, és una notícia que nosaltres no coneixíem, i és bo, doncs, poder-ho saber i si, veritablement, això pot avançar o no, però, evidentment, nosaltres creiem que no fa front a aquesta necessitat social d'invertir en aquesta etapa i desenvolupar aquesta etapa, perquè jo crec que és un element importantíssim i que hauríem de tenir en compte.

Ho deia perquè, a vegades, ens comparem amb altres comunitats –com ho deia abans en el tema de la LOGSE– i, en canvi, la comunitat de Madrid sí que ha desenvolupat l'etapa de zero a sis anys, doncs, que no és una etapa obligatòria, i l'ha desenvolupat amb ganes

i amb força. Ho dic perquè també, també ho senten i ho noten, doncs, també tota la comunitat educativa i també el professorat; jo sé que vostè té un llibre, un estudi, *Com ens sentim amb la reforma*, que és un treball d'investigació –m'han dit que l'hi havien fet arribar– de les Segones Jornades de la Reforma, organitzades per Comissions Obreres de les terres de Lleida, la Universitat de Lleida, les facultats de Ciències de l'Educació i l'Institut de Ciències de l'Educació. Jo crec que és un estudi bastant important, no des del punt de vista quantitatiu, però sí des del punt de vista qualitatiu, on, en aquesta discussió, hi varen ser presents, doncs, també representants d'Esquerra Republicana i del Partit dels Socialistes de Catalunya, on vàrem discutir tot aquest tema. I és important perquè mostra clarament quin és... No, no varen assistir els altres representants perquè no varen poder, no perquè no hi varen ser convidats –que ningú no pensés: «és que no varen ser...»–; no varen poder per diferents circumstàncies, que jo ara no vull analitzar.

O sigui, què deia?, perquè algunes d'aquestes reflexions venien, veritablement, d'aquells que treballen i senten molt més intensament, doncs, tot el tema educatiu. Deia un: «En aquest sentit no podem deixar de banda que la concepció de l'etapa zero-sis que es feia quan es començava a plantejar el document de la reforma ha quedat del tot oblidada.» I deia: «Jo penso que hi ha una cosa que sí que ens ha fallat, en aquesta reforma, sobretot a nivell autonòmic» –i els ho dic perquè els competeix–, «és partir l'etapa. Tinc clavada una espina. A mi, que conec d'altres realitats, em sap molt greu que, a Madrid, facin escoles municipals de zero a sis anys i que funcionin molt bé; em sap greu que, a Catalunya, que ha estat un model per a les altres comunitats» –a nivell nacional, abans ens tenien, als catalans, com un model a imitar, sobretot les escoles bressol, l'etapa d'educació infantil; doncs, ara no–, «hagis d'anar a mirar-te al mirall de les altres autonomies, i això a mi em dol. Pregunta per què no es fa aquí; no hi ha cap raó de pes; a mi que m'expliquin una raó de pes.» Llegeixo, literalment, aquesta expressió d'una professora, d'una mestra de llars d'infants, doncs, també, que mostrava aquesta necessitat que aquí, al país, per diferents prioritats, perquè s'ha volgut políticament, no s'ha desenvolupat, i, evidentment, és una mostra, jo crec, de poc desenvolupament, de poca modernitat en aquest cas.

Dèiem, també, que és necessari fer front a la diversitat. Ho deia també vostè en el programa que ens plantejava. En aquest cas, doncs, no hi ha un augment de les plantilles i no es dona aquest necessari augment dels diners destinats a l'augment de les plantilles per atendre aquesta diversitat. El que sí que hi ha és una congelació en el percentatge de creixement del personal administratiu i de servei: els funcionaris es queden en un 3,7%, i els alts càrrecs en un 7,3% –han augmentat. Què ha passat? Tenim més alts càrrecs? És més important que tinguem càrrecs? Ho dic perquè aquestes són les xifres dures, fredes; és possible, però és la realitat: tenim més alts càrrecs o ara resulta que guanyen més diners, suposo que perquè tenen més risc a l'hora de desenvolupar la política educativa.

I en el tema de formació del professorat, també, que és un element importantíssim, baixen un 18% les partides destinades a formació del professorat. És increïble, senyora consellera, com podem fer això. Perquè, fixi's què deia, també, un professor de primer cicle de l'ESO, diu: «Què passa amb el sistema educatiu?» –es pregunta ell. Diu: «Hi ha països on s'ha fet deu anys de formació i, després, s'ha aplicat la llei. Aquí s'ha aplicat la llei i ens han donat trenta hores en un curs, amb les quals, amb trenta hores, nosaltres ja som capaços, no de reformar-nos, sinó de canviar una actitud, un sistema i una realitat que tenim fins llavors; en trenta hores, profe de filosofia, tu, i profe de matemàtiques, jo; automàticament, ja hem canviat d'actitud, ja estem convençuts, sabem el que hem de fer.» Aquesta és la realitat del país. Els primers, també, aquí, importància de l'aplicació de la LOGSE, de la reforma, del que representa: trenta hores de formació. Home, algú en pot fer alguna més, no?, d'aquestes trenta hores, però, veritablement, trenta hores de formació per nosaltres haver de fer front –dic «nosaltres» perquè també en formo part, de la comunitat educativa–, per haver de fer front, doncs, a la nova realitat social on l'escola –estic d'acord amb vostè– és només una part, però n'és una part important, i com a tal nosaltres també hi hem d'actuar.

Subvencions al moviment de renovació pedagògica, on hi ha, aquí, una expressió de la qualitat, disminueixen també un 16,5%. També disminueix en la formació del professorat. Ens parlava del pla de xoc de noves construccions. El pla de xoc..., el xoc sí que el trobem, perquè no hi ha manera de trobar el pla, perquè hi ha una disminució de la inversió del 21%. On és el pla de xoc? Una disminució de les inversions d'un 21%..., repeteixo que ens queda només el xoc, a la cerca del pla.

En educació especial, exactament el mateix: disminució de 50 milions en entitats que treballen en disminucions físiques i psíquiques. I vostè té aquí una planificació molt important: ni un duro per a aquesta planificació. Potser ho farà més endavant, però ara no hi ha ni un duro per desenvolupar, també, l'educació especial, en què hi ha una situació molt complexa.

I, quant a la formació professional, que seria un altre dels temes per nosaltres molt i molt i molt important, no hi ha aquest desenvolupament de la formació professional, que és l'element clau d'un país. Aquest sí que és l'element de futur d'un país: poder tenir o desenvolupar una formació professional adient, relacionada amb el territori, relacionada amb la producció industrial, de serveis, amb la producció econòmica d'un territori, i aquesta no existeix, no existeix. Anàvem l'altre dia..., teníem una visita parlamentària a la Terra Alta i la Ribera d'Ebre, i ens deien, doncs, que tenen els cicles formatius de sempre: administratiu –tots tenen administratiu– i algun cicle relacionat amb el manteniment, d'electricitat, que és el que tenien tots els centres de formació professional.

No s'ha fet el desenvolupament d'aquest Mapa escolar; no s'ha estudiat amb els agents socials, veritablement, quines eren les necessitats, i, a partir d'aquelles necessitats del sistema, del sector productiu, nosaltres fer aquella formació que sigui adient a aquelles necessitats del territori, i això és equilibri territorial, i això és fu-

tur, i no hi ha res en aquests pressupostos; sí: disminució. Anem..., encara no hi ha cap partida per posar en marxa el Consell Català de la Formació Professional. La Direcció General de Promoció Educativa, que ha de ser la que s'ha de convertir en la Direcció General de Formació Professional, ha disminuït un 14%. Es preparen bé –es preparen bé–, doncs, per fer aquest canvi que, per nosaltres, era –és– importantíssim, no?

Bé, la millor ambaixada és la partida del «Programa escola treball», que passa dels 1.360 milions a solament 100 per a aquest any, i la partida de «Beques i ajuts», que passa de 25 a 15 milions. «Ens sembla» –diuen des dels sindicats– «que no és una bona manera de posar en marxa una direcció general que és reclamada per la comunitat educativa i que ha de ser un dels instruments perquè la formació professional sigui l'ensenyament professionalitzat que Catalunya precisa.» Aquesta sí que seria una Catalunya moderna; la que ens estan plantejant vostès fins ara no té res a veure amb aquesta Catalunya moderna que nosaltres sí que plantejaríem. I el mateix en els ensenyaments artístics i idiomes, les subvencions a les escoles de música i dansa, doncs, han disminuït, també, un 30%. No hi ha encara desenvolupat el programa d'aquests ensenyaments artístics i idiomes; hi estem, també, encara, a les beceroles.

Aquesta és la realitat que hi ha en aquests moments, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, aquesta és la realitat del país que tenim en aquests moments, perquè la realitat també es mesura no només amb les paraules –que també són importants–, sinó amb els fets, amb els pressupostos. I els pressupostos reflecteixen un continuisme, reflecteixen una incapacitat, per part del Govern de la Generalitat, de fer front als reptes del present i fer front als reptes de futur. Per això els dèiem, doncs, que nosaltres hem presentat aquesta esmena de retorn i presentarem tot un seguit d'esmenes que sí que, veritablement, en el pressupost, poden representar el que nosaltres creiem que ha de ser l'ensenyament –dintre de la nostra capacitat, certament–, doncs, amb inversions clares en zero-tres anys; una inversió clara en el pla de xoc, sobretot a l'ESO; en la integració dels alumnes amb necessitats educatives especials; amb innovació educativa; un pla, veritable pla, per al desenvolupament de la formació professional, i, evidentment, també, un increment a les despeses de centre, i una equiparació de les condicions de treball, també, precisament, d'aquests concerts o d'aquests centres concertats.

Aquesta és la nostra realitat, i només em quedaven aquests vuit, set segons que em queden per parlar de l'Incanop. Ho he fet expressament: amb cinc segons és suficient per parlar de l'Incanop, perquè no serveix per a res, i passa a ser..., saben aquelles botigues del «todo a cien»? aquest és les botigues del «todo a mil», perquè les partides, totes, són de 1.000.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora diputada Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ahir, quan l'honorable conseller Mas presentava els pressupostos, citava com una virtut haver-los de presentar el mes d'abril, perquè havien estat elaborats segons la liquidació de l'any 99. Jo em vull referir a aquesta virtut perquè, malgrat la poca motivació que té treballar i presentar avui aquest tema de pressupostos quan tots sabem el resultat final de la votació..., m'hi vull referir perquè, com a mínim, tenim una motivació fent-ho aquest mes d'abril, perquè se'ns ha donat la raó, al Grup socialista, quan l'any passat, presentant els pressupostos juntament amb el company i amic Magí Cadevall, denunciàvem que se'ns presentava un pressupost que no responia a la realitat, que impedia que el Parlament i la societat poguessin conèixer i debatre la política real de Convergència i Unió que aplicaven al Departament d'Ensenyament i, molt en concret, en la política de concerts educatius i en inversions.

El pressupost de l'any passat era enganyós i no corresponia a la realitat; va ser gairebé una burla a aquest Parlament i a la societat catalana. Mirem-ho en els concerts educatius. Convergència i Unió ha realitzat una política de concerts totalment opaca per poder concertar els centres que no compleixen les lleis ni les normatives i els centres que no tenen garantia de qualitat. Ha aprofitat l'aplicació de la LOGSE; l'ha aprofitat, perquè, a través de la prolongació de l'escolaritat obligatòria fins als setze anys, ha disparat la quantitat destinada a concerts educatius des de l'any 1995. I en els exercicis del 98 i el 99 és quan Convergència i Unió ja es descara i permet tot tipus de concerts.

En la liquidació del 1999 es dona una desviació del 33,35% del pressupost aprovat. És que tenim, ara, sanejada la partida? Si és així, ja era hora –ja era hora–, però ara ho hem de començar a mirar. Vegem, primer, s'ha acabat la implantació de l'ESO generalitzada. Què es farà? Es començarà una redistribució dels concerts amb criteris perquè compleixin aquest pressupost de qualitat que tots anhelem? Ens preocupa perquè veiem de nou una tendència: «Subvencions a unitat de pàrvuls en centres concertats», que té un increment de 448 milions; «Subvencions a llars d'infants privades», un augment de 100 milions; una partida nova, de 50 milions: «Subvencions a centres per a alumnes amb necessitats educatives especials» –suposem que és la partida que ha de servir per complir l'acord de la Moció corresponent a donar recursos segons la disposició addicional segona de la LOGSE, Moció que vam aprovar en el darrer Ple, en què tots els grups polítics estàvem d'acord. Però a nosaltres ens falta veure la partida homòloga a l'escola pública, que és qui realment els escolaritza, i que cal, per tant, donar-hi, també, el seu suport –només veiem aquesta partida en el capítol 4, a «famílies i institucions sense finalitat de lucre». Volem que també s'aportin a aquests recursos a l'escola pública, que es pugui notar el suport i l'ajuda d'aquest Departament a l'escola pública en aquest sentit.

Senyora consellera, senyors i senyores diputats, quan vaig fer l'anàlisi d'aquests pressupostos, vaig començar fent un titular que deia: «aquest és un pressupost continuista i que no es correspon amb les presumpes

innovacions presentades per la mateixa consellera en el programa 2000-2004». Ahir, quan ho repassava, vaig creure que havia sigut molt generosa dient «continuista»; crec que aquest pressupost és, fins i tot, regressiu; està per sota de la mitjana general de creixement del pressupost de la Generalitat, i presenta una línia política preferent per a la Direcció General de Centres Docents i, molt en concret, per a la partida de «Concerts educatius» i «Subvencions a les etapes no obligatòries». Molt menys s'incrementa la Direcció General de Recursos Humans, i decauen, pressupostàriament, la Direcció General d'Ordenació Educativa i la Direcció General de Promoció Educativa.

Mirem-ho. «La Direcció General d'Ordenació Educativa és aquella en la qual, evidentment, podríem trobar tots els programes de millora de la qualitat de l'ensenyament i la formació del professorat, per tal d'articular polítiques innovadores i engrescadores en els projectes de centre i en el pla estratègic que contempla el programa del Departament.» Ho cito textualment del Programa 2000-2004. Doncs, bé, 600 milions menys entre els capítols 2, 4 i 6 en el tema de formació del professorat. És així com s'orientarà la formació del professorat per a l'assoliment dels objectius explicitats en aquest Programa? Veiem amb preocupació aquesta davallada de la formació del professorat, perquè: com posarem al dia el professorat per afrontar els reptes de les noves tecnologies i la integració d'aquestes en el sistema educatiu?

Ens sembla que no es tracta solament que hi hagi ordinadors i mòdems a les escoles –que, en molts casos, són utilitzats pels equips directius–, sinó que cal que totes aquestes noves tecnologies les incorporem a l'alumnat i al sistema educatiu, per fer un sistema educatiu de qualitat. Cal que..., i és bastant difícil que el professorat pugui avançar-se als mateixos alumnes en el maneig de l'ordinador; però cal que el professorat conegui com pot aportar totes aquestes tecnologies al sistema educatiu. I, encara que sigui de pas, el món educatiu no pot interpretar les paraules dites pel conseller Mas, de gran esforç d'informatització a les escoles; les associacions de pares i mares creuen que el gran esforç l'han fet ells. No ho sé; potser encara estem buscant aquells 1.600 milions que ahir va deixar penjats el company Martí Carnicer.

L'altra gran retallada –o castigada, no ho sé– és la Direcció General de Promoció Educativa; en dos sentits. Un, ja l'ha citat molt bé el senyor Boada quan ha dit «menjadors escolars»: desconexem la política que vol seguir el Departament en aquest camp, però el que realment ens preocupa –perquè és la gran absent d'aquests pressupostos– és la formació professional. I la formació professional va formar part, com un eix important, del programa dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. És des de la Direcció General de Formació Professional que vostè contempla en el programa 2000-2004 que podem fer una gran aportació a l'economia i a la productivitat i fer aquest país de qualitat que tots anhelem. Doncs bé, s'han perdut els programes: el Programa escola treball ha quedat reduït a 100 milions, dels 1.260 que hi havia en el pressupost 99; les beques per als plans especials de transició al treball, partida

testimonial; la garantia social..., amb 25 milions, poca feina es pot fer. Què esperen? Que ho continuïn fent, com fins ara, els ajuntaments?

Suposem que aquest panorama tan desolador per a la formació professional deu tenir relació amb les aportacions europees. Calia haver aprofitat els anys d'aportacions europees per consolidar pressupostos en el programa del Departament d'Ensenyament. No ho sé; potser aquesta Direcció General de Formació Professional tindrà possibilitats de fer jocs de mans per impulsar-la. Nosaltres ho veiem amb tristesa i amb preocupació de cara al futur, perquè hi ha una partida de formació professional que sí que creix: creixen els convenis amb centres d'innovació de l'FP, 54 milions més. Un cop més, encara que sigui molt poc significatiu, un increment en la línia de privatització de l'FP. És que la formació professional en aquest país haurà de ser solament concertada?

I el Consell Català de la Formació Professional? No l'hem sabut trobar com a dotació pressupostària, no coneixem que s'hagi acabat constituint, però tampoc li hem trobat partida en els pressupostos. Quin futur més trist!

Però, per sort, hi han dues direccions generals que no tenen una situació tan de color gris fosc, quasi negra; ha estat més de sort la Direcció General de Centres Docents, però el seu creixement no es correspon a un creixement equilibrat, perquè creix tota la part de concerts i decau el que són els convenis amb les corporacions locals, amb els ajuntaments i consells comarcals. Que és que els centres docents de titularitat municipal no tenen les mateixes necessitats que els centres docents de titularitat privada? També han de pagar el seu personal, també han de mantenir els centres. O és que els ajuntaments pensem que han de ser la finançadora del Departament d'Ensenyament? Perquè, si no, no podem entendre com les corporacions locals es veuen retallades en els seus pressupostos, tant en centres docents com escoles de música i escoles de dansa.

Ahir, quan estava comparant aquestes dues partides i analitzant aquests pressupostos, pensava que potser Convergència i Unió, en lloc de descentralitzar cap als ajuntaments, volia fer-ho cap als titulars de centres privats, sense criteris ni exigències. Perquè els socialistes estem a favor dels concerts –vam fer la Llei, la vam elaborar i la vam aprovar–, però de qualitat. Volem concerts de qualitat que responguin a criteris, a necessitats d'escolarització i que tinguin exigència en el seu compliment, per tal de poder fer la xarxa integrada d'escoles finançades amb fons públics. I no ens agradaria trobar-nos, en el moment de fer aquesta xarxa, que hi hagués la desaparició de l'escola pública.

No parlaré d'inversions en edificis i altres construccions, perquè l'opacitat ja és total en aquest tema. Els llistats corresponen a les obres fetes o iniciades, algunes d'elles, fins i tot a principis dels noranta, i no podem veure quina serà la línia de futur. Estem –exactament igual que el senyor Boada– amb un gran xoc per saber on és el pla de xoc 2000-2002. I, en canvi, sí que veiem que, evidentment, disminueixen els diners per a la conservació i reparació de centres docents no universitaris

i per al transport i reparació d'edificis prefabricats, el que nosaltres en diem «barracots» pel seu mal estat. Perquè, no ho sé..., deu ser sorprenent que no es necessitin diners per arreglar uns barracots que estan en molt i molt mal estat.

En aquesta Direcció General hi ha una partida nova en el capítol 7: el «Pla de foment de llars d'infants». Ens sembla que aquesta deu ser la claueta per resoldre o buscar polèmica respecte a la promesa de creació de trenta mil places per a l'educació infantil zero-tres. Nosaltres, que som molt conscients de la necessitat d'aquestes places, veiem amb preocupació que es posin uns recursos en el capítol 7 per a inversions i que no hi hagi un corresponent en el moment de preveure la partida per fer convenis amb els ajuntaments, si és que són els ajuntaments els que han de complir les promeses de la Generalitat. La partida «Convenis amb corporacions locals per a llars d'infants» està congelada. Com podem fer créixer l'oferta si tenim congelada la partida? Des del nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, li volem manifestar, honorable consellera, la necessitat i voluntat de diàleg en aquest camp, perquè és una necessitat social important. Però ens cal fer debat polític, ens cal fer el debat de quin ha de ser el model a Catalunya de xarxa de llars d'infants, quines han de ser les competències, quina ha de ser la forma de gestió, i finalment podrem parlar de recursos econòmics. No comencem a posar inversió sense saber de quina manera resoldrem després el futur de la gestió d'aquests centres.

També mirem amb preocupació la Direcció General de Recursos Humans, perquè ha tingut un increment, però un increment que bàsicament queda en un 2% per a increment de retribucions, i només hi ha un repartiment, per a la resta de conceptes, d'un 1,7%. Ens sembla que és una misèria per poder correspondre als trien- nis o els estadis de personal que porten anys en el congelador. Això sí, es veu que encara les classes, també, no només existeixen a les escoles, sinó al Departament d'Ensenyament: en alts càrrecs, l'increment és bastant superior al que és a la resta de personal.

És amb aquests pressupostos que aconseguirem fer vibrar la comunitat educativa i donarem resposta a les seves inquietuds i al seu malestar, que hem pogut comprovar en les manifestacions que s'han fet, i vagues, enguany? Avui ja li podem dir, senyora consellera, que amb aquests pressupostos vostè és continuista de la política de Convergència i Unió durant aquests vint anys. Política que, evidentment, en el camp de l'ensenyament no ha tingut grans motivacions ni..., malgrat dir moltes vegades: «Som els primers en l'aplicació de la LOGSE», sembla que únicament ens estem fixant en el tema de construccions escolars, però no en la *qualitat* del que és realment la LOGSE, com a ordenació general del sistema educatiu.

I l'Institut Català de Noves Professions? Moltes persones del món educatiu, quan senten parlar de l'Incanop, diuen: «Què és? On està? Quins objectius té?» En un principi se'ns convocava a unes trobades que venien a donar a conèixer experiències de l'estranger, que després se'n feien publicacions, però això ha passat a la història. Darrerament, solament he vist que fa un premi a la qualitat de l'ensenyament reglat. No ho sé, deu

haver d'agrair quelcom a algú. Però no és que nosaltres no coneguem ni ens prenguem seriosament l'Institut Català de Noves Professions: és que ens sembla que el Departament d'Ensenyament, tampoc. No s'esforça ni a elaborar pressupostos: copien, any rere any, els pressupostos i únicament incrementen 2 milions la partida del capítol 1, que ho treuen d'un creixement que diu «De taxes, tributs parafiscals». Evidentment, són 164 milions i escaig, molt pocs, xavalla, però deuen ser molts diners per administrar des d'una conselleria quan s'administren recursos públics sense objectius.

Senyora consellera, senyores i senyors diputats, si no aconseguim el retorn del pressupost d'aquest Departament, permetin-me que els digui que, una vegada més, des de Convergència i Unió hauran defraudat –i ho dic realment amb tristesa per al món educatiu–..., que uns quants i quantes bons i bones professionals quedaran novament decebuts, perquè veuran que la brillantor que alguns companys i companyes deien de les paraules de l'honorable consellera..., han perdut la seva brillantor, perquè es corresponen en aquest moment a uns migrats pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com la resta de diputats i diputades que intervin- dran en aquest torn de debat sobre els pressupostos del Departament d'Ensenyament, jo també tenia les meves notes preses, i intentaré seguir-les. Però ahir, en el debat que es va iniciar al matí, sobre els pressupostos de la Generalitat, va haver-hi una afirmació del conseller d'Economia i Finances que va preocupar el Grup d'Esquerra Republicana profundament. Perquè si aquella afirmació del conseller d'Economia i Finances era estrictament producte del moment, doncs, podem passar-la per alt; però si venia d'una voluntat política del Govern, realment, ens va deixar, com deia, molt preocupats.

El conseller d'Economia i Finances deia que s'havia acabat d'aplicar la LOGSE i que, per tant, s'havia acabat en aquells moments en què el Departament d'Ensenyament era una prioritat pressupostària. Primera premissa: nosaltres no creiem que s'hagi acabat d'aplicar la LOGSE; no ho creiem: ni pel que fa a les infraestructures educatives –que no s'ha acabat–, ni pel que fa a la formació del professorat –que no s'ha acabat–, ni pel que fa, especialment, als molts dèficits que ara coneixem de l'aplicació de la LOGSE: de l'aplicació de la LOGSE, perquè els dèficits estaven en la Llei o de l'aplicació de la LOGSE, perquè els dèficits han estat en com s'ha aplicat la Llei. És clar: si des d'Economia i Finances, en nom de tot el Govern, se'ns deia ahir que, enguany, és l'últim any d'aplicació de la LOGSE, pressupostàriament, ens va deixar molt preocupats per-

què nosaltres creiem que aquests són uns pressupostos restrictius, els del Departament d'Ensenyament d'enguany, els del Departament d'Ensenyament de l'any passat i els del Departament d'Ensenyament, des de que la LOGSE s'aplica.

Perquè –i ho deia el senyor Boada i el nostre Grup ho ha dit insistentment– a Catalunya devem ser pioners en l'aplicació de la LOGSE, però pioners en l'aplicació de la LOGSE des del punt de vista quantitatiu. Hem estat els primers i som els que hem posat més fonaments d'edificis –sens dubte. Però la LOGSE no es mesura per la quantitat de metres quadrats construïts, sinó que es mesura pels rendiments acadèmics. I és en aquest sentit que volíem iniciar la nostra intervenció, per aquesta preocupació, perquè creiem que són uns pressupostos restrictius, i ho creiem i també ho hem dit moltes vegades i ho tornem a dir avui –i sabem que en això ens fem, segurament, excessivament reiteratius, però és que no ho voldríem oblidar en cap moment–: la LOGSE va començar a ser aplicada amb l'error voluntari, conscient, i, com més passa, més, evidentment, greu, de qui va pretendre reformar un sistema educatiu sense assenyalar-ne un finançament específic. D'aquesta manca de finançament específic, en patim tots, i en pateix, també, la comunitat educativa.

Pressupostos restrictius per manca de finançament específic ja des del seu naixement, pressupostos restrictius que no es poden restringir més en els propers anys, com ahir semblava que ens volia anunciar el conseller d'Economia i Finances, i insisteixo que no crec pas per voluntat política del Govern, sinó perquè, en el moment del debat, aquesta era una afirmació que, al conseller, li va anar bé. Per què? Perquè ens trobem en un pressupost, per a l'any 2000, de 31.110 milions, que augmenta el pressupost global del Departament respecte a l'any anterior, certament, en un 8,63 –certament. D'aquest augment, 26.148 milions són per a l'ensenyament privat i, per a la resta, l'augment és de 4.962 milions; és a dir, un augment de l'1,27%, per la part pública dels pressupostos, per sota de l'IPC. Però és que, a més a més, enguany, podem comparar els pressupostos del 2000 amb els crèdits reals del 1999. És clar: si comparem els pressupostos que ara estem debatent amb el que ha liquidat, o liquidarà definitivament, el Departament pel al 99, l'augment pressupostari real és del 3,1%. El 3,1% és l'augment de l'índex de preus al consum, si fa o no fa; per tant, estem amb uns pressupostos, a nivell econòmic, com els de l'any passat.

S'anunciava per a enguany, com la gran estrella del Departament, el tema del Pla de zero-tres anys –el tema de les 6.000 places d'educació infantil. Però la gran estrella d'aquests pressupostos no ha acabat sent el Pla dels zero-tres anys –l'inici del Pla de zero-tres anys, amb les primeres 6.000 places–, sinó que la gran estrella d'aquests pressupostos ha estat –ho ha estat– la dels concerts educatius. I, en tot cas, per tant, començaré parlant d'aquest tema, que és i ha estat l'estrella.

Aquests pressupostos tenen una virtut –i he d'agrar al Departament d'Ensenyament que la tinguin–, que és que, per primera vegada en molts anys, fan que els concerts educatius no siguin un crèdit ampliable. Aquí hi havia una trampa, una trampa que, ni en tècnica pres-

supostària creiem que fos aconsellable, i, políticament, encara molt menys, perquè, si repassem, cada any, el pressupostat amb la despesa liquidada real en temes de concerts educatius, hi havia, no aquella petita desviació, perquè un centre nou s'ha creat, perquè en un municipi hi ha hagut una variació..., hi havia una desviació pressupostària molt gran –molt gran. Nosaltres ara ens dedicarem, a més a més, a estudiar-la, però era una despesa pressupostària del 20%, o de dades d'aquest tipus.

Això era greu, primer, perquè feia inútil el debat pressupostari –més inútil de l'eixorc que sol ser el debat pressupostari, que ho és– però és que, a més a més, trencava totes les possibilitats d'anàlisi i posava en dubte fins i tot la voluntat política del Govern, en el sentit que no era un crèdit ampliable perquè el Govern volia amagar aquests diners –l'única explicació possible–; era perquè el Govern volia amagar-nos aquests diners; si no, no entenem per què pugui ser un crèdit ampliable. Per tant, nosaltres, enguany, hem de reconèixer el pas endavant, positiu, de no fer-lo crèdit ampliable, d'afllorar aquests diners i posar-los en el pressupost. Això és un bon començament, en el sentit que ara podem estar parlant més realment dels diners que van a la privada concertada i dels que van a la pública, ja des dels mateixos pressupostos.

Enguany, si ho comparem, per tant, amb el pressupost anterior, en el pressupost anterior, la partida dedicada als concerts educatius augmenta un 37,26%, és a dir, augmenta uns 25.600 milions. Si ho comparem amb la liquidació anunciada –per tant, ho comparem amb aquesta bossa camuflada que era el crèdit ampliable–, evidentment, no augmenta tant. Podríem dir que, el 99, es van destinar, aproximadament, a «concerts educatius» 91.000 milions –aproximadament, 91.000 milions–, i, enguany, entre concerts educatius, subvencions a pàrvuls, llars d'infants..., hi ha uns 98.500 milions.

Ara podem comparar més en la realitat; tot i així, suposa que l'augment dels concerts educatius previstos en els pressupostos respecte als concerts educatius liquidats, és un augment del 8,36%, més o menys. Aquest 8,36% és més del doble de l'augment del conjunt del pressupost del Departament, si comparem, també, el pressupostat amb el liquidat. Per tant, aquí hi ha un augment superior a la bossa aflorada. En primer lloc, per tant, l'acord amb la tècnica pressupostària de fer aflorar la bossa –absolutament d'acord–; però, per l'altra, la qüestió de per què augmenta aquesta partida més que la resta del pressupost?, perquè hi insisteixo: nosaltres no sabem veure, en la immediatesa de la vida educativa quotidiana, que els concerts educatius hagin de créixer més que el suport a la pública –no ho sabem veure.

Deia que aquesta partida de concerts educatius que ha acabat sent l'estrella, per un cantó, per aquest aflorament; per l'altre, per la consciència de la realitat de la despesa educativa en concerts educatius, i, en tercer lloc, perquè augmenta més que la resta dels pressupostos i, per tant, la inquietud... Això, què vol dir? Deia que ha acabat amagant, ha acabat amagant el que havia de ser, segurament, l'estrella d'aquests pressupostos,

que era l'inici del Pla de zero-tres anys, aquestes 6.000 primeres places de les 30.000 anunciades.

Aquí tenim un problema, també, que és que aquest Pla s'inicia l'any 2000. Això, què vol dir? Que els diners pressupostats són només per al darrer trimestre? Són els diners que hi haurà, cada any, per les 6.000 places? És clar, perquè el càlcul que s'ha de fer és molt diferent –és molt diferent el càlcul que n'hem de fer. És una xifra, inicialment, important. 1.267 milions són, només, els diners per promocionar les 6.000 places? Per quines mensualitats de cadascuna de les places? Hi ha, també, suports als ajuntaments per a la construcció de les places? Perquè, és clar, el suport als ajuntaments de la resta de partides en zero-tres s'ha congelat; s'ha congelat perquè estan incloses aquí? Quin càlcul es fa de preu de cost de cada plaça? Què aporta el Departament a aquesta partida, plaça per plaça? Això és una sèrie de dubtes que en els pressupostos no sabem veure.

I hi ha una tercera qüestió, que també és estrella –que ho va sent cada any–, que és la qüestió de les noves construccions. És clar, aquí, ens hi hem perdut; he de confessar públicament –ja ho vam dir a la Comissió de Política Cultural de l'altre dia– que ja ens hi hem perdut. Jo estic gairebé convençut que la majoria d'alts càrrecs del Departament d'Ensenyament, d'aquests alts càrrecs que tothom que m'ha precedit ha coincidit que és una partida que augmenta, també s'hi deu haver perdut. Hi ha els diners que apareixen als pressupostos com a partida d'inversió del Departament d'enguany; els diners que el Departament aporta a GISA per inversions que ja deuen estar fetes o, en tot cas, és igual, pel deute que GISA ha contret per fer construccions per al Departament d'Ensenyament, i hi ha els diners que GISA, enguany, aporta, que són diferents dels altres, per fer noves construccions. I, sumant el *totum revolutum* del que inverteix el Departament, del que el Departament dona a GISA per pagar el deute d'anys anteriors i del que GISA s'endeuta enguany –sumant el *totum revolutum*–, hi ha un annex d'inversions reals en què apareixen partides del 90, del 91, del 92, del 93, del 94, 95, 96, 97, 98 i 99.

I, a més a més, hi ha obres que s'estan començant, o que són a punt de començar, o en què l'alcalde corresponent té un paper dient: «Tranquil, que comencen», que no apareixen a l'annex d'inversions reals ni a les inversions del Departament, ni a les de GISA, que acaba de posar llenya al foc de la impossibilitat dels grups parlamentaris d'exercir la funció de control en l'aspecte de les inversions del Departament reals. Impossibile de controlar, perquè és impossible de saber, si no és que els grups tinguessin la possibilitat d'anar poble per poble de Catalunya, agafar edifici per edifici, preguntar quan s'ha construït, qui l'ha construït, quant s'ha pagat i què se'n deu. Aquesta seria l'única manera, i jo he de confessar que el nostre Grup no té aquesta possibilitat. Agrairíem, també, que, un moment o altre, el Departament d'Ensenyament, doncs, ens expliqués com està el tema; és a dir, què s'ha fet, què no s'ha fet, què s'ha pagat, què no s'ha pagat, què hi ha en deute, perquè, si sumem, si sumem una cosa amb l'altra, GISA, sí, i restem, tenim que, més o menys, enguany

–més o menys, enguany–, els diners pressupostats són els de l'any passat.

Si no m'equivoco, si no m'equivoco, hi havia una diferència de 500.000 pessetes... Ai, 500 milions –perdó–, de 500 milions entre una xifra i l'altra. Entre 25.000, per un cantó, i 25.100 –o una cosa així–, per l'altre, però dic, fent aquestes sumes i aquestes restes, ja no posar-nos a comptar sumes i restes del 92 al 93, perquè aquí ja era impossible. Si fos cert, 25.000 milions, l'any passat, 25.000 milions, enguany –si fos cert–, tampoc hi ha el pla de xoc, que els diputats d'Iniciativa i del Grup socialista han comentat –tampoc hi hauria el pla de xoc. Perquè el pla de xoc seria més que l'any passat, seria més que l'any passat, però hi insisteixo: aquí hi ha una altra pràctica pressupostària que ens impedeix d'analitzar la realitat.

Al voltant d'això, hi ha, sens dubte, altres temes que han estat comentats. En el tema del personal, continuem amb tota la problemàtica del personal interí, funcionari, tant pel que fa a la seva estabilitat –que altres comunitats autònomes han començat vies de solució– com pel que fa, en el cas, per exemple, de la secundària, al tema de les substitucions, que també tots els grups parlamentaris coneixem que és molt complicada. I en el tema de la formació al professorat, disminueixen les partides; possiblement el Departament ens pot dir que canviarà la política de formació del professorat, però, canvis de polítiques, que hi podríem estar d'acord, no tenen per què voler dir disminucions pressupostàries, inicialment. També hi ha els aspectes de menjadors escolars, també hi ha els aspectes dels menjadors escolars, que coincidim amb el que s'ha anat dient aquí; també hi ha la disminució del Programa escola treball, que disminueix la seva aportació en un 93%, en un 93% quan els programes de garantia social augmenten, en tant per cent, moltíssim, de 1.000 a 25 milions, però és que, en el Programa escola treball, aquest 93% significa una desaparició de 1.360 milions. El Programa escola treball i garantia social, per nosaltres, és un prec conjunt; no ens queixaríem que desapareguessin aquests diners del Programa escola treball, si és que els programes de garantia social tinguessin una dotació important. Ho entendríem, fins i tot, que canviés una cosa per l'altra, però no que en desaparegui una perquè no hi aparegui l'altra.

Hi ha també molts altres aspectes que vam veure en el famós document Educació 2000-2004, i que no veiem en aquests pressupostos. Hi ha molts aspectes que vam veure en el document 2000-2004, i que no veiem en aquests pressupostos. La senyora consellera ha fet uns plantejaments teòrics interessants des que ha estat nomenada, amb alguns dels quals coincidim. Dies enrere, un conegut deia: «la senyora consellera ens ha passat, en el discurs teòric, per l'esquerra, però en els pressupostos continua estant a la nostra dreta». Doncs, en aquesta situació de descontrol, que la senyora consellera et passa amb els discursos per l'esquerra, però quan arriba als pressupostos, continua havent-hi aquest pes important de l'escola concertada, que augmenta més que la resta de l'escola –el seu pressupost–, però no augmenta, de moment, les mesures de control, les mesures de qualitat, la garantia de la revisió dels con-

certs; quan es mantenen els grans interrogants de la política educativa del nostre país, doncs, a banda del desconcert que poden suposar aquests avançaments per l'esquerra, però amb el mateix tipus de cotxe que fins ara tenia, el que hem de dir és que no són els pressupostos que l'escola de Catalunya, en aquests moments, demana; no són els pressupostos que han d'impulsar una nova política educativa; no són els pressupostos de suport a l'escola pública; no són els pressupostos a què Esquerra Republicana pot donar suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula la il·lustre diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Bé, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, surto a defensar el torn en contra de les esmenes que ens demanen el retorn del projecte de pressupost del Departament d'Ensenyament que ens ha presentat el Govern.

Potser la meua tasca d'argumentació seria molt més fàcil si, al costat dels pressupostos, o del Projecte de pressupost presentat, tinguéssim algun projecte alternatiu. Jo he llegit, avui, en la premsa, que potser hi havia alguna proposta alternativa; el que passa és que, en aquest Parlament, en el *Butlletí* del Parlament, no he sabut trobar res que em digui: «miri, nosaltres faríem això perquè ho traiem d'aquí; a nosaltres ens sembla millor això en comptes d'això». L'únic que tinc són les esmenes a la totalitat, que, realment, estan buides de contingut.

De totes maneres, deixin-me dir que, de tots els tres senyors diputats –una senyora diputada i dos senyors diputats– que m'han precedit en l'ús de la paraula, de les coses que han dit, jo, n'hi ha algunes amb les quals no estic en desacord, que m'agradarien. El que passa és que governar és prioritzar, és exercir la responsabilitat de prioritzar i és dir: «hi ha unes possibilitats, i, de totes les necessitats, cal fer una prioritització». I en això els dic que potser, intrínsecament, per si, en desacord no hi podríem estar, el nostre Grup, el que passa és que no tenim aquella desitjable vareta màgica de: «ara, aquí, tot», i que necessitem, doncs, prioritzar.

En altres debats de pressupostos, hi havia diferents maneres d'enfocar-ho. Per exemple, una seria la que ha emprat la senyora Baig, que és seguir l'esquema del Departament, amb una crítica, un comentari, una defensa de la Secretaria General, i de les quatre direccions generals. Una altra possibilitat és la de seguir els capítols del pressupost –capítol 1, personal, transferències...–, però a mi em sembla que, des de l'aprovació del darrer pressupost, el de l'any 99, fins ara, aquest Parlament ha viscut dos elements prou importants perquè enguany em permetin de fer servir un altre element comparatiu. Voldria recordar als senyors diputats i senyores diputades que, aproximadament fa un any, en aquest mateix saló de sessions es va viure, per primera vegada, un debat general monogràfic sobre el tema

d'ensenyament. Durant tres dies, el conseller Hernández, en aquells moments, i els diferents representants dels grups parlamentaris, vam sacsejar la política de l'escola catalana, i vam posar els pro i els contres, cap allà on ens semblava que havia avançat, què era positiu i què no ho era.

Després, posteriorment a aquest, la consellera Gil, en la sessió informativa que va tenir en la Comissió de Política Cultural, ens va exposar no només la filosofia de la seva acció de Govern al front del Departament, sinó que ens va portar el programa Educació 2000-2004, com a eix d'aquesta línia seva. Doncs, bé, jo, el que he volgut fer –i m'alegro de compartir-ho, en aquest punt, amb el diputat d'Iniciativa– ha sigut, des de les quinze resolucions que es van aprovar com a conseqüència del debat monogràfic sobre ensenyament, que apareixen publicades en el *Butlletí* del dia 8 de març, i entre el programa Educació 2000-2004 que ens va presentar la consellera, he fet un casament dels dos, i després he buscat la corresponent concreció en el lloc on aquesta filosofia es materialitza, que és en els pressupostos, en el projecte de pressupostos que ara debatem.

De totes maneres, deixi'm-li dir que, quan escoltava els senyors diputats que m'han precedit, pensava, moltes vegades, que potser no miràvem el mateix pressupost. El que passa és que, evidentment, ells, per defensar el seu torn de rebuig del Projecte de pressupost i de retorn al Govern, han anat a buscar totes aquelles partides, diguem-ne, que els semblava, potser, més deficitàries, i, en canvi, d'una manera suposo que involuntària, han oblidat de ressaltar, de destacar, totes aquelles partides que, per mi i pel nostre Grup són fonamentals del pressupost, i que li donen, evidentment, contingut.

Això és una mica el que jo faré, i els demanaria que ho volguessin anar seguint amb mi; potser serà una mica farragós, perquè la Resolució 848/V té quinze punts, i el programa Educació 2000-2004 en té tretze; és per això que miraré, d'una manera succinta i ràpida, d'anar-los repassant.

Mirin, som-hi, primer, doncs. El primer punt de la Resolució diu: «Reconeixement social del professorat», i el segon punt del programa Educació 2000-2004 diu: «El valor social del docent». Ens sembla que aquest és un punt molt important, perquè molts de vostres, tant si tenen relació amb el món educatiu, per companys de promoció, o bé com a associacions de pares i mares, saben que la figura del professorat, que és la segona figura protagonista del sistema educatiu, al costat de la dels alumnes, doncs, en aquests moments, pateix una minoració de la seva funció social.

És per això que, nosaltres, en el projecte de pressupost, trobem les partides destinades a «Formació per a la pràctica docent i funcions específiques», incrementada en un 9,72%; «Cursos de perfeccionament, especialització i postgrau», incrementada en un 14,85%, i la de «Campanyes de promoció». Totes aquestes partides van en el sentit de donar resposta a la voluntat de ressaltar i difondre la importància del valor social del docent i de la seva autoritat professional, de reconeixement públic i de valoració davant de les associacions i federacions de pares i mares d'alumnes.

El segon punt de la Resolució fa referència a infraestructures escolars, i es correspon amb el primer del programa «Els centres docents». Miri, aquí em sembla que hi ha hagut un parell d'intervencions precedents que m'han deixat una mica preocupada. En aquesta cambra tots sabem que els acords... –i ahir ens ho va recordar el conseller Mas en la seva presentació global dels pressupostos–, que, en aquest projecte de pressupostos, no s'hi contemplen les inversions específiques per a noves obres o adequació d'edificis per exigències de la reforma.

Hi ha uns acords de govern, que nosaltres n'hi diem, col·loquialment, «els paquets de GISA», que van donant sortida a aquestes inquietuds. Evidentment, no hi són, en el projecte de pressupost, però jo els voldria recordar que, l'any 99, aquestes inversions del Govern de la Generalitat per acords en noves obres d'infraestructures de centres docents, si no ho recordo malament, pugen al voltant de 21.000 milions de pessetes. I, a més a més, tal com parlava el senyor Bargalló, deia que el pressupost sí que té una partida de GISA. I la té, perquè enguany aquesta partida augmenta un 81,57%, perquè passa de 3.278 milions a 5.952, que és per pagar les anualitats de les despeses d'obres fetes. Com que hi ha hagut més obres, les anualitats van pujant, i per això hi ha un augment de la partida. Però les noves inversions, el paquet d'aquests centres que en la Comissió de Política Cultural tantes i tantes vegades van sortint, saben que és un encàrrec de GISA, que no està inicialment previst en el pressupost. Les obres dels 21.000 milions són obres que estan en construcció, i que, la majoria d'elles, d'un moment a l'altre entraran en funcionament nous centres necessaris i urgents.

Tercer punt de la Resolució, que és la segona part del primer punt del programa Educació 2000-2004. En aquest sentit, voldria llegir el compromís textual de la consellera Gil: «Les dotacions destinades al funcionament dels centres seran augmentades a partir de l'aprovació dels pressupostos per a l'any 2000» –el que ara estem debatent– «tot garantint un increment superior al del cost de la vida a Catalunya de l'any 1999.» Això ens deia la consellera, i en el pressupost que ara debatem aquesta partida de «Funcionament de centres» augmenta un 9,55%. Evidentment, superior a l'augment del cost de la vida, tal com ens comprometíem.

Passem al punt 4 de la Resolució. És la participació de les mares i els pares en els centres docents, que en el programa Educació es diu «els alumnes i la participació dels pares i mares en l'educació». Els pares i les mares són els primers agents educadors dels seus fills. Aquesta és una responsabilitat que no poden delegar; poden, simplement, compartir amb l'escola. Per això ens sembla que els pares i mares és tan important que participin en els claustres, en els consells escolars, en tota la vida i la dinàmica del món educatiu. Però, vostès ho saben, quan hi ha eleccions als consells escolars, aquesta participació encara és minsa, molt escassa. És per això que trobem un programa de suport a l'associacionisme, en el projecte de pressupost, per un import de 29 milions de pessetes.

Seguim al punt cinquè: «estratègies educatives», que és el desè del programa Educació 2000-2004. Aquestes

estratègies educatives es concreten a fomentar aquells hàbits, aquells principis educatius que es consideren fonamentals, com poden ser la lectura, l'escriptura, el coneixement de l'entorn social, el càlcul, i aquesta és una preocupació que ha aflorat en el Departament i que hi trobem, en la seva concreció en el pressupost, un increment del 9,72% per a unes campanyes que poden ser promoció de premis a la millora en els processos de la lectoescriptura, com ja s'ha fet enguany, per un import de 157 milions de pessetes.

Bé, el punt sisè, o sigui el domini de les llengües oficials, en aquest sentit la idea és que tots els nens, en acabar la seva escolaritat obligatòria, tinguin un domini oral i escrit immillorable del català i del castellà. Nosaltres trobem, doncs, unes partides per tal de continuar, mitjançant el Sedec o mitjançant l'ICE, aquest aspecte per un import de 505 milions de pessetes. Voldria ressaltar que potser anar-les seguint punt per punt és una mica carregós, però jo ho he volgut fer d'aquesta manera perquè a l'hora de parlar dels pressupostos és quan tot allò que s'ha anat parlant en diferents compareixences, en diferents aprovacions de proposicions no de llei, ha pogut semblar –en un moment determinat– filosofia, bona voluntat, només ganes de parlar, i, en canvi, en els pressupostos és on tots i cada un dels apartats hi troba la seva concreció. *(Remor de veus.)*

Bé, el punt 7, que és el 9 del programa Educació 2000-2004, és «Noves tecnologies de la informació», en un cas, i «Tecnologies de la informació», en l'altre. En el pressupost, a part de les partides per a equipaments escolars, hi trobem una sèrie de partides per a campanyes d'aquest tipus de noves tecnologies de la informació. Tots vostès coneixen que, totes les escoles de Catalunya, des de les més petites de les zones rurals fins als centres escolars, tenen una dotació, en aquests darrers anys, no només d'un sistema informàtic, sinó que també en aquests moments s'ha acabat ja la xarxa local de connexió a Internet. Això, no és que els en parli com un mèrit; és una necessitat: els joves d'avui en dia de les escoles necessiten, i si m'ho permeten molt més aprofundida que tots nosaltres, un coneixement i un domini de les tècniques...

El president

Senyora diputada, esperi's un segon. Tots sabem que política és diàleg, però, tan intens com l'actual, potser ara no és el moment. Si ens contenim una mica, la senyora diputada es podrà expressar millor.

Gràcies.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Continuaria amb el punt 9 de la Resolució 848 del debat de política general, que lliga amb el punt 6 del programa, que està dividit, desglossat, en tres apartats: l'atenció als infants dels zero a sis anys, la formació professional i els ensenyaments artístics. Jo els diria, i vostès ho han ressaltat –molts diputats que m'han precedit–, que la voluntat inversora del Departament queda aquí més que patentitzada. Faria referència, en aquest punt, a una afirmació..., més que a una afirmació, a una inquietud que ha expressat el senyor Bargalló dient que,

de la intervenció del conseller Mas, ahir, quan presentava els pressupostos, a ell li havia quedat la inquietud que el conseller donava per tancada l'aplicació de la LOGSE.

Jo no tinc, en aquests moments, la transcripció exacta del que va dir el conseller, però sé –perquè conec aquest tema amb ell– que el que va dir és que, durant aquests anys precedents, per part del Govern de la Generalitat, hi havia hagut una incrementació de la voluntat d'aplicació econòmica en el Departament d'Ensenyament per tal de fer una correcta aplicació de la LOGSE, que, en aquest punt, també discreparíem del senyor Boada, d'Iniciativa, quan ha dit que la LOGSE no li semblava un bon element de millora del sistema educatiu. Nosaltres, mitjançant les esmenes del nostre Grup Català a Madrid, vam insistir en l'aprovació de la LOGSE perquè consideràvem que dóna una flexibilitat al sistema educatiu que sí que ens pot permetre aquesta millora del sistema educatiu català. Jo..., doncs, semblantment, m'ho ha semblat.

Bé, quant a la partida, dins de l'apartat d'arts plàstiques i seguint la voluntat d'implantació del batxillerat artístic, s'estrena una nova partida –és nova, no hi era fins ara–, que és una partida de 132 milions per començar la implantació del batxillerat artístic.

En el punt de l'educació especial, el punt 10 de la Resolució 848, que es correspon amb el cinquè del programa 2000-2004: miri, nosaltres aquí, com un element molt important a destacar –que no m'ha semblat sentir-ho de cap grup precedent–, hi ha l'increment d'un 51,37% de la partida destinada a unitats escolars externes. I ens sembla molt important de destacar-ho, perquè aquestes unitats escolars externes i aquests diners van destinats a aquells alumnes –dissortadament, molts, encara massa en la nostra escola– que tenen una desestructuració tant personal com social. I ens sembla que, aquesta aposta per les unitats externes escolars, serveix per, en dos vessants, ajudar; que és, per un costat, en acompanyar més a prop l'alumne en el seu entorn, li facilita potser la millora social, però, per l'altre costat, allibera l'angoixa de molts professionals, de molts professors i de moltes escoles, que aquests nens, si estan dins de les aules, porten una desestructuració de l'aula, també. És per això que ens sembla que és una aposta important per ajudar, en primer lloc, els alumnes desestructurats, però, per l'altre, a alleugerir aquesta angoixa que molts professional i moltes aules sofreixen.

Passem al punt 11: «Polítiques d'atenció a la diversitat», que es correspon amb el punt 4 del programa Educació 2000-2004. Aquí també trobem una nova partida dotada amb 50 milions de pessetes, una nova partida que, per no allargar-me massa, l'enunciat del seu epígraf em sembla que ho diu tot, perquè aquest és una tema que en aquest Parlament se n'ha parlat: les problemàtiques que comporten a les escoles els alumnes que provenen d'unes altres cultures, d'unes altres religions, d'uns altres hàbits socials. El nom d'aquest epígraf és: «Subvencions a centres per a alumnes amb necessitats educatives especials derivades de situacions socials o culturals desfavorides». Ja entenem que vol dir molta bona part dels alumnes que provenen de la immigració africana.

El punt 12: «Ensenyament de llengües estrangeres», que és el punt 8 d'Educació 2000-2004, «Ensenyaments d'idiomes». Aquest apartat, jo el voldria fer sinònim de l'apartat del programa Orator. Aquesta és una aposta valenta per tal que els nens de les escoles catalanes surtin del seu ensenyament, no només –tal com dèiem abans– amb un coneixement de la llengua catalana i de la llengua castellana, sinó amb un coneixement d'una segona llengua..., una primera llengua estrangera, bàsicament l'anglès, però que un 60% dels alumnes també tinguin un bon domini d'una segona llengua estrangera. Ens sembla que aquest és el repte i les necessitats que el món d'avui i de demà demana als nostres escolars.

Punt 13: «Escoles rurals». Bé, les escoles rurals tenen totes les condicions d'unes escoles normals; és per això que en els apartats anteriors, quan els he parlat d'ordinadors i d'ajudes complementàries també hi són –no són unes escoles a part. Jo només els voldria fer incidència en tots aquells elements de suport a les escoles rurals que fa que, per tal que els alumnes o les famílies no sentin la necessitat de marxar del seu territori i siguin més al costat, i que això, bàsicament, es fa amb els mestres especialistes itinerants i amb les agrupacions en zones rurals. Ràpidament, els diria que, pel setembre d'enguany hi ha prevista la inauguració de sis noves zones rurals i que l'increment de la plantilla del curs 99, que era 362 mestres especialistes, passaríem als 427 de l'inici de curs.

Bé, com que veig que el llum vermell se m'ha encès, jo només els voldria posar en un moment l'accent en cinc punts que em sembla, com deia el senyor Bargalló, estrelles d'aquest nostre projecte de pressupost que fan que sigui la millor argumentació per rebutjar les esmenes a la totalitat que ens han presentat els grups d'Esquerra, Socialista i d'Iniciativa...

El president

Senyora diputada, li toca a un segon per punt...

La Sra. Sanabra i Villarroja

Bé, doncs miri, només els enunciaré. Un és el d'educació infantil: aquest esforç que hem parlat aquí del Pla de foment amb les llars d'infants, una aposta dels zero a tres anys complementada pel dels tres a sis, que també puja. Un segon és el dels concerts educatius; n'ha parlat molt el senyor Bargalló. Jo volia recordar el senyor Magí Cadevall, que ens va fer unes bones reflexions l'any passat en aquest tema, però que, evidentment, aquest fet de passar de partida ampliable a partida no ampliable fa que sigui una mostra de transferència, i que el 3,77% que puja sigui realment el que el país necessita. Un tercer apartat seria la formació professional: només dir-los que el decret de reestructuració del Departament contempla la creació d'aquesta nova Direcció General de Formació Professional, i que serà l'eina que tots esperem per dinamitzar aquest ensenyament, incardinat en el món laboral dels alumnes. Quart: les despeses de funcionament dels centres; em remeto al compromís acomplert amb escriure de la consellera; i, finalment, volia parlar del Consell Superior de l'Avaluació, que és allò que ens vam comprometre a fer, que

quan s'acabés l'aplicació de la reforma hi hauria una posada en comú de tota la comunitat educativa –pares, mestres i Departament d'Ensenyament...

El president

Senyora diputada, ara sí que hauria d'acabar.

La Sra. Sanabra i Villarroya

...perquè el que en sortís fos el millor.

Gràcies per la seva bona voluntat.

El president

Moltes gràcies. Abans de passar a la votació voldria fer dos advertiments. Amb l'assentiment de tots els senyors portaveus, el segon Departament que veurem aquesta tarda és el d'Interior, perquè així ho requereixen les necessitats del mateix Departament. I la segona cosa és que a les quatre hi ha convocada Junta de Portaveus, i, per tant, la sessió de la tarda començarà a dos quarts de cinc. Tinguin-ho present.

I ara passem a la votació... *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)* Sí?

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president, per contradiccions després de la intervenció de la senyora Sanabra.

El president

Vint-i-cinc segons... Té més, trenta segons.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, perquè ha posat en boca meua una afirmació que jo no he dit en cap moment, ni diré mai, ni jo ni el meu Grup: que la LOGSE no era un bon instrument per millorar el sistema educatiu. El que sí que he dit era l'aplicació que s'ha fet en aquest país pel Govern de la Generalitat, sí que jo n'he fet una crítica, però no pas de la LOGSE en si.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

A l'hora de votar, hi ha alguna petició de votació separada? No? Per tant, passem a votar el conjunt de les esmenes al Departament d'Ensenyament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem, a continuació, al debat de les esmenes al Departament de Cultura. En primer lloc, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la senyora Dolors Comas d'Argemir. *(Remor de veus.)*

Esperi's un segon, senyora diputada... *(Pausa.)*

Si els senyors diputats i les senyores diputades ens ho permeten, si us plau, començaríem, ara ja, a debatre les

esmenes a aquest Departament. Té la paraula, senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup ha presentat una esmena a la totalitat al Departament de Cultura perquè considerem que és un pressupost que significa un total continuisme a la insuficiència, des del punt de vista pressupostari, i, a més a més, un continuisme també respecte al que està suposant Cultura per al Govern de la Generalitat, que es representa molt clarament per continuar sent la ventafocs en el pressupost. Segueix, en definitiva, en la línia del que ha estat la política de cultura de Convergència i Unió.

Hi ha hagut cinc consellers –sis, amb el recentment nomenat–, cinc consellers de Cultura que no han tingut un projecte global de cultura per al país. Excepte el període en què es va signar el pacte cultural, podríem definir que la política de cultura del Govern de la Generalitat ha estat caracteritzada per ser erràtica, discontinua, sense projecte global, subordinada als interessos partidistes, amb tota una sèrie d'actuacions d'aparador que no ha contribuït, en absolut, a donar alè a la cultura catalana. No ha estat capaç de forjar unes estructures de creativitat, de producció i de difusió que fomentin i difonguin les maneres pròpies de veure l'art i la cultura, i que siguin capdavanteres en un panorama cultural cada cop més universalitzat. I això segueix sent així, perquè no veiem que en aquests pressupostos es modifiquin les intencions del Govern amb relació a la cultura.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Hi hagut un creixement del pressupost ventafocs de la Generalitat. Un creixement, és cert, però un creixement absolutament insuficient, tan insuficient que fins i tot, malgrat l'increment que s'ha produït, resulta que continua el percentatge destinat a Cultura sent inferior, amb relació al pressupost de la Generalitat, del que era abans. Si resulta que l'any 99 el pressupost de Cultura representava un 1,61% del pressupost, resulta que en el pressupost del 2000 aquest percentatge decau i passa a ser tan sols d'un 1,5%; per tant, un increment totalment insuficient.

N'ha sortit guanyant Difusió Cultural. És cert que s'ha fet un increment important en alguns capítols, com són la promoció del cinema, la música, el teatre i la dansa; les empreses per a la promoció del cinema, la música, teatre i dansa; la promoció del llibre i la lectura, significativament, o les subvencions a fundacions i entitats per a infraestructures culturals. Hi ha hagut increments en aquest sentit. Però aquests increments resulta que es fan sense arribar a un pacte previ sobre els criteris bàsics per atorgar aquestes subvencions, i sense haver aclarit quines són les prioritats de la política cultural del Govern per a la totalitat de Catalunya.

A nosaltres ens preocupen qüestions tan bàsiques com el calendari, amb dates i amb pressupostos d'inversions, que s'han compromès..., que haurien d'estar compromesos per completar coses tan importants com el

Mapa de lectura pública de Catalunya, que s'havia promès, per cert, en la Llei del 93 –han passat força anys–, o per fer un mapa de museus. Ens preguntem també on és l'avantprojecte de la nova llei d'arxius que el Govern havia promès per abans que acabés la legislatura anterior i que encara no s'ha realitzat; quan estarà definitivament acabat el Museu Nacional d'Art Contemporani; quins són els projectes per garantir la defensa i la difusió del patrimoni cultural català. Doncs bé, aspectes tan importants com aquests no veiem que quedin reflectits en el pressupost que ara se'ns presenta.

Un pressupost que, com deia, és insuficient; un pressupost que passa a ser d'un 1,6% a l'1,5%. Nosaltra el que demanàvem –i aquest és un dels motius bàsics de l'esmena a la totalitat– és que, com a mínim, en el pressupost d'enguany, de l'any 2000, s'hagués doblat el percentatge destinat a cultura; no només incrementat, sinó incrementat significativament amb relació al pressupost. Perquè, mirin, en els països del nostre entorn, a cultura es destina entre el 7 i el 9% del pressupost, i resulta que nosaltres, que tenim un Estatut d'autonomia que diu –i ho llegeixo literalment–: «Atesa la vocació cultural de Catalunya, l'Estat i la Generalitat hi consideraran el servei de la cultura com a deure i atribució essencial»..., doncs bé, aquest deure i aquesta atribució essencials es tradueixen pressupostàriament en el fet que el Departament de Cultura, que inclou a més esports, que inclou joventut, que inclou política lingüística, rep únicament un 1,5% del pressupost i que va descendant aquest esforç que va fent el Govern de la Generalitat en aquest capítol, molt inferior, hi insisteixo, a la mitjana europea i per sota, per cert, de les comunitats, de la major part de comunitats autònomes espanyoles, cosa que és sarcàstic comprovar-ho.

He assenyalat abans algunes qüestions que ens preocupen, prioritats que entenem que haurien d'estar reflectides a nivell pressupostari: elaborar un mapa d'infraestructures culturals a Catalunya en què figurin les existents i que serveixin per detectar i solucionar els dèficits. Tenim un mapa escolar, tenim una planificació dels serveis sanitaris; estarem d'acord o no en si són suficients per al país, però no tenim res equivalent en matèria cultural. No s'ha fet res per poder veure, justament, quines són les necessitats que té el territori en matèria de biblioteques, d'arxius, de museus, d'auditoris, de xarxes de teatres, etcètera. És imprescindible arribar a fer-ho.

La política patrimonial hauria de ser, evidentment, una de les prioritats del Departament de Cultura, i aquí considerem especialment greu la desídia que ha tingut el Govern de la Generalitat, que durant vint anys –durant vint anys– no ha fet un esforç en aquest terreny. I no oblidem que el patrimoni, junt amb la llengua pròpia, és un dels signes més clars de la nostra identitat històrica. I el greu, en aquest cas, és que la destrucció de béns patrimonials sol tenir un caràcter irreversible. Per tant, doncs, el fet de no actuar amb celeritat i no actuar amb eficàcia en aquest terreny pot convertir el Govern de la Generalitat en còmplice d'una espoliació de conseqüències, en molts casos, irreparables. Al cap de sis anys d'aprovació de la Llei de patrimoni cultural

català, el seu acompliment, senyor conseller, està molt per sota del que la legislació imposa.

Entenem que caldria fer també un suport decidit a les indústries culturals, un camp en què l'abandó institucional ha afavorit la pèrdua de força o la desnacionalització de sectors que havien estat capdavaners de l'Estat, i també generadors –no ho oblidem– de llocs de treball.

S'impulsa ara la creació de l'Institut d'Indústries Culturals, i ho considerem positiu. Considerem positiu el fet que sembla que en aquest camp comença a produir-se un canvi de tendència. Però al mateix temps no veiem que això estigui suficientment reflectit en els pressupostos. Si al que es limita l'Institut d'Indústries Culturals és a donar avals, bàsicament, als creadors culturals, aleshores farà ben poca cosa.

Ens preocupa també que pugui haver-hi una major objectivització dels criteris d'ajuts i subvencions. Ja ho he assenyalat abans: continuar sense tenir, sense haver-hi un pacte previ sobre els criteris bàsics per atorgar subvencions, i sense aclarir les prioritats d'aquestes subvencions; evidentment, a les arts escèniques, a la música, a les arts plàstiques, als audiovisuals, als ensenyaments artístics, a les entitats que treballen en tots aquests camps.

I em referiré, per últim, a les festes populars, que són un exponent també de la interactivitat de les persones de diferents indrets del país, que són també agents actius en la reproducció dels nostres elements culturals, i també en la transformació del que és popular i del que és tradicional. Entenem que seria absolutament coherent –i que, per tant, pertocaria fer-ho– que les entitats que treballen en aquest camp deixessin de rebre subvencions de Benestar Social i es consideressin aquestes subvencions allà on pertoca, a la Conselleria de Cultura. Sovint això implica, per altra banda, va acompanyat d'un cert menyspreu de les polítiques..., del tipus de representacions amb relació a aquest camp.

El capítol d'inversions. El capítol d'inversions resulta que cau, amb un 13,63%, «Inversions en terrenys culturals». Que és que ja ho tenim tot fet? És cert que en els darrers anys s'ha intervingut en la creació de tota una sèrie d'infraestructures culturals importants, algunes de les quals han nascut, o altres han reascut, com pot ser, doncs, el Teatre Nacional, el Museu Nacional d'Art, el Museu de la Ciència i de la Tècnica, el Museu d'Història de Catalunya o el Museu Nacional d'Arqueologia, posem per exemple. Però el que estem veient és que sembla que cada institució neix o reneix com una mena de flor singular, única, mancada de projecte global, i que això no va acompanyat, precisament per l'absència del que jo abans deia, de poder-nos dotar d'un mapa d'infraestructures culturals en què es puguin veure les necessitats del país..., vull subratllar la centralització d'aquestes infraestructures culturals a Barcelona, no perquè com a capital del país no hi hagi d'haver la major part d'elles, però entenem que la cultura va molt més enllà, que hauria d'estendre's molt més en el territori, que caldria dotar altres llocs també d'infraestructures –estic pensant, per exemple, en el mateix Museu d'Arqueologia de Tarragona, pendent des de fa tant

temps d'una nova seu, d'una nova construcció—, i, sobretot, tota aquesta realització d'infraestructures culturals hauria d'anar acompanyada del foment de la cultura viva, del foment de la creació i difusió literàries i artístiques de forma continuada, perquè, al cap i a la fi, aquests són els components que ens han de permetre que el nostre país pugui continuar sent un país que es caracteritzi per tenir una cultura pròpia, una cultura generada des dels seus propis actius, una cultura que generem nosaltres, oberta també al món.

Gràcies... Perdó, volia assenyalar que Joan Boada presentarà les esmenes relatives a les qüestions d'esport.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per completar, per tant, la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, breument intentarem explicar el perquè creiem també que la consignació pressupostària referent a l'esport en aquests pressupostos és del tot insuficient i, fins tot, inadequada, i per això també hauria d'entrar dintre del paquet de retorn al Govern.

A part que la Secretaria General de l'Esport ha disminuït d'un 6% el seu pressupost amb relació al 99, sí que ens han arribat tots aquests dies i anteriorment tot un seguit de queixes, bàsicament, dels agents que treballen en el tema de l'esport, tant les federacions esportives com els consells esportius de Catalunya; la UFEC, aquestes entitats paral·leles, doncs, també sembla que no troben cap tipus..., o poc suport, des de la Secretaria General de l'Esport, a la seva tasca.

Dintre de totes aquestes qüestions, nosaltres creiem que n'hi ha una que és molt important, no?, que és la queixa..., que no és per la quantitat de diners, però sí que té la seva simbologia, que és de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, que segur que vostè, senyor conseller, ho haurà rebut, perquè a més a més també han fet un comunicat a través dels mitjans de comunicació. Per què és tan important? Perquè és el foment de l'esport escolar. Per què és tan important? Perquè vostès, en el programa, doncs, tenen aquesta descripció dels objectius dels programes: «iniciació a l'esport», que és un d'aquests programes més importants, grui-xuts; dóna la sensació que quasi tots els diners se'ls han gastat amb el paper, perquè a l'hora de la veritat poca cosa es pot fer.

Ho dic perquè és greu, perquè precisament això és l'important d'aquesta Secretaria General de l'Esport. Tot el tema de les federacions, que també ho és, i de l'esport professional, això, des del nostre punt de vista, té un altre àmbit i té un altre tipus de política que s'hi ha d'aplicar. Però, quan estem parlant del Programa d'iniciació a l'esport, estem parlant evidentment, doncs, de nois i noies que poden tenir, no un futur professional amb l'esport, sinó que és una manera d'educar-se, és una manera de formar-se, és una manera de fer-se ciutadans. I, és clar, a una de les maneres de fer ciutadans d'aquest país, destinar-hi 350 milions..., un

queda una mica esverat en aquest sentit. 350 milions que vostè em dirà: «Sí, hi ha un augment de 75 milions amb relació a l'any passat», però perquè senzillament s'hi ha afegit una altra partida, que era el «Servei multimèdia», o «Programa multimèdia», s'hi ha afegit, i d'aquesta manera, doncs, n'hem fet 75 més, perquè resulta que són 75 milions d'aquest servei multimèdia, que és la formació de monitors.

La promoció de l'esport escolar és importantíssima. I, des de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, diuen —ells— que hi ha un menyspreu evident cap a l'esport en edat escolar. I nosaltres compartim aquesta definició. Perquè quan estem parlant d'esport en edat escolar i, sobretot, l'organització dels jocs esportius de Catalunya, estem parlant de 500.000 participants anuals, i això és un element importantíssim; estem parlant de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, bàsicament homes i dones que, d'una manera altruista, d'una manera voluntària, es dediquen a organitzar aquests jocs esportius de Catalunya i es dediquen a organitzar les finals esportives. Segur que molts dels diputats i diputades que hi ha aquí tenen fills i filles que participen en aquests jocs esportius escolars, i que és un element important.

Vostès..., fa dos anys, des del Govern, se'ls va traspasar l'organització d'aquestes finals; se'ls va traspasar amb un copet a l'espatlla i au!, feu-ho vosaltres, que ho fareu molt bé i que queda molt bé, no?, i, fins i tot, els varen felicitar perquè ho fan tan bé. Ara, a l'hora de donar-los diners, res, en absolut.

Miri, estan en una situació que, fins i tot, aquestes persones —molts d'ells són regidors i regidores, fins i tot algun alcalde— estan avalant crèdits i pòlisses per a les activitats esportives. És greu això. Ells, eh?, com a regidors, *avalen* crèdits per fer aquestes activitats esportives perquè no s'aturen, perquè el Govern de la Generalitat no hi posa ni un duro. Això és un element importantíssim, no? De tota l'organització dels jocs esportius escolars, el 20%, Generalitat; el 80%, famílies, els joves esportives, consells comarcals i ajuntaments. Estem parlant que hi participen 500.000 nois i noies —en aquestes finals, uns 1.200—, i, a més a més, aquests homes i dones que es dediquen a organitzar-ho, això, hi han de posar, han de fer, han d'avaluar, amb la seva persona, crèdits i pòlisses per a activitats esportives. És ridícul, és ridícul que arribem a fer aquesta..., o que arribem a aquesta situació, des de Cultura o des de la Secretaria General de l'Esport, en una activitat tan important. A més a més, li dic... —no sé si pensen fer-ho—, però no han cobrat encara, durant el 2000, tota l'aportació que haurien de cobrar, i, com que no han cobrat, hi han de posar els diners.

Han amenaçat —i a mi em sembla que amb molt bon criteri—, doncs, que no s'organitzaran les finals esportives —les primeres són d'escacs, a Tarragona— i que, potser, si continua aquesta situació, no ho faran, no ho faran perquè no podran, perquè al final s'hauran de rascar diners de la butxaca. En allò tan important i amb aquest programa tan ambiciós que vostès ens han descrit —i que, a l'hora de la veritat, doncs, és fum— no hi posen vostès ni els diners ni la voluntat per portar-ho a terme, i això em sembla que és un element impor-

tantíssim. A més a més, quan els varen prometre, vostès, doncs, que, davant la davallada en la inversió pressupostària referent a l'esport del 95, seguiria incrementant-se per arribar a un nivell. Sembla ser que l'increment havia de ser d'uns 100 milions de pessetes, aquests 100 milions no han sortit en aquests pressupostos i jo voldria que hi hagués una explicació prou clara i prou contundent per part del Govern per dir-nos per què hi ha aquesta situació, sobretot en un dels elements tan importants com és la iniciació a l'esport escolar.

Nosaltres hem volgut posar-hi especial èmfasi, en aquest tema –segur que d'altres en posaran en altres aspectes–, però creiem que, a aquest –ho repeteixo–, perquè és tan important per a la formació com a ciutadans, per a la formació com a persones dels nois i noies del nostre país, doncs, el Govern de la Generalitat s'hi gira d'esquena: que s'espavili el voluntarisme d'aquestes persones i qui dies passa anys empeny, i, mentrestant, tenim la situació que tenim, també, en aquest tema de l'esport escolar que, per nosaltres, és tan important.

Aquesta és una de les raons, també, doncs, per què demanem el retorn dels pressupostos de Cultura, també en aquesta part de l'esport, al Govern.

Gràcies senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. Per defensar l'esmena a la totalitat del Departament de Cultura, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Surroca.

El Sr. Surroca i Sens

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta esmena a la totalitat del pressupost de Cultura, la presentem conjuntament i solidàriament amb el company senyor Josep Casajuana, qui argumentarà la part corresponent a l'educació física i esports.

Tenim molt recents les eleccions autonòmiques per haver oblidat el nostre programa, el del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; un programa que jo em vaig creure, em continuo creient, i que hi ha milers de persones, centenars de milers de persones que, a Catalunya, hi creuen; doncs i homes que els interessa la cultura. Per tant, senyors consellers, m'agradaria que, a part de sentir-me a mi, tinguessin en compte que, en aquest moment, també parlen, amb la meua boca, aquests milers de ciutadans.

El nostre programa, que recull l'impuls que necessita el nostre país en matèria cultural, contrasta amb el futur que es pot deduir dels pressupostos d'enguany. No es tracta tant d'indicar la insuficiència d'algunes partides com d'evidenciar que el nostre pressupost alternatiu parteix d'altres fonaments, de diferent arquitectura, i no utilitzem els mateixos materials. Rebutgem, doncs, fer retocs. Tant de bo el mes de novembre puguem parlar diferent. No ens volem limitar, com aquell que fa una correcció –posant comes, punts i comes, fins i tot, punts i a part–, nosaltres creiem que, en matèria cultural, cal un canvi de capítol, girar pàgina.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi fonamentem el canvi de la política cultural en quatre eixos; si no els dic, possiblement no s'entendrà res del que després aniré comentant. Primer, som partidaris d'una cultura més educadora i d'una educació més cultural; segon, volem una administració cultural més lideradora, catalitzadora i redistribuidora, d'acord amb els interessos col·lectius del territori, que no pas subministradora principal dels únics serveis culturals directes; tercer, desitgem un model territorial global i equilibrat, assentat en una Barcelona capital i harmònica, amb una gran xarxa de ciutats, viles i pobles que articulin diverses centralitats culturals repartides pel conjunt del territori, i, quart, entenem que la cultura ha de permetre construir i socialitzar valors que facilitin i garanteixin la convivència i la concòrdia –remarco aquesta paraula que, per mi, és una de les més boniques que hi ha en els diccionaris: concòrdia– de totes les ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Una cultura entesa d'aquesta manera no pot postergar-se com les clàssiques assignatures maries. No podem estar d'acord amb uns pressupostos que, malgrat algunes modificacions, seran continuistes. Els nostres pressupostos són alternatius i es basen en el ferm convenciment que invertir en cultura és la millor aposta. No hi ha res de tanta rendibilitat –creguin-me–, rendibilitat cívica, i una onada de benestar econòmic com a conseqüència. És la cultura que ens farà més pròspers; mai el dinar pel dinar, mai la cobdícia ens farà cultes.

Els pressupostos de cultura d'enguany creiem que cerquen resultats immediats, però no hi ha la voluntat de posar les bases que permetin construir una nova societat. Anirem molt millor si, en lloc d'estar pendants de les properes eleccions, mirem el bé de les futures generacions. Advertim que això crea confusió, manifestar que la partida de Cultura és de 31.000 milions de pessetes.

El capítol d'«Esports i educació física», al qual no volem, naturalment, escatimar ni un duro, puja prop del 25% del pressupost de Cultura. Es dedica gairebé el 10% a normalitzar la llengua, quan entenem que la preocupació per la llengua ha de tenir un caràcter interdepartamental i, tal com s'ha fet amb Joventut, ha de dependre pressupostàriament de Presidència. Per tant, no podem parlar de 31.000 milions assignats per al que entenem estricta cultura, sinó que queden reduïts a 23. Doncs, bé, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi manifesta que no és hora de retocs, urgeix un bon cop de timó i que aquests 23.000 milions es doblin en la present legislatura; per als pressupostos del 2003 han de ratllar els 50.000 milions, i la fita és anar més enllà: Cultura ha de disposar del 4% del pressupost de la Generalitat.

No anem per bon camí. El conjunt del pressupost d'enguany de la Generalitat de Catalunya s'incrementa molt més que el Departament de Cultura. Per tant, la situació és la mateixa de cada exercici si exceptuem el període 1990-1992 en què el Departament de Cultura va créixer per sobre de l'increment global. Si excloem l'assignació de la Secretaria General de l'Esport, el pes de la Cultura, com s'ha dit –a mi els números no em surten tan optimistes com deia la senyora Dolors Co-

mas d'Argemir—, surt més baix de l'1,5 dedicat a Cultura. I en tenim sort, dels ajuntaments. L'activitat cultural de Catalunya és en gran part gràcies a les iniciatives municipals. Els ajuntaments són els que destinen més recursos a la cultura. Segons les darreres dades publicades en l'informe de la Fundació Bofill, la despesa cultural per habitant dels ajuntaments ha estat de 5.064 pessetes, mentre que la Generalitat, a qui corresponen les competències en cultura d'acord amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya, ha gastat en cultura 2.849 pessetes, gairebé la meitat per habitant, de mitjana, en els darrers anys.

Manifestem que estem decebuts. El nostre projecte té la força suficient per emprendre un esplèndid vol d'àguila. No ens podem conformar veient si la gallina aconsegueix un vol d'uns pocs centímetres més o no. No és això. No anem bé. Catalunya perd empenta cultural, creativitat i protagonisme comparativament amb altres àrees geogràfiques. La cultura, que ha estat un bé preuat i orgull de les generacions que ens han precedit, és avui un globus que es va desinflant, i això depèn de la gestió i de la manera com es prioritzen els pressupostos.

L'únic capítol que millora prou per pensar que s'hi pot notar un canvi és el de protecció del patrimoni històric, artístic i arqueològic. La necessitat era massa evident. Ens trobem amb una llei del patrimoni cultural català, de l'any 1993, és a dir, de fa set anys. En el seu articulat, es preveïen divuit matèries objectes de reglament, de les quals solament dues —dues— han estat publicades, i en queden setze de pendants, que és una mostra clara de l'absoluta paralització, i volem creure que és per la manca de mitjans econòmics que s'ha arribat a aquest extrem.

També hi ha un creixement superior a la mitjana per a «Arxius». Estem a punt d'iniciar —sembla— el debat sobre el projecte de la nova llei d'arxius. La incògnita és saber si seran suficients els 200 milions d'augment. Les altres partides es mouen en un creixement tan minso que no podem augurar res de bo. Fins i tot, l'augment que es destina a algunes manifestacions culturals està per sota de l'IPC.

Mals temps s'acosten per a la música i per a les exposicions, per exemple, però no entenem com es castiga «Museus», amb una disminució d'un 15,6%. Si els museus ara malviuen, què els espera en un proper futur? Tindrem oportunitat de revisar la política museística en aquesta mateixa cambra, però la situació que es prepara és per estar tristos i desenganyats.

Com no estar-ho, si, per exemple, per a un museu jove, el Museu Nacional de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya, el pressupost de l'any 1999 era de 486 milions i el d'enguany baixa a 389? De les tres exposicions programades, dues estan paralitzades. Sembla que, a darrera hora, una entitat bancària donarà un cop de mà.

Però aquest no és un cas excepcional. El MNAC, el nostre primer museu, es veu obligat a reduir les seves activitats i suprimirà exposicions, com, per exemple, la que es volia dedicar a la medalla modernista, produïda pel Gabinet Numismàtic. Aquest grup de persones del Gabinet Numismàtic, pensin que està fent exposicions

que es poden posar al costat de les millors d'arreu del món. Jo penso que, a un grup així, se'ls digui: «No es pot fer aquesta exposició» és desmoralitzar, és treure'ls l'empenta que portaven.

El Museu d'Art de Girona està estrangulat i comença a perdre dinamisme i visitants, i així en podríem dir de molts d'altres.

Considerem que la política de subvencions, via convenis, no guarda relació amb la importància cultural de les institucions receptores. Solament un exemple: l'Institut d'Estudis Catalans rebrà 348 milions de la Generalitat, quan, l'any 1994, va tenir una subvenció de 400 milions, que, actualment, amb l'IPC, en serien 486. No n'hi ha prou a invertir més en cultura. Naturalment, cal exigència i rigor en l'administració dels recursos. Hem de tapar forats —se'ns escapa aigua— i hem de tenir cura del funcionament i la rendibilitat cultural de les diferents institucions.

Espero, senyors consellers, que puguem arribar a acords. Per exemple, el dimarts 25 d'abril, es concedeix la medalla d'or de la Generalitat al senyor Josep Benet. El senyor Josep Benet és una figura del món de la política i de la cultura indiscutible. Ha dirigit el Centre d'Història Contemporània en els darrers anys. Aquest centre és un dels pocs que poden generar investigació, juntament amb els museus i les universitats, però per a garantir el bon funcionament d'aquest tipus de centres hauríem de trobar fórmules per consensuar els seus directors. M'agradaria que el proper director del Centre d'Història Contemporània fos una persona del més ampli reconeixement possible. Aspectes com aquests són la millor inversió.

En aquests moments, quan els cervells més lúcids es pregunten si realment no estem assistint a l'agonia de la cultura, no podem seguir amb els mateixos plantejaments pressupostaris com si no passés res, com si el món no fos radicalment diferent del de fa deu anys. La nostra cultura està en perill! Hem parlat molt dels doblatges de les pel·lícules, oblidant que el veritable problema —sense voler dir que no ho sigui, aquest—, el veritable problema cultural no és tant si doblem més o menys; el problema és que, a Hollywood, el cost mitjà d'una pel·lícula és de 40 milions de dòlars; el d'una pel·lícula francesa, per exemple, és de 5 milions de dòlars i el d'una de nostra, entre el milió i els 3 milions i mig de dòlars.

Poso només aquest exemple i espero que sigui suficient i que se m'entengui. No podem competir com si es tractés d'una cursa amb la gran potència. El que cal és dotar la ciutadania de prou recursos intel·lectuals, culturals i crítics per esdevenir creativa i conreadora de la pròpia cultura, ara entesa en el sentit més ampli del terme, és a dir, segons la Declaració de Mèxic de l'any 1982, subscripta per cent vint països, que deien «Cultura engloba, a més de les arts i de les lletres» —que sembla que «cultura», aquí, sigui solament literatura, quan no només la llengua—, «els estils de vida, els drets fonamentals de l'ésser humà, els sistemes de valors» —a mi m'agradaria moltíssim, algun dia, poder assistir en aquesta cambra a un debat sobre els valors, ho hem de fer—, «les tradicions i les creences.»

Acabo reivindicant l'absoluta necessitat de començar una reflexió que ens faci superar inútils pretensions de *grandeur*. Els pressupostos de Cultura no han de servir per a més cofoisme, per polítiques d'aparador. L'autèntic problema –i és on cal esmerçar esforços i diners per posar-hi remei– és la trivialització del pensament, la frivoltització de la vida, des del treball a la diversió, el desinterès per la política i per la cultura que ens ha conduït a una societat autista.

La cultura res no és si no serveix per fer-nos més humans, més atents als mots que cal salvar i les herències que hem de preservar per als qui vindran. Tenim en aquests moments molts interrogants, senyors consellers. Esperem resposta a les preguntes que es varen fer al senyor conseller de Cultura el dia de la seva compareixença –ja li vaig dir que no em venia d'aquí–; varen quedar sense contestar, per això. Mentrestant, quedem intranquils, sobretot després de llegir unes declaracions del mateix conseller a un diari gironí, on afirmava que el que s'ha d'exigir a un conseller és una bona gestió. No n'hi ha prou, senyor conseller de Cultura. Estem plens de perplexitat perquè no sabem si, Cultura, l'espera la mateixa gestió de la darrera responsabilitat de l'actual conseller, on va deixar un forat de 105.000 milions de pessetes.

Per totes aquestes raons, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi presentem esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Cultura.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyors diputats.

(*Se senten veus de: «Molt bé.»*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Surroca. Per completar la intervenció de l'esmena a la totalitat a aquest Departament, té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el pressupost d'esports de la Generalitat de Catalunya per al 2000 no és el millor possible i, amb les necessitats existents per cobrir i els compromisos adquirits pel Govern, tant en inversions com en promoció esportiva, el pressupost no pot baixar i, en canvi, ho fa.

El 6 d'octubre proppassat, durant la campanya electoral per escollir aquest Parlament, el llavors candidat senyor Jordi Pujol va prometre incrementar esports en 4.000 milions de pessetes destinats a clubs, federacions, tecnificació i ajuntaments. «Sàpigues», li va dir el mes passat el president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya a l'honorable conseller Mas, «que la Secretaria General de l'Esport ha treballat i promès aquestes xifres a federacions i clubs, i, per tant, no podem entendre que la política esportiva, que tant rendiment dona no només a la societat civil, sinó també políticament, estigui abandonada pel Govern.»

Senyor Vilajoana, quines són les que vostès anomenen «altres formes de recolzament a l'esport català», dife-

rents dels 4.000 milions promesos pel president de la Generalitat? Ha sortit aquests dies, com a pas previ a aquest debat, que, ja que les federacions estaven enormement insatisfetes de les promeses incomplertes, hi hauria aquesta fórmula extrapressupostària per donar sortida a aquestes necessitats, de les quals les federacions ja havien fet els seus plans d'actuació per a aquest any.

El cert és que, a hores d'ara, els 4.000 milions han quedat reduïts a uns 550 en les partides pressupostàries d'enguany i l'esport de clubs i federacions de Catalunya se sent maltractat i enganyat. Alhora, la unió dels quaranta-cinc consells esportius de Catalunya, que organitza les competicions dels jocs esportius de nois i noies en edat escolar arreu de Catalunya, manifesten, com ha dit el senyor Boada –i ho fan de forma pública, i cito textualment– «el total desacord amb les xifres destinades a la promoció de l'esport escolar, que demostren», diuen ells, «una manca de consideració i un menyspreu evident, ja que la proposta significa una nova retallada, que es produeix, malgrat les promeses fetes tant pel secretari general de l'Esport com pel conseller de Cultura, d'incrementar els recursos i recupear parcialment la gran davallada pressupostària que l'esport en general i l'esport escolar, en particular, vénen patint des de l'any 1995».

S'entendria que hi hagués hagut, doncs, la davallada pròpia després del 92, però és que la davallada no és només a partir del 92, sinó que, a partir del 95, hi ha una altra caiguda espectacular que ja no es justifica per l'acabament, en diríem, del gran esdeveniment dels Jocs Olímpics.

El 95, es va prometre que a cada curs hi hauria un augment que paliés aquesta retallada, i els 350 milions de pessetes pressupostades enguany són totalment insuficients i equívocs, perquè, malgrat l'augment que s'ha previst respecte als 275 de l'any passat, aquest augment inclou el cost final de noves funcions que ha assumit la UCEC enguany, com és l'organització dels jocs esportius escolars, que fins ara es desenvolupaven de forma directa per la Secretaria General de l'Esport, i també està a punt d'assumir nous programes, com el programa multimèdia, de formació esportiva a nois i noies, i també partides que, fins ara, estaven a la Secretaria General. Potser serà un detall excessiu, però em sembla didàctic: partides, per exemple, de «Papereria», de «Trofeus i de medalles», que fins ara les pagava i les atorgava la Secretaria General; si ara ho ha de fer la Unió de Consells, home, s'ha de dotar de forma coherent, perquè, si no, és enganyar dient que hi ha un augment de partida espectacular en aquest camp.

Què demana la UCEC? Demana 90 milions de pessetes més. Per què, això? Per no reduir la qualitat dels serveis que ja prestava fins ara i per prestar amb la mateixa dignitat que la Secretaria General els que li estan essent traspassats enguany.

Per acabar-ho d'adobar, la conselleria no ha garantit, encara, el manteniment de l'aportació de les caixes d'estalvi de Catalunya, que, per un import de 44 milions de pessetes, suplementen l'aportació de la Secretaria General i les que fan els ajuntaments, consells comarcals, entitats, etcètera.

Per cert, els demanem que, per favor, paguin ja una part del que tenen pressupostat als consells per funcionar enguany, si no, ens trobarem amb el que deia el senyor Boada: perillan als campionats de Catalunya els jocs esportius escolars, que estan en aquesta fase final del curs –no per mala fe de ningú, sinó per problemes greus de tresoreria; hi ha un problema pressupostari, però també hi ha un problema de manca greu de liquidesa, que porta a situacions kafkianes, com és que algun dels presidents o d'altres membres dels organismes rectors dels consells esportius hagin de demanar crèdits personals. I, això, ho conec bé perquè he sigut president d'un d'aquests consells i vicepresident de la Unió de Consells Esportius fins fa un any i mig.

I, per favor, no enfrontin la Unió de Consells Esportius amb la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. El senyor conseller fa constar en el Llibre del pressupost per programes com un dels objectius «aconseguir una més estreta col·laboració entre Federacions i Consells Esportius». Doncs, bé, en aquesta fase final de regateig per evitar mogudes, 30 milions, que ja semblaven adjudicats per suplementar l'aportació a la Unió de Consells, han estat passats a la Unió de Federacions, amb la qual cosa no és afavorir un bon «rollo», precisament, entre aquests dos pilars del sistema esportiu de Catalunya.

No hi ha coherència tampoc entre la promesa del conseller de Cultura a la Comissió de Política Cultural i aquest pressupost, i tot just ha passat un mes. Del compromís que ens deia el senyor Vilajoana de destinar 6.000 milions de pessetes en el proper quadrienni, 2000-2003, per subvencionar la construcció o condicionament d'instal·lacions i equipaments esportius, on són en el pressupost d'enguany els 1.500 que correspondrien a aquesta anualitat? N'hi hem trobat 644 –només un 42%–, i sí que és una xifra lleugerament superior a la de l'any passat, però quedem molt lluny respecte als 1.500 que ens toca per fer creïble que aquest programa quadriennal es pugui portar a terme amb garanties, després de la sequera que hem tingut aquests darrers anys.

Tenen vostès l'ocasió de fer creïble la manifestada voluntat política d'aprovar el somiat Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius de Catalunya, el PIEC, del qual venim parlant des de la Llei de l'esport de l'any 1988 –fa dotze anys. Aquest Pla, lògicament, ha de suposar un nou pas endavant per a les instal·lacions del nostre país, que crec que la demanda que tenim ho mereix.

Ja és sabut, també, que les corporacions locals –els ajuntaments, particularment– són la ventafocs de l'Administració del nostre país, però, en comptes de redreçar-lo, agreugem el desequilibri. Per exemple, hi ha una partida de 1.000 pessetes –i ja sé que és obrir partida–, però 1.000 pessetes per assumir una nova funció, com és la de la inspecció de les piscines d'ús públic a Catalunya –no només les municipals, sinó de les que tenen un ús públic–, ens sembla realment esfereïdor.

També la universitat pateix aquesta retallada, es redueix en més d'una tercera part la partida destinada a «Promoció de l'esport i formació de tècnics». Home, si

al nostre país, precisament, les universitats són un dels dèficits comparatius amb altres països que posem de vegades com a mirall en aquest camp, no siguem tan gasius!

Pel que fa referència al Centre d'Alt Rendiment Esportiu, què ha passat al CAR perquè el pressupost d'ingressos per prestació de serveis s'esfondri dels 470 milions del 99 als 367 del 2000, amb el consegüent increment espectacular de l'aportació de la Generalitat, que ha de passar de 288 a 482 enguany? Aquesta mala gestió dels ingressos del CAR hipoteca, encara més, el compliment dels compromisos amb els altres agents esportius, tant de la societat civil com del món local. I el més preocupant és que sigui la conseqüència de la disminució dels nivells d'autofinançament que fins ara havia anat assolint el CAR.

En resum: la disminució del pressupost d'Esports és la demostració d'una falta de sensibilitat del Govern a l'esport català, més enllà d'una utilització dels símbols d'identitat nacional, com són les seleccions catalanes i que la gran majoria d'aquest Parlament vam votar a favor.

La cohesió i el progrés de la societat catalana d'avui necessita, més que mai, ja que som en temps de noves immigracions i d'una realitat multicultural, que el món de l'esport, que tant treball voluntari realitza –i el fa bé–, se senti, sobretot, comprès i estimulat a continuar construint Catalunya endins i projectant Catalunya com a país de l'esport arreu, i no pas que existeixi en l'ambient aquesta sensació d'un menyspreu, d'un cert engany en les expectatives que el Govern ha generat –ara, sí– en moments de promeses fàcils.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquests arguments a favor d'un pressupost d'esports i cultura –millor– són els que ens porten a presentar l'esmena de retorn al Govern. En canvi, retirarem l'esmena que havíem presentat a l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Per defensar l'esmena a la totalitat del Departament de Cultura en els aspectes tradicionalment entesos com a cultura, perquè, quant als aspectes referents a l'esport, ho farà, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Benach.

El catalanisme polític, que és una argumentació històrica amb la qual la majoria d'aquesta cambra se sent identificada, havia tingut sempre i ha tingut sempre en la seva definició la cultura com un dels components; fins i tot en el moment del seu naixement, el catalanisme polític tenia la cultura com l'element gairebé definitori de les seves posicions.

El catalanisme polític tenia, tradicionalment i històricament, la cultura, amb aquests elements definidors, a través d'una concepció tradicional: el patrimoni històric, el patrimoni documental, la creació cultural, la creació artesana..., i aquest ha anat definint, en bona part, la ideologia cultural, la política cultural del catalanisme. Prat de la Riba, la Mancomunitat: la construcció de les biblioteques, la construcció d'alguns teatres; la Generalitat republicana: més obra d'aquest tipus amb suport a la creació, especialment, la més valorada en aquells anys, que era la literària.

La part del catalanisme polític governant en la Catalunya borbònica contemporània ha estat mantenint-se en aquests mateixos paràmetres de la concepció tradicional de la cultura i, fins i tot –fins i tot–, ha deixat de banda alguns dels elements que en formaven part.

Ara bé: el catalanisme polític, que –hi insisteixo– és un punt en comú de la majoria d'aquesta cambra, s'equivocaria profundament si mantingués en el segle XXI els paràmetres de la concepció cultural del segle XIX. Ja no som en un país que es pot definir només pel patrimoni, ja no som en un país que es pot definir –només– per uns aspectes de la creació, ja no som en un país que es pot definir només per un pensament tradicional, per un pensament religiós, per un pensament filosòfic, pertanyent a una determinada filosofia, a una determinada religió.

Catalunya existirà al segle XXI, en el context europeu del segle XXI, en funció de la seva definició, també, d'una cultura moderna, d'una cultura avançada, d'una cultura situada en el context, també, de les noves tecnologies. O la concepció cultural del catalanisme polític es modernitza o la concepció cultural del catalanisme polític esdevindrà una peça museogràfica, etnològica, digne d'estudi i d'elogi i de la qual, des de Harvard i d'altres universitats, faran excel·lents tesis doctorals.

Però no ens interessa la cultura motiu de tesis doctorals, sinó que ens interessa la cultura viva. Aquesta cultura viva, moderna, aquesta cultura agosarada, aquesta cultura avançada, aquesta cultura que ens ha de situar en el context europeu, aquesta cultura que ha de superar la carrincloneria de l'enyor d'un passat que potser no va existir, però que, si més no, ja no és la nostra actualitat ni potser el nostre futur, necessita un impuls polític important.

Aquest impuls polític important ja no es pot donar avui dia –i això és cert– només des de les àrees que estan en els ministeris de cultura, en els departaments de cultura; aquest impuls polític ha de ser, evidentment, transversal. I aquest impuls polític passa, a casa nostra, per tornar a prendre el pols de les indústries culturals –sens dubte. De les indústries culturals que encara tenim, de les que tenim i estem a punt de perdre i de les que potser no hem tingut mai –i de les que potser no hem tingut mai.

De les indústries culturals del món del llibre –sens dubte, amb tota la seva àmplia problemàtica de distribució i de venda– a les indústries culturals del món del disc, on, a casa nostra, havien tingut un element d'expansió, un element d'expansió important, intern i extern –i hem perdut gairebé l'extern i amb prou feines tenim l'in-

tern–, del món del teatre en la seva àmplia diversificació –des del teatre a la italiana, més tradicional, més comercial, fins als aspectes teatrals: dansa, circ, que també existeixen i també configuren una política cultural– i del món del cinema, també.

I aquí hem d'anar per una política valenta, agosarada, nacional i, a la vegada, oberta al context europeu. Per un cantó –li posaré exemples molt diferents–, no pot ser que un grup o un cantant en català, per assolir un disc d'or, necessiti les mateixes vendes que un grup o un cantant en castellà, quan un grup o un cantant en anglès necessita un nombre de vendes diferent del castellà. Un grup de rock assoleix, als Estats Units, el disc d'or amb un nivell de vendes molt superior a un grup de rock de Madrid. Doncs, no pot ser que un grup de rock català necessiti el mateix nombre de vendes per assolir el disc d'or que un grup de Madrid. Perquè: o tots, en el món, necessitem el mateix nombre de vendes que el grup que està a Nova York o Los Angeles, o cadascú ens adequem els discs d'or a la nostra realitat del mercat al qual va, originàriament, el producte.

I no estic parlant de res més que d'indústria audiovisual, de màrqueting, de venda, de projecció, d'existència d'indústria discogràfica, d'existència d'un mercat de sales d'espectacles i de concert, i d'existències de grups de rock professionals. Això és un exemple d'on hem d'anar i l'altre pot ser la inexistència d'uns reals certàmens culturals que premiïn les obres fetes en el país en l'aspecte musical, en l'aspecte teatral i en l'aspecte cinematogràfic.

Segurament, la majoria de les senyores i els senyors diputats coincidiran amb mi que això és pur màrqueting, que és pur muntatge, que són uns premis que estan donats –i, a vegades, comprats– abans de la seva festa. En la cultura elitista, en la cultura –entre cometes– «cultura», en l'alta cultura no hem de fer cas d'això, però és que en el segle XXI, per tenir una indústria editorial, una indústria discogràfica, una indústria de l'espectacle, una indústria de l'audiovisual, o tenim aquests estructures de situar el producte del creador en el mercat i que aquest producte situat al mercat tingui una difusió interna i que, d'aquesta difusió interna, se'n projecti una difusió externa... Aquests són els mecanismes existents avui dia en una societat mediàtica i en una societat on els titulars dels diaris són la lectura més àmplia de la societat. Per tant, hem d'anar per aquí, també.

Per tot això, tenim damunt la taula, els grups parlamentaris, el Projecte de Llei de creació de l'Institut d'Indústries Culturals, del qual el Grup d'Esquerra Republicana se sent partícip, de la seva aparició, perquè és una de les propostes que va formular. Ho tenim; en el pressupost no hi és, perquè serà en el pressupost del 2001. De moment, aquesta serà una eina –serà una eina– vàlida si és una eina amb la qual l'Administració no pretén suplantat els creadors i les indústries, sinó que és l'eina que l'Administració utilitza per donar suport, per espitjar, per agombar, per pujar amunt els creadors i les indústries.

He fet aquesta reflexió inicial perquè ens semblava important per dir-li que, amb aquests pressupostos, de

moment estem situats en la cultura aquesta del catalanisme polític del XIX i del XX, i que aquest país, que ja mira al XXI, necessita uns pressupostos adequats a aquesta nova política cultural que li cal al catalanisme polític per al segle XXI. Per tant, nosaltres esperaríem que aquests fossin uns pressupostos de transició, que fossin els darrers pressupostos d'una política cultural de passat i que, d'aquí a sis o set mesos, quan tornem a estar debatent amb aquest entusiasme els pressupostos de la Generalitat, doncs, que tinguéssim, ja, uns pressupostos des d'una altra òptica.

El pressupost del 2000 del Departament de Cultura és de 31.236 milions; ja s'ha dit. Si ho comparem amb el 99 i en traiem Joventut –perquè ara faríem la trampa; si ho comparéssim amb el 99 i no en traguéssim Joventut, les coses no quadrarien–, si ho comparem amb el 99 sense Joventut, tenim 29.138, per tant, un augment del 7,2%. Si ho comparem amb el crèdit definitiu, també sense Joventut, és a dir, amb la liquidació també extraient Joventut, tenim que la liquidació és de 30.295 milions; per tant, el 3,1%; el 3,1 és inferior a l'IPC català, és inferior a l'índex de preus del consum català. Per tant, tenim que els pressupostos d'enguany del Departament de Cultura són, en la realitat pràctica, inferiors –inferiors– que els de l'any passat; en la realitat pràctica, eh?, comparant pressupost de la liquidació i índex de preus del consum català. Nosaltres estem a favor de l'espai social català i, per tant, l'índex de preus del consum que analitzem és el nostre, per molt que, des del Govern de l'Estat i des d'alguns exsecretaris generals de sindicats importants, ens diguin que tots som iguals a l'hora de pagar; perquè ells no paguen aquí, que, si no, ja ho sabrien, que no som iguals tots.

Bé, passa que, si ho comparem amb el pressupost del 96, els seus 31.000 milions d'enguany –el 96 el pressupost era de 29.793 milions–, ni que traguem Joventut del 96 –inflacions a mà–, estem al mateix lloc –estem al mateix lloc. Però, és clar, és que el 96 havíem tingut una pèrdua del 20% respecte al 95 que va fer que els nivells pressupostaris del 96 s'assemblessin als del 91. En resum, estem ara parlant dels pressupostos per al 2000 en un nivell que no ens hem mogut dels del 91, pujades i baixades, i inflacions a mà –que no ens hem mogut dels del 91. És clar, això, què fa? Menys inversions públiques per part del Departament de Cultura, menys suport a les iniciatives municipals per part del Departament de Cultura, més queixes dels creadors, més queixes de les indústries... És evident, perquè anem rebent més gent, hem de produir més, hem de ser competitius amb més països, amb més cultures, amb més indústries; continuem tenint molt patrimoni per conservar, els arxius, les biblioteques... Ja ho han dit els que m'han precedit: hi ha unes lleis, s'han de desenvolupar, no es compleixen, evidentment.

Hi ha un parell de coses que, en tot cas, voldria remarcar com a positives, perquè em sembla que, en aquest aspecte..., menors, però pressupostàriament –i estem en el debat pressupostari–, en aquest aspecte, hem millorat. Per un cantó, per exemple, unes coses que sempre ens queixàvem del Departament de Cultura i dels seus pressupostos, que era l'epígraf «Consortis de què forma part el Departament». Sota aquest epígraf, doncs, hi

havia unes partides pressupostàries molt àmplies, que ens impedié, als grups de l'oposició, saber on anaven a parar en la realitat. Per exemple, l'any 98, sota aquest epígraf hi havia 3.942 milions, i no deia cap consorci. El 99 ja vam avançar, perquè, d'aquests 3.000 milions i escaig, 1.722 ja portaven noms i cognoms. Enguany se n'especifiquen 1.389, una mica enrere respecte a l'any anterior, però és positiu que s'especifiquin, perquè hem pogut saber, per exemple, gràcies a això, que el Consorci del Liceu passa de 843 milions a 1.076. Això, és bo saber-ho; primer, perquè és diner públic, que és bo saber on va, i, segon, també, perquè és bo saber-ho perquè a partir d'aquí pots fer anàlisis, reflexions, comparatives, compromisos, utilitzacions, usos, parafernàlies d'inauguracions; pots analitzar-ho tot, a partir d'aquí, per exemple.

Hi havia una altra cosa que criticàvem, que era que, de les inversions, la gran majoria no eren territorials; que el Departament invertia poc, i no invertia en equilibri territorial. No li diré «en reequilibri», perquè el país no l'hem de reequilibrar territorialment, des d'aquest concepte, perquè, malauradament, mai l'hem tingut equilibrat, des d'aquest concepte.

Bé, l'any 98, dels 2.360 milions d'inversions, entre el Barcelonès i les inversions no comarcals feien els 2.300 –2.300. Hi havia, el 98, només quatre comarques on s'invertia i, en aquestes quatre comarques –Barcelonès a banda–, s'hi invertien 76 milions dels 2.300. El 99 –cert– va quedar igual i, dels 2.115 milions d'inversions, s'invertia en dues comarques per un total de 28 milions. Enguany, dels 2.196 milions –per tant, xifres semblants a anys anteriors–, s'inverteix ja en vuit comarques –no en quatre ni en dos, sinó en vuit, que és, vist el país, el nombre de comarques, una misèria; vist el dos de l'any passat, doncs, un tant per cent grandios– i es passa dels 28 milions d'inversió en comarques concretes a 307 milions. Segur que vostès em podran dir: «no, és que, entre les inversions no comarcals, n'hi ha moltes que van aquí i van allà»; no, no, perdó: les inversions planificades territorialment tenen equipaments que no són no comarcals, sinó que són comarcals, molt concrets, tenen un nom, un cognom i una ubicació física, i aquesta és una necessitat de la política cultural del país, que és l'equilibri territorial.

El país necessita un liceu? Sí. Un teatre nacional? També. Un circuit de Catalunya? També. Però és que el país, segurament, no pot viure només amb un liceu, un teatre nacional o un circuit de Catalunya. I ara, és igual, eh?, no em posin dos teatres nacionals a Barcelona; és a dir, ja tenim un teatre nacional, no em facin una ciutat del teatre, eh? No, no demano això –no demano això–, demano que el país tingui teatres, instal·lacions esportives i auditoris escampats arreu del país, perquè, si no, fem una trampa: entre tots ho paguem tot, però el viatge del de la Seu o de la de la Sènia per anar al Teatre Nacional no el paguem entre tots. I aquí, en fi, hi ha una trampa, perquè, si no..., paguéssim els impostos en funció de la diferència quilomètrica de la infraestructura central; però si entre tots paguem el Teatre Nacional, el Liceu i el Circuit, però anar..., i no el viatge d'autobús, el que significa anar... Perquè, per exemple, quantes obres del Nacional han tingut actuacions fora de la

seu del Teatre Nacional, a Catalunya? Quants espectadors han pogut veure obres produïdes pel Teatre Nacional fora de la seu del Teatre Nacional? I ja parlarem d'aquí a una miqueta del Teatre Nacional, però això és un exemple.

Hauríem de parlar també de política lingüística. Vostè ja sap, vostès ja saben que el nostre Grup creu que la política lingüística no hauria de ser una política estrictament del Departament de Cultura. El nostre Grup ja ha opinat més d'una vegada que la Direcció General de Política Lingüística no hauria de ser en el Departament de Cultura, perquè la política lingüística no és una política cultural; això és un altre error tradicional de cert catalanisme polític. La política lingüística és, evidentment, una política nacional i, abans que res, social; si és cultural, acaba sent una política filològica. I un centre de normalització lingüística des de perspectives estrictament culturals acaba corregint prospectes o acaba corregint edictes d'ajuntaments, en lloc de fer una política social de normalització lingüística del país. Està més o menys estancat, el Consorci; els diners del Consorci, de 1.340 a 1.370; és un Consorci; hi ha ajuntaments –hi ha ajuntaments– que hi inverteixen el que hi han d'invertir i més, i sabem que n'hi ha que hi inverteixen menys, però la Generalitat hauria de ser el motor del Consorci, i no només el motor del Consorci, i si en algunes zones el Consorci no funciona, actuar directament. Potser perquè la idea del Consorci funcionava quan va ser creada, potser ara caldria recuperar un altre plantejament.

Li deia, en el tema del Teatre Nacional..., perquè, en el Teatre Nacional, disminueixen un 6,7%, les subvencions corrents provinents del Departament, i té un lleuger augment pressupostari, en canvi, perquè es preveu un major ingrés. Amb el Teatre Nacional ha passat una cosa molt curiosa: després d'uns moments de gran debat nacional, centrat en noms –centrat en noms–, hem perdut el debat del Nacional, per entendre'ns –hem perdut el debat del Nacional–, i el Nacional l'hem de continuar debatent en dues funcions, en dos aspectes. Primer, els índexs d'assistència de públic –i que consti que el nostre Grup no creu que el Nacional hagi de fer un teatre comercial només per estar sempre tot ple en un cent per cent; perquè si una viabilitat té un diner públic en el sector cultural és permetre la creació, també, la creació en aquells gèneres, en aquells aspectes que la indústria mai permetrà. Hi ha obres que s'han fet al Nacional que mai una empresa comercial hauria fet.

Per tant, el Nacional té aquesta funció, també; té aquesta funció, però el Nacional també té una altra funció, que és, també, rendibilitzar part de les instal·lacions amb un tipus de teatre que tingui, doncs, una presència majoritària de públic. Les xifres, em sembla que fins ara no són molt positives, a nivell general del Nacional –no són molt positives. No sé, per tant, si aquesta confiança en un augment d'ingressos és basada, estrictament, en un augment de taquillaatge, en el preu de les taquilles. I –hi insisteixo–, a més a més, en el cas del Nacional, nosaltres posaríem en dubte aquesta manca de voluntat d'extreure el Nacional arreu del país –d'extreure el Nacional arreu del país–, i aquí sí que hi ha

polítiques de teatres nacionals, com, per exemple, la de l'Estat francès, que són molt diferents.

En tot cas –hi insisteixo–, tenim l'esperança que sigui un pressupost de transició; tenim l'esperança que l'any 2001 ens presenti un pressupost més obert, més dinàmic, més actualitzat, més contemporani, més creatiu i més industrial, i més equilibrador territorial. Si ho fa, l'any que ve, d'aquí a uns mesos, en podrem parlar, de la posició del Grup d'Esquerra Republicana. En aquests pressupostos d'enguany, la posició del Grup d'Esquerra Republicana és l'anunciada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. I, ara, en aquests set minuts que queden, el senyor Benach farà esment de la política esportiva.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Ernest Benach, té vostè la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo no volia començar parlant de seleccions catalanes, mal que li pesi al senyor Curto. Essencialment, jo crec que es confonen els qui pensen que l'esport a Catalunya només són seleccions catalanes; l'esport de Catalunya són moltes altres coses, no? Ahir començava la intervenció en matèria..., a posicionar-me amb relació a la Secretaria General de Joventut dient que hi havia una bona notícia, que la bona notícia era que la Secretaria General de Joventut ja no estava adscrita al Departament de Cultura, sinó que estava adscrita al Departament de Presidència. Aquesta notícia positiva, que ahir era positiva, avui no és positiva en el sentit que la Secretaria General de l'Esport continua adscrita al Departament de Cultura, en una adscripció que nosaltres no entenem, que hem denunciat en diverses ocasions i que, en qualsevol cas, continua com sempre.

De fet, l'esport és un element, és un valor que dóna cohesió a un país i l'hi dóna en molts àmbits. L'hi dóna des del punt de vista de l'ensenyament, l'hi dóna des del punt de vista de la salut, l'hi dóna des de diversos aspectes que conformen la vida quotidiana. I avui, dintre de les moltes notícies dolentes que aquest matí es podien sentir per la ràdio, hi ha hagut una reflexió important, i és que surt un reportatge, una enquesta en un mitjà de comunicació, en què planteja que els adolescents de Barcelona –en aquest cas concret, jo crec que seria extensiva a tot Catalunya, però, bé, en qualsevol cas l'enquesta parla de Barcelona–, una enquesta que deia que els joves d'entre catorze a dinou anys, doncs, esnifen quatre vegades més que el 93, d'alguna manera, el 50% han provat el cannabis, el 40% de les noies fan dieta, el 84% han provat l'alcohol, el 76% fuma i el 30% han conduït sota els efectes de l'alcohol i les drogues. I això és una realitat que no té res a veure amb les seleccions catalanes, però és una realitat.

Dic això, encara que no tingui res a veure amb l'esport, perquè sí que hi té molt a veure. Precisament és aquesta edat, dels catorze als dinou anys, on els joves abandonen la pràctica esportiva. I a més hi ha un paral·lelisme claríssim: aquells joves, aquells adolescents i joves que

continuen amb una pràctica esportiva regular, doncs, tenen moltes més possibilitats de no caure en tot això que estava explicant en aquests moments. Per tant, aquí la relació és absolutament directa i clara. És clar, diran vostès, què té a veure tot això amb el pressupost? Doncs, hi té molt a veure. Hi té molt a veure perquè, entre d'altres coses, el que no fa el pressupost de la Secretaria General de l'Esport és garantir que, d'alguna manera, aquests joves puguin continuar practicant esport d'una manera normal.

Dic això perquè, d'alguna manera, també he començat amb això que si la Secretaria General de l'Esport havia de ser a Cultura o no havia de ser-hi. Segurament que l'estructura de la Secretaria General de l'Esport no és la correcta, ni per adscripció política al Departament de Cultura ni per l'estructura que té pròpiament. Que, estratègicament, jo estic convençut que el Govern i, sobretot, la coalició, és a dir, Convergència i Unió, li donen una importància estratègica clara, però que a la pràctica això no es resumeix en cap política, doncs, satisfactòria des del punt de vista pràctic.

En aquests moments la Unió de Consells Esportius estan enfadats, per no dir una paraula que no és pròpia d'aquesta cambra, i molt –i molt. S'han entrevistat amb els grups parlamentaris, han fet ja... No en parlo més, perquè abans se n'ha parlat a bastament. L'esport de base no està content a Catalunya. I l'esport de base és fonamental perquè després aquells joves continuïn el camí de l'esport, si volen. La Unió de Federacions Esportives de Catalunya, l'esport federat, encara més, encara més enfadats que la Unió de Consells Esportius de Catalunya. Per què? Doncs, promeses incomplertes. Però és que l'esport federat continua sent la base perquè aquesta gent que, dels catorze als dinou anys, i essencialment les dones, abandonen la pràctica esportiva, no ho facin. És el trànsit, és el moment del trànsit, és un moment clau. I això no es té en compte. Per tant, en el món de l'esport, en aquests moments, a Catalunya hi ha un cert desordre, hi ha un descontent molt important i hi ha un cert desordre. Això per no parlar de l'estructura dels clubs, de les associacions, etcètera, etcètera. I és clar, al final de tot, al final de tot sí que hi ha les seleccions catalanes, evidentment. Però, per què? Perquè, amb aquesta estructura, l'única cosa a què podem aspirar com a país, i és molt trist, és a fer el partit de costellada que fem cada any per Nadal i que a més a més ens renyen perquè el fem mal fet. I aquesta és l'autèntica realitat i el drama que, d'alguna manera, viu l'esport en aquest país.

Jo ja estic convençut de la bona voluntat de tots plegats. Vam fer la Llei de l'esport; vam fer la reforma de la Llei de l'esport; vam dir que volíem seleccions catalanes, i ara el Govern, doncs, s'empesca una fundació que suposo que servirà, n'estic segur que servirà. I en tot cas, mentre no es demostrï el contrari, el nostre suport el tindran perquè això tiri endavant. Però el que és evident és que, o canvien la política radicalment en el suport a les federacions, o canvien la política radicalment en el suport a l'esport de base, a l'esport escolar, o canvien radicalment la política amb relació a les inversions –hi ha un neguit en aquests moments, en molts ajuntaments, que no saben si podran demanar subvenció o si

no la podran demanar..., la instal·lació esportiva, en definitiva, a què respon tot plegat–, o, realment, això no tirarà endavant.

Insisteixo: cal una nova estructura de l'esport de Catalunya, una nova estructura a l'Administració, i, sobretot, criteris molt més clars perquè al final de tot plegat puguem tenir el que molts desitgem i que són, evidentment, les seleccions catalanes. Entre altres coses perquè –ho he dit abans– l'esport dóna cohesió a un país; i l'hi dóna des de molts punts de vista, des d'aquests valors elementals de la salut, de l'ensenyament, de l'actitud davant de la vida, en definitiva. I també, evidentment –i en això els espanyols en són uns autèntics mestres–, de crear sentiment de país. I, desgraciadament, com he dit abans, quan juguen les seleccions catalanes, malgrat el resultat esportiu que puguin tenir, des del punt de vista nacional, sempre, sempre, sempre ens queda el dubte de si ho hem fet bé o no.

És per aquest motiu que hem presentat aquesta esmena a la totalitat. En qualsevol cas, atesa la no-estructuració del departament d'Esports, ens veiem obligats a presentar-ho tant a l'INEF com al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat. En els dos casos retirem aquesta esmena a la totalitat, perquè també entenem que són organismes que, puntualment, no en tenen la culpa, de tot plegat, com funciona. I, per tant, fent una valoració, tampoc positiva però, en tot cas, diem que correcta de la seva funció, retirariem l'esmena de l'INEF i del Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat i, en qualsevol cas, com que la Secretaria General de l'Esport està dintre del Departament de Cultura, la crítica –amb esperit positiu, això sí– que acabem de fer i, en qualsevol cas, el pensament que hem expressat, doncs, ens obliga també a votar en contra de mantenir l'esmena a la totalitat al Departament de Cultura.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, normalment aquest Ple de pressupostos s'esdevé cap a finals d'any; nades i torrons, ja se sap. Aquesta vegada és primavera, cosa que no obsta perquè algú, en aquest llarg i feixuc debat, pugui arribar a acabar els torrons. (*Rialles.*)

Bé, el pressupost del Departament de Cultura per a l'any 2000, com ja saben, segurament, les senyores i els senyors diputats, té un volum total d'uns 31.200 milions i experimenta un creixement percentual d'un 7,2 respecte al de l'any passat, un punt més que l'increment general. Pressupost amb pressupost, liquidació amb liquidació, en tot cas, senyor Bargalló, si repasséssim els comptes dels darrers anys veuríem que només el 1993, que era un any de fastos olímpics, i el 1999 van experimentar augments semblants. La inflexió a l'alça de l'exercici passat, doncs, es manté incommovible des-

prés d'una colla d'anys de decrements constants. Rés no és etern, per tant. Ni tan sols la vida dura tota la vida.

La comparació del pressupost que ens ocupa amb l'anterior podria veure's distorsionat encara pel pas de l'àrea de Joventut al Departament de Presidència, fet quantificable en uns 1.100 milions, que em penso que és un fet que no l'ha considerat quan ha intervingut la senyora Comas. Pensem, per altra banda, que a la Secretaria General de l'Esport li corresponen uns 4.100 milions. Per tant, tot plegat ens dóna uns 27.000 milions i escaig dedicats estrictament a allò que anomenem política cultural. El que sí que permet el pressupost d'enguany és l'assumpció de tots els compromisos concrets amb anterioritat: Liceu, Teatre Nacional, Lliure, etcètera. No és, evidentment –ja ho va dir ahir el conseller Mas– un pressupost ideal. No és un pressupost per llançar les campanes al vol ni per ficar l'olla grossa dins la petita, però, donada la situació i en espera de millors temps, creiem que podria suscitar un moderat i potser descriptible optimisme. Tot arribarà. Cal mirar les coses en sentit positiu. Ja hem vist que altres, potser, ho volen veure a l'inrevés, com algun grup d'oposició que ha intervingut abans; això, ja se sap, és potser la seva obligació o potser la seva devoció. Diuen que el pastor, per adormir-se, compta les ovelles; les ovelles potser compten el pastor, no ho sé...

La Secretaria General del Departament augmenta el seu pressupost en un 12,3%, però hem de tenir en compte que ha incorporat el Consorci Automobilístic, cosa que determina un increment real del 3,4. Possiblement, els augments més significatius siguin les despeses de personal i de Seguretat Social, i, sobretot, les de serveis de prevenció i les derivades de l'increment de línies informàtiques, cosa, com comprendran fàcilment, del tot inexcusable en els temps que correm. A destacar, així mateix, la projectada ampliació del Palau Marc amb la futura ubicació de l'Institut d'Indústries Culturals i d'altres serveis.

Dins l'organigrama propi del Departament, la Direcció General de Promoció Cultural ens surt, com saben, clarament reforçada amb un augment percentual d'un 12,2%. Els aspectes de suport i de difusió a la producció cultural marquen, en certa manera, l'orientació global –ja s'ha dit– del Departament i les prioritats establertes. Uns aspectes i unes prioritats que es veuran incrementats amb la futura creació del ja esmentat Institut d'Indústries Culturals, eina important, que pot fer-se operatiu en els darrers mesos de l'any i per al qual hi ha prevista, com saben, una partida inicial de 8.000 milions. Es pretén mantenir el suport de la societat civil, potenciar la creativitat i donar pas a noves tecnologies. Per altra banda, pensem que les grans infraestructures –Teatre Nacional, Liceu, Museu d'Art, Auditori– han d'esdevenir elements bàsics singulars i activadors del sector.

Patrimoni Cultural, amb un total aproximat de 6.500 milions, veu incrementat el seu pressupost en un 5,5%. Hem de tenir en compte, però, que els compromisos plurianuals pugen a uns 620 milions. Quant a inversions, estan previstes les dels arxius històrics comarcals de Vilafranca, Balaguer, Ripoll, Episcopal de Vic, el del Montsià, Amposta i el del cinema de Girona. També cal

assenyalar com a importants les aportacions a consorcis, com el MNAC, el Macba i el Diocesa de Lleida. Destaquem, també, la dotació de 81 milions de la Biblioteca del Born i les partides destinades a restauració del patrimoni arqueològic, que presenta un increment del 50 i escaig per cent. També el Pla de catedrals: la Seu vella de Lleida, la Seu de Manresa, les catedrals de Barcelona, Tarragona i Tortosa, la universitat de Cervera, etcètera. Les despeses assignades a grans infraestructures pròpies es redueixen al cas de l'Arxiu Nacional, que afronta ja l'adquisició de fons documentals. Quant al Museu d'Història de Catalunya, marca un petit increment, així com l'Arqueològic de Tarragona, el Museu d'Art de Girona, que, en aquest cas, es veu beneficiat amb els ingressos de la Diputació per traspàs de serveis.

Quant a Política Lingüística, cosa que el senyors Surroca i Bargalló voldrien, potser, a Presidència, es manté la dotació de l'any anterior en línies generals. Cal subratllar que baixa el capítol 2, de despesa pròpia, i pugen les subvencions a entitats i empreses. Pensem, també, que l'any anterior es va celebrar un fet singular, que va ser el Col·loqui de polítiques comparades amb el Quebec. El capítol quart, destinat al Consorci de Normalització i al Termcat, suposa un 75% del pressupost de la Direcció General. A destacar els ajuts a entitats sense finalitat de lucre –sindicats, col·legis professionals, universitats–, sumen uns 12 milions. L'augment pressupostari del Consorci, que és una cosa que també preocupava el senyor Bargalló, és tan important, si ho comparem, com el del Teatre Nacional i molt per damunt dels corresponents del Liceu o la Biblioteca Nacional. Continua vigent la tasca de difusió i desplegament de la Llei de Política Lingüística, creiem que no som encara on anem.

Pel que fa al Centre de Cultura Popular i Tradicional, l'increment del seu pressupost, un 14,5%, pot semblar –i, de fet, és– molt significatiu; recordem, però, que l'any 96 va experimentar un decreixement del 56%. A poc a poc, doncs, ha anat recuperant allò que inicialment va perdre, només això. Destaquem, potser, el llançament del programa Arrels, en conveni amb consells comarcals i caixes d'estalvis, que va començar amb una experiència pilot al Maresme i que ara ja té lloc a set comarques. La intenció del Centre és modernitzar i dignificar la cultura autòctona, i en això estarem totalment d'acord amb el que ha dit el senyor Bargalló, de modernitzar-la i dignificar-la, i, en aquest sentit, és interessant l'aparició de la nova figura dels monitors en cultura tradicional. Un tema, aquest de la cultura pròpia, que és fortament contestat avui dia; n'hem vist mostres fa una estona. Som en un temps de globalització, de corrents immigratoris, d'interculturalitat, de mestissatge, etcètera, però això ja ho sabem, i hem d'anar per aquí.

Les havaneres, que són l'atracció de les nostres festes d'estiu, segurament provenen del *danzón* sud-americà, que prové, al seu torn, de la contradansa europea i deia que, de l'havanera, diuen que va sortir la milonga i, més tard, el tango argentí. És a dir, el món pot ser un mocador –petit i força brut, per cert. (*Rialles.*)

Quant a organismes autònoms de l'àrea cultural, assenyallem que la Institució de les Lletres Catalanes manté el nivell pressupostari del 1999. El Museu d'Arqueo-

logia, la Biblioteca Nacional i l'organització d'espectacles i festes pugen les seves dotacions entre un 5 i un 10%, i baixen, per diferents motius, les del Teatre Nacional i el Museu de la Ciència i de la Tècnica. En el cas d'aquest darrer que s'ha comentat abans, s'han reduït les aportacions, un cop acabades les obres del nou accés. Pel que fa a la Biblioteca Nacional, les inversions s'han incrementat per tal de respectar les despeses plurianuals i permetre les previstes en fons bibliogràfics i documentals. L'aportació al Museu d'Arqueologia, per la seva banda, puja a uns 50 milions per fer front a les mesures de seguretat de la seu central.

I entrem en el tema de l'esport. El pressupost de la Secretaria General de l'Esport –que el senyor Benach tampoc no voldria a Cultura; això és opinable, evidentment, intenta donar resposta, aquest pressupost, a les necessitats existents: 60 federacions, més de 10.000 entitats i clubs, 45 consells esportius, més de 700.000 llicències. El pressupost creix globalment uns 500 milions i escaig respecte al passat, perquè la qüestió del circuit de Catalunya ha passat a un altre departament, evidentment. I pretén assolir una sèrie de prioritats: primer, posar a l'abast de la societat els mitjans necessaris per a la pràctica esportiva; segon, dotar el col·lectiu de l'esport d'un suport tècnic i científic, i, tercer, bastir la infraestructura, instal·lacions i equipaments.

Pel que fa a l'esport federat, als plans de tecnificació i alt rendiment i a l'actuació de les seleccions catalanes, s'hi dediquen 1.673 milions, amb un augment d'un 30%. La segona prioritat que hem anunciat és potenciada amb les convocatòries de cursos, per part de l'Escola Catalana de l'Esport. I, amb referència al tercer punt, cal esmentar la convocatòria de subvencions per a equipaments esportius, que sortirà ja el proper mes de maig; serà per al període 2000-2003, amb uns 6.300 milions de dotació.

Així mateix, es podran tancar els compromisos, enguany, amb els ajuntaments, pendents d'anteriors convocatòries. I, quant a les federacions, que era un tema que preocupava singularment el senyor Casajuana, el seu increment directe és de 231 milions, però hi ha 30 milions més, que van al CAR, per compte de les federacions, i 104 per a estades de seleccions, que té una altra funció, perquè, a més, força el Govern central a doblar la quantitat; per tant, a augmentar la dotació total.

Els dos organismes autònoms referits a l'esport són l'Institut d'Educació Física i el Centre d'Alt Rendiment. Per part del primer, les seves funcions segueixen essent les de formació per als títols acadèmics en educació física, l'especialització i reciclatge dels titulats. I, pel que fa al CAR, els seus ingressos –exactament, la meitat, el 50%–, com saben, provenen de la Generalitat i del Ministeri de Cultura. La resta s'obté per prestació de serveis. Durant la darrera temporada s'han entrenat al CAR més de 10.000 esportistes. I aquest any 2000 té, també, algun repte singular amb els jocs olímpics de Sidney.

Senyores diputades, senyors diputats, he procurat ser breu. Diuen que ser breu és una virtut. Evidentment, votarem en contra d'aquestes esmenes, com poden su-

posar. Si tots ens escoltéssim sovint a nosaltres mateixos, segurament parlaríem menys. Aquesta que acabo de formular és una llei que va fer un tal Pourtois –francès, és clar, i que sembla feta a la mida per al debat de pressupostos anyal. Un debat d'hores i hores de monòlegs, que, per més monòlegs que hi hagi, mai no sumen un diàleg; un tràmit lent –ja ho sabem– carregós, no massa estimulants –què hi farem? Molta fressa i poca endreça, diem a l'Empordà. O, com vaig sentir dir l'altre dia a la senyora Nadal: molt soroll de boixets i poques puntes. Ara, les coses com siguin, aquest debat té, també, un cert encant, tanmateix, com poden corroborar els diputats i diputades que tenen ja aquí una llarga experiència. És un encant, potser, indescriptible però potser és el valor de la tradició que ens fa esperar cada any els pressupostos, com esperem el Nadal, les vacances d'estiu o el sant de la nena (*rialles*). O tal vegada és la gràcia estantissa de les formes noucentistes, o qui sap si és la fràgil bellesa dels fets aparentment inútils, com la pluja, quan cau sobre el mar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Veus de: «Molt bé!» i aplaudiments.*)

Passem, ara, a votar les esmenes corresponents al Departament de Cultura. Petició de votacions separades? (*El Sr. Bargalló Valls demana per parlar.*) Senyor Bargalló? Recordo que l'esmena 76 ja ha estat retirada.

El Sr. Bargalló Valls

Senyor president, és perquè no ens consta que hagin estat retirades totes les referents a la secció 07.35, d'INEF.

El president

No, només ha estat retirada l'esmena número 76; queden en peu la 75 i la 77.

El Sr. Bargalló Valls

Doncs, votació separada d'aquestes.

El president

Molt bé.

El Sr. Bargalló Valls

I el mateix per al Centre d'Alt Rendiment Esportiu.

El president

Centre d'Alt Rendiment Esportiu. Sí senyor: les 84, 85 i 86, també separades.

El Sr. Bargalló Valls

La 86 era d'Esquerra; s'ha retirat. Per tant, 84 i 85 separades.

El president

84 i 85. Molt bé. *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)*

Demana votació separada, també, senyor Boada?

El Sr. Boada i Masoliver

No, era per anunciar la retirada –com demanava el senyor Bargalló, si ho havíem fet– de l'esmena número 75, que fa referència a l'INEF, i de l'esmena número 84, que fa referència al CAR.

Llavors, també demanaríem votació separada de la 85, seria, i ..

El president

I de la 77, segurament.

El Sr. Boada i Masoliver

76.

El president

No, la 76 està retirada, ja. Queda la 77.

El Sr. Boada i Masoliver

No; és al revés, em sembla.

El president

Ah, molt bé.

El Sr. Boada i Masoliver

No?

El president

Llavors, pràcticament... Doncs ara votarem la 76 i la 85, conjuntament.

La primera votació que farem és de l'esmena 85 i l'esmena 76.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Perdó, de l'esmena 76, he anunciat la seva retirada.

El president

Bé, doncs, per tant. Moltes gràcies. Aquí hi ha un vall de xifres, però ara ja queda clar que, ni l'esmena 75, ni la 76, ni la 77, les posaré a votació. Per tant, només votació separada de la 85.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 68 en contra i 17 abstencions. I ara posem a votació totes les esmenes que queden del Departament de Cultura.

Comença la votació.

Totes aquestes esmenes han quedat rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a debat les esmenes corresponents al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Té la paraula, en primer lloc, la diputada, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, senyora Dolors Comas. *(Pausa.)*

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, anem a començar el debat de les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Prego, per tant, que ocupin els seus escons, o, qui vulgui, surti de l'hemicicle. Gràcies. Il·lustre diputada senyora Dolors Comas té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies. Senyors diputats, senyores diputades, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat a aquest Departament i als diferents organismes que el componen, perquè no ens satisfà i, a més a més, tenim, també, doncs, un model alternatiu de visió del sistema sanitari i de la seva expressió en el context pressupostari. Un pressupost que, per cert, destaca –i aquí podria dir gairebé el mateix que he dit respecte a Cultura, amb les diferències, en tot cas, des del punt de vista d'assignacions d'un i altre departament– la continuïtat en la insuficiència del finançament. El dèficit pressupostari ha estat, precisament, una de les principals característiques de la sanitat catalana durant la darrera legislatura i no veiem que aquest dèficit pressupostari pugui resoldre's amb el tipus de plantejament del pressupost que ara es fa. Un dèficit que comença pel fet de la dependència que té el pressupost de la Generalitat de Catalunya d'allò que arriba de les transferències de l'Insalud, que enguany s'incrementen en un 7,1%.

El vicepresident primer

Esperi, senyora diputada; esperi un moment, si us plau, perquè se sent molta remor. *(Pausa.)* Gràcies; pot prosseguir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Doncs deia que, malgrat que la transferència de l'Insalud s'incrementa en un 7,1%, i això ho situa en un 1,3 punts per sobre del PIB nominal estatal, si valorem aquest increment i ho fem respecte al pressupost de l'any 99, efectivament, es donen aquests percentatges, però si es té en compte les despeses reals, aquelles que es poden comprovar en la liquidació del pressupost, en el tancament de l'exercici, llavors resulta que aquest increment és inferior; l'hem de situar, aleshores, en un 5,41% d'increment per sota, per cert, del PIB nominal estatal. Aquesta insuficiència no hi ha dubte que repercuteix negativament en el funcionament dels serveis assistencials i, lògicament, caldria situar quines són les polítiques que té el Govern de la Generalitat respecte als serveis assistencials i, per tant, quines qüestions considera prioritàries.

Abans d'assenyalar per què ens sembla que hi ha aquestes repercussions negatives des del punt de vista del funcionament dels serveis assistencials, voldria assenyalar que el nostre Grup té una política sanitària amb propòsits i objectius radicalment diferents del Govern de la Generalitat, que implica no solament la necessitat d'administrar millor l'actual sistema sanitari –això, suposo que ho compartim tots, però caldria fer passos endavant–, sinó també plantejar una política sanitària que contribueixi definitivament a una millora de la salut i benestar de la població, des d'un punt de vista de garantir a tota la població, amb criteris d'adequació, efectivitat, eficiència, però també igualtat, els serveis sanitaris. I, en aquest sentit, nosaltres posem en l'eix de la sanitat la provisió pública de serveis.

Nosaltres entenem que el Sistema nacional de salut, que hauria de ser unificat, integral, evidentment de cobertura universal, finançat públicament, ha de tenir en el sistema públic l'eix vertebrador del sistema sanitari, i assignar un paper complementari no concurrent o de competència als proveïdors no públics que concorren, també, en el sistema sanitari. Per tant, aquest és un dels eixos bàsics de la diferència que nosaltres entenem que existeix en el model de sistema sanitari i que nosaltres entenem que caldria avançar. Evidentment, caldria fer passos endavant, també, per a un model assistencial públic, que té uns paràmetres, potser, obsolets des del punt de vista d'una gestió que encara avui és massa rígida, molt burocratitzada, que la porta a la no-eficiència, i això va en detriment de la prestació d'uns serveis sanitaris que realment vagin dirigits a les necessitats de la comunitat. Per tant, defensem la reforma del model de gestió sanitària a aplicar a Catalunya perquè es produeixi un avenç real del sistema públic enfront de la privatització progressiva del nostre sistema sanitari.

Reconeixem la necessitat de replantejar el model estatuari actual per tal de poder assolir uns més elevats nivells de motivació i satisfacció dels nostres professionals. Precisament ahir estàvem entrevistant-nos components de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra –de tots– amb facultatius de l'hospital de Bellvitge i ens estaven mostrant, precisament, el seu malestar; es queixaven de la manca de motivació que existeix a partir del tipus de gestió que hi ha en aquests moments a l'Institut Català de la Salut, a les desigualtats assistencials que es generen a partir de les elevades llistes d'espera que es produeixen en determinats camps i, per tant, doncs, ells s'estaven plantejant justament la necessitat de replantejar el model de gestió de l'Institut Català de la Salut, introduint uns nivells de motivació i satisfacció més adequats als professionals perquè això repercuteixi en un nivell assistencial, també, més efectiu i més eficient.

Evidentment, també nosaltres som partidaris que hi hagi una participació real i al més directa possible dels ens locals, dels municipis, dels consells comarcals o entitats metropolitanes en la planificació i gestió dels serveis sanitaris. I defensem la suficiència financera i, per tant, el major esforç pressupostari que caldria realitzar ha d'anar acompanyat de mesures de rigor i eficiència, que són absolutament imprescindibles, quan de la despesa de diners públics estem parlant. I parlava

justament de suficiència, de necessitat de suficiència financera del sistema sanitari. I, quan he començat la intervenció per presentar aquesta esmena als pressupostos, em referia, justament, que no hi ha suficiència, que hi ha insuficiència, que hi ha continuïtat en la insuficiència.

Com es podrà, aleshores, fer front a qüestions queangoixen tant la població, com són les llistes d'espera, que requereixen un veritable pla de xoc. Les llistes d'espera afecten sobretot afeccions com les varius, les cataractes, les malalties cardiovasculars i les pròtesis de malucs i genolls, que, en aquest cas, s'eleven fins a tres anys.

Justament ahir ens deien, també, els facultatius de l'hospital de Bellvitge, que, en el cas de l'hospital de Bellvitge, les llistes d'espera per a les pròtesis de genoll podrien allargar-se, s'estaven allargant a vuit anys –a vuit anys! I això és conseqüència dels problemes estructurals que existeixen amb les llistes d'espera quirúrgiques però també d'una altra qüestió. En el cas de les pròtesis és conseqüència, també, del retardament en què es pot anar a accedir a les pròtesis i a la seva manera de finançament. Tot plegat repercuteix en detriment dels malalts; tot plegat contradiu el dret a la salut i a l'assistència que té la població. Per tant, com es podrà combatre amb un veritable pla de xoc que necessita recursos, que necessita justament que la derivació dels pacients als diversos centres sigui la correcta i que implica un increment de la dotació de tecnologia diagnòstica i també dels recursos humans que puguin fer front a aquestes necessitats? Com es podrà fer front al col·lapse dels serveis d'urgència? N'hem estat parlant molt i molt recentment en la comissió parlamentària corresponent.

Però també cal dir que l'atenció especialitzada es veurà afectada; aquesta insuficiència de recursos, tant en el sistema públic com en el sistema privat, tindrà repercussions perquè tindrà incidència en el preu de l'activitat comprada pel Servei Català de la Salut i en els reajustaments a la baixa d'aquestes activitats. Per altra banda, no es podran complir –també ho vull subratllar– els compromisos contrets amb el personal sanitari, ja sigui perquè els seus salaris recuperin el poder adquisitiu, sigui amb la introducció d'incentius que, en alguns casos, han estat conveniats, han estat objecte de conveni des de fa anys.

Hi ha un altre capítol del pressupost d'aquest Departament que és, especialment, preocupant i que fa referència a la despesa farmacèutica. La despesa farmacèutica continua estant mancada de racionalitat; és cert que s'han corregit les exagerades desviacions dels darrers anys però l'increment previst, que és d'un 4'88%, és irreal, respon, per altra banda, al que es va liquidar en el pressupost de l'any anterior i continua amagant la despesa real, que està molt mediatitzada, per cert, pels corporativismes professionals i les indústries farmacèutiques. De fet, es gasta molt més en la pràctica del capítol que s'inclou en el pressupost de 180.000 milions de pessetes, al qual cal sumar, a més, la dispensació ambulatoria que es compta en altres capítols. Cal voluntat política per racionalitzar la despesa farmacèu-

ca en aquest conjunt i és aquesta voluntat política la que reprenem.

Una altra qüestió que cal esmentar: la salut mental i els serveis sociosanitaris. Continuen sent els grans oblidats per part del Govern de la Generalitat. A la salut mental, s'hi destinen 17.000 milions de pessetes; al programa «Vida als Anys», 18.000 milions de pessetes. L'esforç pressupostari és totalment insuficient i, a més, hi ha una manca absoluta d'equitat territorial. Jo voldria recordar, per exemple, que la regió centre, que té 1.308.311 habitants –la regió centre–, que cobreix fins al Pirineu i que és molt extensa i molt poblada no té ni un sol centre d'internament per a malalts psiquiàtrics –no n'hi ha ni un de sol. Vull assenyalar, també, com hi ha mancances greus de recursos sociosanitaris en poblacions com l'Hospitalet de Llobregat, a Tarragona mateix, que vostè, senyor conseller, coneix molt bé. Cal recordar que l'atenció a la salut mental va ser, justament, una de les promeses que Convergència i Unió va fer en aquesta recent campanya electoral i que, de moment, no es tradueix en absolut en aquest pressupost.

L'atenció sociosanitària és una altra de les qüestions que hauria de ser prioritària per a aquest Govern. Però, en aquests temes, mirin: vostès no tenen pressa, i no tenen pressa perquè, de moment, la família, un cop més, està fent de coixí en aquestes situacions i està atenent la major part de situacions d'assistència, tant en el camp de la salut mental com en el camp de l'atenció a la gent gran. I, és clar, això és una opció seva; per això, vostès no tenen pressa. Però jo els vull recordar que no es pot continuar fent recaure en la família unes càrregues tan fortes com aquestes i que, en aquest sentit, el Govern d'un país ha d'assegurar la provisió de serveis mínims per poder alleugerir la càrrega que suposa fer front a aquestes necessitats.

Altres qüestions a comentar: hi ha algunes partides que experimenten descensos significatius, com és el cas dels lliuraments i de les pròtesis, que, respectivament, baixen en un 13% i un 5'6%, que, per cert, van acompanyats d'un progressiu traspàs del finançament als usuaris. I això és molt clar en el cas de les pròtesis: cada vegada el tipus d'elements que s'inclouen com a objectes per ser pagats a càrrec del sistema públic són de menor qualitat i, per tant, cada vegada més és necessari, per part de molts usuaris, de complementar el cost de les pròtesis cap a altres tipus de sistemes de finançament –privat, lògicament– per poder-ho complementar.

Un altra qüestió que els volia assenyalar: què pensen fer amb la Direcció General de Salut Pública? Què es pot fer amb 76'9 milions de pessetes? Què es pot fer amb aquest pressupost? Quines funcions ha de tenir? No veig quins objectius ni continguts propis té aquesta Direcció General. A tall anecdòtic –aquí sí que reconec que és a tall anecdòtic–, simplement he trobat curiosa la distribució pressupostària de les diferents delegacions del Departament de Sanitat. L'he trobat curiosa perquè no entenc, per exemple, doncs, com, en concepte de medicaments, a Tarragona es gasta molt més que a Lleida, que a Girona, però també que a Barcelona: 11 milions de pessetes enfront a 7 o 8 milions i mig. No entenc aquestes distribucions. O que, en telèfon, a Tarragona se li prevegi 5 milions de pessetes,

o a Girona només 600.000. No sé si és que parlen més des de Tarragona que des de Girona... Bé, simplement, ja he dit, a tall anecdòtic, que és una distribució molt particular.

Cal esmentar, finalment, el capítol d'inversions, que, també, un cop més, està caracteritzat per la seva insuficiència. He de dir el mateix: es preveuen 16.000 milions de pessetes per a l'any 2000, i em diran: «És un increment respecte a l'any 99.» Efectivament, perquè van ser 7.000 milions de pessetes. Però l'any 98? L'any 98 va haver-hi 59.000 milions de pessetes d'inversions. Va caure tant de l'any 99 al 98 que ara ens sembla que ens recuperem, però, de fet, l'esforç d'inversions ha decaïgut de l'any 98 al 2000 en un 72% –en un 72%. I, a més de la insuficiència, cal dir, també, que aquest capítol entra ja en el terreny de la virtualitat. Com pensen abordar l'acabament de la reforma de l'atenció primària amb aquests pressupostos? Quina transparència hi ha en aquest pressupost, per altra banda, que no deixa veure temes tan importants com aquest? Vostès –i això ho fan també, doncs, amb Ensenyament–, per exemple, traslladen l'endeutament a tercers, a l'empresa GISA i no hi ha forma de poder tenir concrecions sobre les seves línies d'actuació. Projecten, també, construir nous centres i hospitals –així ho han promès–, però en molts casos ho faran gràcies a la participació d'altres institucions. Han dit en diverses ocasions que hi haurà 15.000 milions de pessetes d'inversions en uns quants anys, però no veiem com es concreten de moment.

Què hi haurà de la reordenació del sector de salut mental, que no en queda constància enlloc? Com es construiran nous hospitals? Ja he dit abans com, de fet, vostès confien en la participació d'altres institucions, però fixi's que és absolutament necessari completar la xarxa d'hospitals comarcals, ja que en aquest context existeixen mancances i deficiències molt i molt importants. La construcció de l'hospital general bàsic de Sant Joan Despí, per exemple, que deslliuraria de la pressió sobre l'hospital de Bellvitge, que és de tercer nivell d'especialització. O la construcció d'un nou hospital comarcal de l'Anoia per millorar la situació actual de l'hospital d'Igualada, que està dividit en dos edificis separats i amb unes instal·lacions antiquades. És bàsic, també, construir un nou hospital per a Mollet, per dignificar i millorar la situació d'atenció especialitzada en un territori que té una molt gran expansió demogràfica –Mollet i el Baix Vallès. Per fer tot això, com ho preveuen? Si es fes, per exemple, un pla plurianual, seriós, que impliqués preveure que, en tres anys, es podria abordar la construcció d'aquests tres centres, per exemple, això implicaria consignar en el pressupost una partida plurianual, per exemple, de 20.000 milions de pessetes, cosa que no veiem enlloc.

Com es podrà completar l'atenció primària? Ja he fet aquesta pregunta abans. Manquen per reformar vuitanta-dues àrees bàsiques de salut. Si això, la meitat fossin per a l'any 2000, doncs, com a mínim caldria pressupostar 8.000 milions de pessetes per a aquest any 2000. Ja he fet referència a 28.000 milions de pessetes només en aquests capítols, quantitat inferior, per cert, a la que s'inclou en el pressupost d'inversions. Per tant,

cal dir, per altra banda, que en la Comissió de Política Social, la darrera que es va fer, justament, es va aprovar una proposició no de llei presentada pel Partit Socialista en aquest sentit, que intentava avançar en aquesta reforma de l'atenció primària, però que cal que es tradueixi això en el pressupost efectivament.

En definitiva, l'esmena a la totalitat està justificada per aquestes discrepàncies amb relació al model assistencial que vostès estan tirant endavant; discrepàncies també quant a fer front al que considerem reptes més urgents en la situació sanitària actual, i discrepància, també, respecte a aquesta insuficiència pressupostària a partir de la qual és molt difícil poder atendre les necessitats sanitàries. En definitiva, aquest pressupost no respon als objectius i programes que vostès mateixos defineixen en el document pressupostari, no satisfà els compromisos contrets amb els treballadors i professionals del sector, no dona resposta als grans reptes que la sanitat té pendants, no tenen capacitat per abordar-los ni vostès tenen massa interès a potenciar la sanitat pública que nosaltres considerem, en canvi, una peça indestruïble d'un sistema equitatiu i just en termes socials. És tot això que motiva la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar l'esmena a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyors consellers, el Grup socialista ha presentat esmenes a la totalitat en la totalitat del Departament, Institut, Servei Català de la Salut i empreses sanitàries, perquè, en definitiva, el conjunt de pressupostos de sanitat de l'any 2000 creiem que no obeeix al que el país necessita en el terreny de la sanitat.

De fet, l'increment d'aquest any és un increment només del 4,8%, l'increment del conjunt de la sanitat a Catalunya, i és l'increment més baix dels darrers tres anys. És, també, l'increment molt baix, sobretot si ho comparem amb l'increment de la Llei dels pressupostos generals de l'Estat, increment que l'Estat fa en sanitat i, per tant, els traspassos esperables en sanitat en aquest sentit, i també és el més baix de tots, comparat amb la resta de comunitats autònomes amb competències similars. De fet, també els pressupostos de sanitat creixen aquest any menys del que creixen els pressupostos en general, que creixen un 6,2%. Per tant, de tot el que ja he començat dient, la sanitat, podem assegurar, com a conclusió, que la sanitat no és prioritària per al Govern de la Generalitat.

En la comparació de les grans xifres d'aquest any 2000 respecte a l'any 99, podem observar que s'incrementa el que es destina sobretot a despeses d'administració, mentre que es va perdent pes, sobretot també, a l'atenció primària. I, d'altra banda, si considerem que a l'atenció s'hi comptabilitza i s'hi compta la despesa

que es fa en farmàcia, que és al voltant del 54% del total de l'atenció primària, podem concloure que l'evolució real de la despesa en atenció primària presenta un decreixement molt preocupant i, a més, posa de manifest que les promeses i compromisos del Govern no troben la seva traducció a l'elaboració pressupostària. D'altra banda, un any darrere l'altre, ens anem allunyant de la recomanació que es destini a atenció primària tant com a atenció especialitzada. En aquests moments, el pes de l'atenció primària als pressupostos de l'any 2000 és del 45,89%, comptant, com deia, que més de la meitat d'aquesta despesa és en farmàcia, i en canvi, en l'atenció especialitzada és d'un 50,22%. Ara, el que realment –com deia– és més preocupant és el fet que s'incrementi, que l'únic que realment incrementa en aquest pressupost són les despeses d'administració.

De l'anàlisi de les inversions, doncs, el que veiem és que les inversions que s'han promès, totes les inversions promeses no s'acompleixen. Durant la darrera campanya electoral, en precampanya, el Govern de la Generalitat va aprovar el 27 de juliol invertir 51.500 milions de pessetes en la sanitat catalana. Es va explicar, se'n va donar publicitat, però, d'aquests 51.500 milions de pessetes, el pressupost d'enguany no contempla cap de les partides a què es feia referència en aquest programa que el Govern va aprovar i que va dir que faria, que s'havia d'executar durant el trienni 2000 a 2002, que preveia unes inversions de 18.000 milions de pessetes als hospitals de l'Institut Català de la Salut. 10.000 milions d'aquests 18.000 milions eren per a l'hospital de Bellvitge, que, segons les promeses electorals, el 2004 estaria acabada aquesta reforma important dels 10.000 milions de pessetes de Bellvitge. També contemplava aquest pla d'inversions una inversió per acabar la reforma de l'atenció primària de 15.500 milions de pessetes, 10.000 milions per al nou Hospital de Sant Pau, 4.500 milions de pessetes per destinar-los a informatització... Bé, cap d'aquestes inversions apareix al pressupost del 2000, ni una primera anualitat ni res. No s'acompleix cap d'aquests compromisos i les inversions de l'any 2000 pugen a un total d'11.888 milions de pessetes i representen només l'1,6% del total del pressupost sanitari. Cal fer notar, d'altra banda, que les inversions de sanitat de 1999, seguint la tònica d'anys anteriors, només s'han executat en un 79% les directes i en un 44% les que es fan a través de subvencions.

El sistema que s'està és el de centrifugar el dèficit cap a altres entitats, consorcis, ajuntaments, GISA, empreses... Amb aquest sistema d'endeutament d'altres institucions o entitats és com sembla ser que es volen portar a terme les inversions pendants en els hospitals de l'ICS, a través de l'empresa pública de GISA, si bé en el pressupost d'enguany, en el pressupost que ara s'aprovarà o que se'n rebutgen les esmenes a la totalitat, en els pressupostos de GISA no apareix cap d'aquests conceptes, a excepció de 22 milions per a la reforma de les façanes de l'hospital de Bellvitge. La llista que ens consta d'obres que fa GISA en sanitat és un total de 446 milions de pessetes i moltes són compromisos que ja vénen d'anteriors pressupostos i d'anteriors convenis. La remodelació de l'antic Hospital Militar de Barcelona es fa i es pensa fer –suposo– endeutant l'empresa Parc Sanitari Pere Virgili; el nou

hospital del Baix Llobregat, s'ha dit públicament que es farà a través de l'endeutament el Consorci Hospitalari de Creu Roja; el nou hospital d'Igualada, també amb l'endeutament del Consorci Hospitalari d'Igualada..., tot això només per citar alguns exemples.

La nostra proposta és molt diferent de la seva. Ahir l'explicava el president del meu Grup, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i és controlar la despesa corrent i incrementar les inversions. I el que vostès fan és justament el contrari, i ho porten fent des de fa anys. Després de tants pressupostos amb unes minses inversions, el sector està cada vegada més descapitalitzat i comença a presentar símptomes de deteriorament greu. Un exemple n'és l'apuntament de la façana a l'Hospital Josep Trueta o que l'hospital de la Vall d'Hebron segueix amb quatre semiplantes tancades –les obres de refosa de l'estructura de l'hospital de la Vall d'Hebron porten cinc anys paralitzades en aquestes quatre semiplantes. S'havien d'invertir 4.000 milions de pessetes en el conjunt dels hospitals de la Vall d'Hebron i en aquest pressupost no hi figuren pas. Sé que la resposta és que això ho farà GISA, però, si és així, per què no hi figuren aquestes obres tan promeses, en els pressupostos de GISA? Potser perquè com més ho retardem millor i menys problemes de finançament tindrem. De fet, el que estem fent és seguir la tècnica de l'estruc, amagar el cap sota l'ala i qui dies passa anys empeny.

La transferència de la responsabilitat de les inversions cap a consorcis s'està fent en un escenari que ja és molt ajustat al sector concertat. Això resulta contrastable a les dades de l'informe agregat a la central de balanços, en el qual queda de manifest que aquests consorcis no estan generant els recursos corrents necessaris per tal de poder abordar aquesta inversió que se'ls encarrega d'una manera raonable des d'un punt de vista empresarial.

L'escanyament que ha sofert l'Institut Català de la Salut un any darrere l'altre l'ha portat a una situació que els professionals d'un i altre centre ja denuncien com a insostenible. La manca d'inversió, la manca de recursos i el deteriorament que es pateix repercuteixen en el nivell assistencial: contractes a precari –ni tan sols d'interinatge– de facultatius formats a nivell de residència; llistes d'espera molt preocupants, llistes d'espera reals; problemes de drenatge de malalts... Tot això porta a una desmotivació i a un desencís dels professionals que cada vegada s'està posant més de manifest. Hi ha un descontent generalitzat en aquest sector de la sanitat pública. La partida de despeses de medicaments preveu un creixement del 4,88% quan la despesa de 1999 ha experimentat un creixement, a Catalunya, respecte a l'any anterior, del 12,14%, molt per sobre de la mitjana de tot l'Estat, que ha estat d'un 8,59%. El creixement del 4,88% és el creixement de la partida del 2000 respecte al tancament de 1999; són les seves dades, les dades que tenim i que aporta la conselleria.

De fet, un mes darrere l'altre, els increments en farmàcia estan al voltant del 10-12% respecte al mateix mes de l'any anterior. Andalusia, que no va aplicar el cop de medicament, ha estat capaç de controlar la despesa farmacèutica. Tant és així que l'increment de l'any 99 respecte a l'any anterior ha estat del 6,11%. Són les xifres

publicades, les xifres publicades a tots els diaris, la meitat que a Catalunya. És clar que la comunitat andalusa ja fa sis anys que aplica un programa per a l'ús racional del medicament que està donant els seus fruits, encara que sigui encara millorable. A Navarra, el creixement anual del 98 és del 3,44%; al País Basc, del 7,69%. Totes elles són comunitats autònomes amb la sanitat traspassada.

Als pressupostos de 1999 es va parlar molt de la reducció que s'aconseguiria amb l'aplicació de la política de genèrics. El resultat de Catalunya és d'un increment del 12,14%. Ara parlaran de l'aplicació dels preus de referència, aquí i a tot l'Estat. De moment, però, tot el que s'ha fet en aquest sentit no té res a veure amb una política valenta, de política de genèrics i de preus de referència, sinó tot al contrari. En definitiva, ni el cop de medicament, ni la rebaixa per decret dels preus dels fàrmacs del 6% han estat capaços de contenir la despesa farmacèutica.

Els 183.000 milions de pessetes que es preveuen en farmàcia seran, de ben segur, insuficients, i caldrà ampliar la partida a final d'any. I això es farà, evidentment, a compte del dèficit. Si la despesa s'incrementa el 2000 igual que ha incrementat el 99, el que faltaria pressupostar en farmàcia serien 12.000 milions de pessetes. De fet, la despesa en farmàcia representa el 25% del total del pressupost sanitari.

Si fem la comparació, pel que fa als concerts de la liquidació de 1999, la totalitat dels concerts s'incrementa en el 8,66%. Ara bé: caldria saber quina part d'aquest increment correspon a les recurrències d'any anterior i quin és l'increment real dels concerts.

Cal destacar que les despeses farmacèutiques de dispensació ambulatoria, de dispensació de certs medicaments a través dels hospitals i no de les farmàcies s'incrementen en un 25%. El progressiu recurs de traslladar cap als hospitals la dispensació ambulatoria de fàrmacs potser no respon tant a la preocupació per la qualitat sinó a l'interès d'estalviar el marge comercial de les farmàcies. El que passa és que és a costa de carregar l'activitat de la farmàcia hospitalària i, sobretot, de fer viatjar el malalt en comptes del medicament. Tot i així, Catalunya mostra els pitjors resultats, com dèiem abans, pel que fa al control de la despesa farmacèutica.

El programa «Vida als Anys» té un increment del 10%, que, si bé és superior a la mitjana de l'increment dels pressupostos de sanitat –i ja ens sembla bé–, segueix sent insuficient per fer front a les noves necessitats derivades de l'envelliment de la població.

També els pressupostos del 2000 preveuen un creixement respecte al pressupost anterior d'un 10% en salut mental. Tot i ser un increment superior al del conjunt del pressupost, resulta insuficient, ja que la base de què es parteix és molt baixa amb relació a les necessitats d'increment d'aquests serveis. Cada vegada són més llargues les llistes d'espera que hi ha per a aquest tipus d'atenció, per la salut mental, i resulten del tot insuficients les places d'internament i de centres de dia que hi ha per fer front a les necessitats reals en salut mental a Catalunya.

D'altra banda, com ja deia ahir el president del meu Grup, en Pasqual Maragall, els recursos socials per a l'atenció i la integració de malalts mentals es veuen reduïts; d'això, ja en parlarà la meua companya, la diputada Marina Geli, quan s'entri en el debat dels pressupostos de Benestar Social.

L'increment de la despesa per concerts a l'atenció primària també mostra una decisió política d'ampliar la gestió de l'atenció primària amb la concertació amb hospitals o amb entitats de base associativa. Potser, ja que aquest és un tema polèmic, com que ja han passat la campanya electoral, ara es tiren endavant aquestes concertacions. El que caldria, per això, com a mínim, és que el conseller de Sanitat ens digués on i per què es vol aplicar aquesta opció, o una altra, en cada cas.

L'increment dels concerts d'hemodiàlisi, no veiem que sigui justificat, perquè no creiem que hi hagi increment de preus en aquest tema. S'han enorgullit durant anys de la seva congelació i ara, quan s'estan realitzant importants transferències societàries cap a indústries multinacionals, es produeix un increment del 19%.

Pel que fa a interessos, aquesta partida és igual al que passa, en general, en els pressupostos en les partides d'interessos: aquí es pressuposta menys import del que es va gastar, efectivament, l'any 1999. Donada l'evolució del cost dels diners, no em repetiré en el que ja deia el meu company Martí Carnicer, però és evident que en Sanitat aquesta partida també serà insuficient.

En definitiva, senyor conseller, on queden reflectits en aquests pressupostos els seus compromisos, no solament electorals, sinó també davant d'aquest Parlament, pel que fa a urgències, a la reforma de l'atenció primària, a inversions hospitalàries, a llistes d'espera, a salut mental o a dispositius sociosanitaris?

Pel que fa a les empreses públiques sanitàries, seguim sense veure memòries –en la documentació que se'ns aporta en els pressupostos– del que es pensa fer durant l'any; només quadres genèrics de números, però no coneixem quins plans o quins programes es pensen portar a terme, i s'autoritza les empreses per endeutar-se a través del text articulat –ja se'n parlarà en el seu moment– però no es diu per què. La sensació que les empreses serveixen per fer una gestió més opaca és la que ens va creixent, quan hauria de ser al revés. I, d'altra banda, se segueixen fent massa subvencions als comptes d'explotació d'aquestes empreses.

En els nostres pressupostos alternatius pel que fa a sanitat –en els nostres pressupostos– proposaríem l'elaboració d'un pla concret i transparent per a la reducció de les llistes d'espera a Catalunya. Ara per ara, el Govern de la Generalitat només ha fet que explicar que hi haurà un nou sistema que es posarà en pràctica, però hi ha massa opacitat en aquest tema. Al pressupost del 2000 no apareix cap partida concreta per aquest concepte i el nostre Grup proposa la dotació d'una partida pressupostària concreta a destinar, específicament, a la reducció de les llistes d'espera, que nosaltres avaluem que hauria de ser de 7.000 milions de pessetes, per tal de poder garantir aquests terminis màxims d'espera als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que tant reclamem per a cadascuna de les intervencions quirúrgiques que

ara tenen llistes d'espera, i proposem aquesta partida específica perquè realment es porti a terme una actuació especial a manera de pla de xoc.

Si la reducció de les llistes d'espera queda inclosa en el marasme de la concertació general dels hospitals de la XHUP o dels hospitals de l'ICS, no creiem que es destinin específicament diners a aquesta única finalitat destinada, doncs –als hospitals de la XHUP i de l'ICS–, a llistes d'espera. I, d'altra banda, hi hauria d'haver una dotació específica per a pròtesis, perquè els professionals volen poder treballar; el problema és que no se'ls dóna les pròtesis corresponents perquè es puguin operar aquestes llistes d'espera a les quals abans feia referència la diputada Dolors Comas –sobretot pel que fa a pròtesis de maluc i pròtesis de genoll–, perquè, si no hi ha pròtesis, no és una qüestió de temps dels professionals o de capacitat d'estirar fons per fer-ho, sinó que, senzillament, no hi ha la pròtesis que s'ha de col·locar.

Pel que faria a les pròtesis ortopèdiques, o a totes les prestacions ortoprotètiques, diem –i ja vam dir-ho, l'altre dia, a la Comissió de Política Social– que cal facilitar les pròtesis sense que l'usuari hagi d'avançar-ne prèviament l'import; hi ha d'haver una situació igual a la de la resta de les prestacions sanitàries, com els medicaments als pensionistes, o com qualsevol prestació sanitària.

Cal destacar que aquesta partida, a més a més, segueix patint una disminució respecte a l'any 99. L'any 99, ja va disminuir un 25% respecte al 98 i, enguany, té una disminució del 5,65%. Creiem que no és acceptable que cada vegada es restringeixi més aquesta prestació que és tan necessària.

En la nostra alternativa, també creiem que cal contemplar un pla d'inversió per a l'acabament de la reforma de l'atenció primària, i aquest pla segueix sent, encara, una assignatura pendent. En el pressupost del 2000, no hi figuren partides pressupostàries necessàries per a la construcció de nous centres; només es contemplen aquelles anualitats que corresponen a obres que ja fa GISA i les anualitats de convenis signats amb ajuntaments. I cal recordar, una vegada més, que la competència és de la Generalitat i que diversos ajuntaments es veuen obligats a avançar els diners com a conseqüència de la demanda dels seus ciutadans en centres d'atenció primària.

El conseller Rius ha dit que, els nous centres d'atenció primària, els farà GISA, però quins imports? Fins on podrà arribar GISA en l'execució d'obres de sanitat sense que peti, també, com l'estem «apretant», aquesta empresa pública?

Proposem l'elaboració d'un pla, d'un autèntic pla, de remodelació i de modernització dels hospitals de l'Institut Català de la Salut: hospital de Bellvitge, de la Vall d'Hebron, Can Ruti, el Joan XXIII de Tarragona i tots els altres. En aquest pla hi han de constar clarament els compromisos dels terminis d'elaboració de projectes executius, d'inici d'obres i d'acabament d'aquestes, amb el corresponent pla de finançament.

D'altra banda, proposem un programa especial per a l'increment de l'atenció sociosanitària a domicili. En la

línia de les noves necessitats de la nostra societat cal planificar i dotar de més recursos l'atenció a la dependència a Catalunya. Per tal que la gent pugui envellir a casa en el seu entorn familiar, ens cal una estructura de suport sanitari a domicili molt més àmplia que la que s'està fent avui dia. En realitat, és del tot insuficient, i depèn molt més de la voluntat de l'equip d'atenció primària, de si és un equip d'atenció primària ja constituït i reformat, o si encara és primària reformada, el fet que hi hagi una atenció a domicili sanitària, més o menys desplegada. I, finalment, cal fer, com deia abans, un salt qualitatiu en la salut mental a Catalunya, per tal d'acostar-nos a la mitjana que es dedica a la resta de l'Estat a salut mental.

No vull acabar la meva intervenció sense fer un esment de la situació financera de la sanitat a Catalunya: les factures no comptabilitzades, ja que cada any ens en queden més als calaixos i s'han de col·locar als pressupostos de l'any següent. A l'any 99 s'han col·locat factures de l'any 98 per valor de 155.000 milions de pessetes. L'any 97, eren 122.000 milions i, l'any 96, eren 96.000 milions. Per tant, un any darrere l'altre, es van incrementant les factures, l'import de les factures que queden als calaixos a 31 de desembre i que s'han de col·locar en els pressupostos de l'any següent. No sabem les que de l'any 99 hauran quedat sense poder-se consignar i s'hauran posat en el pressupost del 2000, o es posaran en el pressupost del 2000. Però, donada l'evolució d'un any darrere l'altre, és d'esperar que seran superiors a aquests 155.000 milions de pessetes que hem hagut de col·locar, del 98, al 99.

Els préstecs a curt termini, el romanent negatiu de tresoreria també es va incrementant un any darrere l'altre. El de l'any 99 és de 171.000 milions de pessetes, que està per sobre del que hi havia l'any 98. I, per tant, el total del dèficit acumulat de la sanitat pública a Catalunya, no sabem quin serà a 31 de desembre del 99, perquè encara ens falten aquestes dades, com deia –les de les factures sense consignació–, però, si comptem el saldo de *confirming* que hi havia a final d'any 99, la pòlissa de tresoreria, i que, com a mínim, les factures al calaix quedessin en el mateix nivell que l'any 98, de fet, doncs, el dèficit serà superior al que ja teníem a 31 de desembre del 98, que ja era de 328.000 milions de pessetes, és a dir, estarem per sobre de 328.000 milions de pessetes. Any rere any creix aquest dèficit acumulat de la sanitat a Catalunya sense que el Govern de la Generalitat adopti mesures de sanejament realistes. A aquest dèficit acumulat de la sanitat, encara cal afegir els dèficits del sector concertat per tal d'avaluar el dèficit real i total de la sanitat catalana.

Segons les darreres dades de l'informe agregat de la Central de Balanços, que tenim fins a 31 de desembre del 97, el dèficit acumulat del sector concertat era ja de 108.000 milions de pessetes. No coneixem, encara, les dades de l'informe agregat del 1998. Si comptem això a 31 de desembre de 1998, el dèficit total de la sanitat catalana és de 436.000 milions de pessetes –faltaria afegir-hi les dades del 99, que com veiem, sempre van creixent. Tot ens indica, doncs, que aquestes dades s'incrementaran i que el dèficit a 31 de desembre del 99 serà superior a aquests 436.000 milions de pessetes.

Quan faran aquest pla de sanejament? El deute acumulat ja representa el 60% del pressupost de Sanitat. Això vol dir que en sanitat no compliríem els criteris de convergència i d'ortodòxia macroeconòmica sense que ningú expliqui què es pensa fer, tret del que veiem en la realitat que es fa, que és continuar eliminant les inversions tan necessàries per mantenir la qualitat i la competitivitat dels nostres centres.

Aquesta és la situació i, per tots aquests motius, que em sembla que són del tot suficients, és pel que presentem aquestes esmenes de retorn pel que fa al conjunt dels pressupostos de la sanitat que se'ns presenten per part del Govern en aquests moments.

Res més. Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyors consellers.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Figueras. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar també la seva esmena a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Els diputats i les diputades, quan hem de preparar un debat d'aquestes característiques, doncs, hem de recórrer a allò que podem. Normalment el que seria lògic és poder estudiar els balanços, poder estudiar el tancament dels exercicis pressupostaris, poder estudiar la comptabilitat del Departament: en què s'han gastat, com s'han gastat, saber quins programes pretén fer el Govern, tenir una informació més precisa i acurada, però això no és possible ni ho ha estat històricament, i aquest és un tema que, segurament, fa que aquest debat no sigui tan ric com hauria de ser. Aleshores, el que hem de fer moltes vegades és buscar, una mica, tirar mà de precedents anteriors, mirar pressupostos d'anys anteriors, fins i tot mirar els discursos dels anys anteriors.

I volia començar aquest discurs, precisament, doncs, amb una anècdota que m'ha fet una certa gràcia i que no deixa de ser significativa, ja que el resultat del que explicaré ara tinc la sensació que és el mateix resultat del que després discutirem, no? La senyora Mayol, en la discussió del pressupost de l'any 99, de l'any passat, en una de les seves últimes intervencions, deia: «estic molt contenta, en iniciar aquest debat, perquè els jutges no han donat, doncs, l'extradició al general Pinochet, i, per tant, el general Pinochet s'haurà de quedar detingut a Londres». I això ho donava com una notícia al moment de començar l'esmena a la totalitat al Departament de Sanitat.

Dissortadament, el general Pinochet està a casa seva ja, no? I allò s'ha acabat, doncs, com s'ha acabat. I, una mica, la sensació és que les discussions que puguem fer sobre el pressupost al Departament de Sanitat, doncs, també s'acabaran com s'acabaran, és a dir, es quedaran una miqueta igual que sempre, no?, sense massa novetats al respecte. Entre altres coses, perquè segurament que el que he dit abans seria important de plantejar-nos-ho seriosament. És a dir, com es fan aquests debats, a

partir de què? Doncs, d'entrada, els diputats i diputades de l'oposició, amb una clara inferioritat de condicions. No podem entrar a analitzar a fons i amb detall unes despeses, uns programes que, en el cas del Departament de Sanitat, doncs, haurien de ser especialment oberts, públics i transparents, no? Suposo que això voldria dir fer un debat fora d'aquí, caldria plantejar-se un debat en comissió i, en tot cas, doncs, facilitar molt més la tasca d'anàlisi dels pressupostos i dels programes del Departament de Sanitat.

En fer l'anàlisi global del Departament, jo no m'entendré massa en números, perquè, entre altres coses, els números, cada any els diem i ja s'han dit a bastament, i jo crec que cal, a més a més, enguany, encara amb més motiu, anar a reflexions globals; una mica, tenir una perspectiva global del present i, sobretot, del futur en relació amb la sanitat a Catalunya.

Hi han dues qüestions fonamentals per centrar el tema, d'entrada. Un creixement del pressupost inferior en relació amb el creixement global de la Generalitat de Catalunya; un creixement, per tant, insuficient en relació amb el que hauria de créixer el Departament de Sanitat. Primera qüestió.

Segona qüestió. Un dèficit del sector, que s'han explicat números fa un moment, que està a prop, tot i que els números precisos i exactes, doncs, no els acabem de tenir, no sé si els sabrem mai, però, en qualsevol cas, tothom ve a coincidir que el dèficit del sector està a prop de mig bilió de pessetes, ja –mig bilió de pessetes, ja.

Per tant, aquests dos factors, per nosaltres, condicionen absolutament l'anàlisi de tot el que vingui després. En definitiva, segurament que moltes de les qüestions que podem anar tractant no deixen de ser un reflex o una conseqüència d'aquestes dues situacions que hem esmentat anteriorment.

Per tant, la sensació que estem en una mena d'espiral, que sempre estem discutint sobre els mateixos temes, doncs, uns ara van millor, l'altre va pitjor, però no acaben d'anar mai bé. La sensació que sempre estem, d'alguna manera, donant tombs sobre la mateixa història, donant tombs sobre les mateixes problemàtiques, donant tombs sobre els mateixos conceptes, és una sensació angoixant, però que és la que realment vius quan fan una anàlisi, o intentes fer una anàlisi més o menys rigorosa dels pressupostos que el Govern entrega als grups parlamentaris, en el cas del Departament de Sanitat.

Anem a qüestions concretes que són fruit de tota aquesta sensació, de totes aquestes qüestions. Per exemple, hi ha tot un seguit d'aspectes que, en aquests moments, estan damunt la taula. Transport sanitari. Aquest ha estat un tema de debat aquí mateix, en el qual, doncs, hi han hagut diversos posicionaments, però el cert és que en aquests moments hi ha un concurs plantejat, un concurs que no s'ha resolt, i un concurs que no sabem com es resoldrà. I aquest és un problema greu, des del punt de vista pressupostari i econòmic, indubtablement, però també des del punt de vista social en les repercussions que això té.

Ens agradaria saber per on aniran els trets, ens agradaria saber quina solució tindrà, finalment, tota la qüestió del transport sanitari i si és que aquesta solució serà una solució, doncs, d'alguna manera seguint la pauta del concurs o serà una solució pactada, consensuada, que ja anuncio que, evidentment, no serà fàcil. Però, en qualsevol cas, seria desitjable i interessant.

La reforma de l'assistència primària. Des que jo tinc, d'alguna manera, ús de raó parlamentària, és un tema que surt recurrentment, cada vegada, en els debats de pressupostos, per suposat, i és un tema absolutament, doncs, que no acaba de concretar-se. En les inversions d'enguany, es fan passos, però, evidentment, no es fa un plantejament com el que hauria de ser per, d'una vegada per totes, afrontar i atendre la reforma de l'assistència primària. I això, més enllà del que nosaltres puguem dir que no es fa prou inversió o el fet que l'assistència primària encara va endarrerida, és que és evident que té unes conseqüències gravíssimes en el conjunt, és a dir, és una peça de la maquinària que, en el moment que va més a poc a poc, en el moment que s'enganxa, doncs, fa que la resta de la maquinària no acabi funcionant. I això té altres implicacions en molts aspectes que vostès coneixen perfectament.

Despesa farmacèutica. Jo recordo ara una intervenció que va fer el portaveu del nostre Grup, el senyor Josep Huguet, ja fa un cert temps. Esquerra Republicana, en un cert moment, fa una campanya titulada «Catalunya lliure de peatges», i nosaltres dèiem que n'hi havia diversos tipus. Uns eren els peatges de les autopistes, que encara hi són, llevat d'alguns aspectes puntuals. Un altre peatge important eren els concerts educatius, i un altre peatge important és la indústria farmacèutica. I aquest peatge ni s'ha tocat –i aquest peatge ni s'ha tocat.

Per tant, la despesa farmacèutica continua sent una partida i un capítol important en el pressupost del Departament de Sanitat, i la línia política que el Govern impulsa en aquest àmbit continua sent la mateixa de sempre. I aquí, malgrat que hi ha una frase, una línia, concretament, del programa que planteja, doncs, en relació amb aquest tema, textualment diu: «la potenciació de la prescripció de genèrics», doncs, segurament que nosaltres voldríem que això anés una miqueta més de pressa, que això fos una realitat cada vegada més estesa i, d'alguna manera, fos la norma d'actuació, no l'excepció. I la sensació que nosaltres tenim, doncs, és que això no va per aquí, i, en cap cas, la sensació que es desprèn, o el resultat que es desprèn del pressupost és evident que tampoc hi va de cap de les maneres.

En aquest segon capítol, doncs, d'històries pendents, o de temes que són recurrents i que van sortint i que, d'alguna manera, tenen una vinculació clara amb el pressupost, hi ha un aspecte que jo crec que tots plegats hem anat agafant consciència de la necessitat de canviar-lo, de tirar endavant, que és el tema de la salut mental. I en aquest sentit, també no em sap cap greu, al contrari, fer un reconeixement que hi ha hagut un esforç en aquest àmbit, un esforç que, evidentment, des del nostre punt de vista no és suficient, que caldria tirar endavant en d'altres àmbits, que segurament encara hi han pocs centres de dia, però que, en definitiva, ho

hem d'interpretar com un pas endavant. I des d'aquest punt de vista –hi insisteixo– aquest és un tema que sortosament se n'ha anat agafant consciència, però encara queda molt de camí per recórrer. En tot cas, interpretem i valorem positivament aquests passos que s'han fet en la línia que anem avançant cap a una normalització en el que és l'assistència psiquiàtrica, que ha estat una mica el parent pobre de la sanitat pública durant tots aquests anys que han anat passant.

A nivell del que seria la qualitat assistencial. Abans s'ha parlat que ahir vam tenir una reunió amb tot un seguit de professionals de Bellvitge. Clar, aquí, qui pica últim, doncs, és qui ho té més fàcil i, per tant, la reunió d'ahir amb els professionals, doncs, evidentment, a tots els discursos d'avui ha de sortir, no? Més enllà de l'anècdota de la reunió, anècdota en el sentit que es fa en ple debat dels pressupostos, i per tant, té un reflex públic més gran, és evident que aquí hi ha una preocupació en dues línies. Una preocupació des del punt de vista del conflicte laboral i professional i des de la motivació dels professionals que en aquests moments hi ha a Catalunya, i aquest és un aspecte, i també, d'alguna manera, l'evidència que hi ha tot un seguit de qüestions que no funcionen, que no funcionen a la sanitat catalana i que tenen unes conseqüències clares en el que és la qualitat assistencial i, per tant, la satisfacció dels usuaris, i sobretot les conseqüències que això té en la salut de les persones.

S'ha posat l'exemple de la pròtesi del genoll, jo crec que això és l'anècdota. És gravíssim que una pròtesi de genoll tardi vuit anys, però és que n'hi ha moltes més de llistes d'espera i de casos que no són pròtesis, que són absolutament, doncs..., per exemple, proves d'allèrgia, doncs, per exemple, llistes d'espera importantíssimes, entre primera i segona visita, quan això normalment hauria de ser molt més reduït, o llistes d'espera importants quan es tracta, doncs, de cirurgia oncològica, o llistes d'espera importants quan es tracta de malalties cardíques, la qual cosa fa que, per la tipologia de la malaltia, aquesta llista d'espera es converteixi en un handicap molt més important.

Bé, això és el que deien ahir tot un seguit de professionals d'un dels centres més importants des del punt de vista sanitari a Catalunya, però aquesta és una realitat que hi ha a nivell de país. Amb matisos, hi ha llocs on això va millor i hi ha llocs on això no va tan bé; hi ha llocs on hi ha més llistes d'espera, i hi ha llocs on hi ha menys llistes d'espera; hi ha llocs on hi ha massificació i hi ha llocs on no n'hi ha tanta, però, en qualsevol cas, tot això és fruit d'una mala planificació, i és fruit d'una confusió important, tant des del punt de vista hospitalari, com també de les conseqüències que això té en l'assistència primària.

No sabem ben bé com això es pot resoldre. Som conscients que des del Departament de Sanitat s'han impulsat alguns programes de reducció de les llistes d'espera. I és cert que, en alguns casos, doncs, hi ha hagut un determinat èxit en alguns d'aquests programes, però no pas en tots. Jo crec que aquí queda també molt de camí per recórrer, queda moltíssim camí per recórrer. I, per tant, el que ha estat una línia iniciada, doncs, en un àmbit d'actuació, per una banda, s'ha d'ampliar, s'ha

de potenciar, ha d'arribar en tot el territori i, segon, no s'ha de refer la trampa, és a dir, allò que diuen de «feta la llei, feta la trampa», en certs moments, en les llistes d'espera, doncs, el que s'ha fet en molts centres és no incorporar els malalts a la llista d'espera, amb la qual cosa la llista d'espera queda més reduïda. És clar, algunes vegades, el tractament excessivament economicista que en alguns centres es dona –que això també era una de les queixes dels professionals que ens van visitar–, doncs, fa que s'hagin de fer, d'alguna manera, ajustos d'aquesta mena, ajustos que acaben enganyant-nos i que, en definitiva, no resolten el problema, perquè la llista d'espera continua sent-hi, encara que camuflada i d'una manera molt més greu.

He parlat abans dels conflictes laborals i professionals, d'alguna manera, que eren conseqüència de tot això, i el cert és que, en aquests moments, en molts dels centres del nostre país, hi ha, per una banda, el que serien els típics conflictes laborals deguts a la negociació del conveni de la carrera professional, etcètera, etcètera, i que no deixen de ser fruit, una mica, de les conseqüències –com he dit abans– econòmiques del tractament que se'n fa des del punt de vista pressupostari, però, per l'altra, també hi ha una sensació fruit d'això, d'una certa desmotivació professional, la qual cosa encara és més greu. És evident que la professió mèdica, o la professió sanitària, és una professió extraordinàriament vocacional, i això s'ha comentat moltíssimes vegades, aquí i fora d'aquí.

El que és evident, també, és que perquè aquesta motivació continuï existint i, d'alguna manera, els professionals trobin aquests elements de motivació, no només se'ls ha de motivar des del punt de vista econòmic, sinó també des del punt de vista professional. Jo crec que, en una banda i en l'altra banda, tant des del punt de vista econòmic com des del punt de vista professional, encara hi ha mancances importants.

Dintre d'aquest capítol d'històries pendents hi ha el tema dels concerts; el tema dels concerts, que, d'alguna manera, enguany, sembla que respira una miqueta més, però, en tot cas, partim de dos anys dolents, i, és clar, quan respire una miqueta més, el que fas és recuperar el problema dels dos anys anteriors. Per tant, aquest també és un problema endèmic que a poc a poc s'hi ha d'anar trobant solució.

Voldria entrar, ara, en un tercer episodi, un tercer capítol de tota aquesta espiral que he comentat al començament, dintre de l'anàlisi del Departament de Sanitat, i que fa referència al que és l'assistència sociosanitària. I aquesta és una reflexió que, per una banda, si fem l'anàlisi de la població que en aquests moments hi ha a Catalunya, i com a conseqüència d'aquesta anàlisi, veiem les necessitats i les demandes que hi ha, doncs, en el moment de traslladar-la al pressupost del Departament de Sanitat no acaba d'encaixar. M'explicaré. Cada vegada hi ha més gent que coincideix que els serveis socials, els serveis socials en el concepte més ampli del terme i la sanitat són dos grups que cada vegada tenen més punts d'intersecció, cada vegada tenen més punts de connexió i cada vegada han de tenir polítiques, d'alguna manera, més coordinades, fins i tot plantejades des d'una mateixa perspectiva.

També és cert que a Catalunya, en aquests moments, hi ha una ràtio d'envelliment de la població bastant important. Fa pocs anys la ràtio d'envelliment de la població, aproximadament, estava al voltant d'un valor que era 1,5. Això volia dir que els menors de vint anys eren bastants més que els majors de cinquanta-cinc anys. En aquests moments hi ha equilibri, és a dir, hi ha tanta gent que té menys de vint anys com gent que té més de cinquanta-cinc anys. Per tant, d'alguna manera, el que és evident és que s'està donant un envelliment de la població del nostre país. Per tant, això és clar que ha de tenir conseqüències des del punt de vista de l'atenció sociosanitària. I aquí és on trobem a faltar una política més valenta per part del Departament de Sanitat en el sentit que, pel que fa a l'assistència hospitalària aguda, que la considerem del tot insuficient, per una banda, sembla que hi hagi més demanda, però, per altra banda, no creix el que hauria de créixer. El PADES, per exemple, que és un altre dels serveis que en aquests moments funciona, i funciona bé, creix poc, només hi ha quatre nous serveis de PADES que es plantegen, quan aquesta és una demanda evident i hauria de ser un servei cada vegada més assumit, i, per tant, d'alguna manera, tot el que seria l'assistència sociosanitària, des del nostre punt de vista, queda absolutament fluix en el que seria el tractament pressupostari.

I, per tant, aquí caldria començar a plantejar-se de cara al futur, també, altres línies d'actuació i altres prioritats. Tenim la sensació que hi ha molta més demanda que l'oferta que en aquests moments s'està fent, i tenim la sensació que aquest és un repte immediat de cara al futur.

Acabat aquest tercer episodi –i ja enfilo la recta final–, jo voldria fer una última reflexió, una última reflexió fruit de tot el que he anat dient, d'alguna manera, i fruit, també, d'un escenari de futur que se'ns planteja relativament aviat. Com he dit abans, segurament que els números del Departament de Sanitat en els darrers anys no tenen grans oscil·lacions; una cosa, doncs, que enguany està una miqueta més arregladeta, l'any passat estava malament, i el que enguany està més malament l'any passat estava més arregladet.

En definitiva, estem sempre sobre uns paràmetres bastant similars, estem sempre condicionats d'una manera molt important per un deute que és angoixant i estem sempre condicionats per un sistema de finançament. Molt bé. Aquest sistema de finançament s'ha de tornar a negociar, i jo pregunto què pensen fer. És a dir, per mi, en aquests moments, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en aquests moments, molt més important que aprovar aquestes xifres és saber què volen fer vostès de cara al futur, com volen negociar el nou sistema de finançament de la sanitat, com volen plantejar –com volen plantejar– aquesta qüestió. I per què dic això? Dic això perquè, evidentment, les xifres aquestes s'aprovaran seguint la tònica que hem anat seguint aquests dies, les xifres aquestes són les que són; després, la realitat ja dictarà sentències si són aquestes o en són unes altres –segurament que en seran unes altres–, però el que ens amoïna absolutament és que la situació en què ens trobem en aquests moments, la situació que hi ha a la sanitat catalana és molt concreta i

determinada, i, amb el sistema de finançament que hi ha en aquests moments, està condemnada absolutament al fracàs.

Per tant –hi insisteixo–, més enllà de les xifres, vostès què volen fer de cara a la negociació del nou sistema de finançament? Perquè, és clar, aquest és el moment de decidir coses, aquest és el moment de plantejar coses. L'escenari que se'ns presenta al davant no és esperançador; hi ha una majoria absoluta del Partit Popular, sense entrar en consideracions de si el Partit en qüestió és més o menys..., el que sigui, és igual, el que és evident és que hi ha una majoria absoluta, i negociar amb una majoria absoluta sempre és complex. Però, en qual-sevol cas, l'escenari que es presenta des del punt de vista d'entendre les necessitats que hi ha a Catalunya, i les necessitats des del punt de vista del finançament sanitari, és complex, només cal sentir les declaracions uniformitzadores que s'estan fent des de tots els rengles. Com he dit abans, aquest matí, sentint la ràdio no és que n'hi hagués per animar-se: des del qüestionament del marc propi de les relacions laborals fins al qüestionament, gairebé, de la identitat d'un partit propi d'aquest país com podia ser el PSC. Per tant, jo hi insisteixo: l'escenari que tenim al davant no és un escenari gens fàcil.

Nosaltres tornem a dir-ho, ja sé que el nostre és un grup parlamentari que té el nombre de diputats que té, és un grup parlamentari que ha anat fent un discurs o ha intentat fer un discurs en la mateixa línia durant molt de temps, però és que ara és l'última vegada que els podem dir això; és l'última vegada, perquè ja no hi serem a temps. Aquí s'ha d'anar a negociar tots de bracet, i, si no fem això, fracassaran, i el fracàs aquest no només serà un fracàs per a la coalició en qüestió, sinó que serà un fracàs jo diria que estrepitos per al conjunt del país, i que pot tenir conseqüències nefastes. I no vull ser catastrofista, ni voldria que després em diguessin que ho veig tot de color negre, però –com he dit abans–, en aquests moments, córrer determinats riscos com a país, doncs, té, pot tenir conseqüències absolutament nefastes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És absolutament imprescindible trobar el consens polític, el consens social, el consens laboral, el consens professional per tirar endavant molts dels aspectes que hi ha en aquests moments en qüestió a la sanitat pública, a la sanitat d'aquest país. I som conscients que aquest és un exercici complicadíssim, que no és gens –gens– fàcil, absolutament gens fàcil, però si no comencen a buscar complicitats no ens en sortirem mai. I, sincerament, ni el pressupost és una mostra de buscar complicitats ni la seva actitud fins ara en aquesta cambra, tampoc.

Tornem a plantejar el tema, tornem a oferir-nos per intentar, d'alguna manera, crear aquestes complicitats entre tots plegats –insisteixo: entre tots plegats– i aquí no s'hi val ni esquerres ni dretes ni històries; és a dir, com a país, aquest és un discurs que no ens podem permetre en aquests moments en el finançament de la sanitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula, en nom de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faig ara el torn en contra de totes les esmenes a la totalitat i miraré, amb el temps que ens correspon, d'explicar l'objectiu que es pretén aconseguir amb aquest pressupost de sanitat, així com donar, també, resposta a les seves intervencions i, per tant, a les esmenes a la totalitat.

És cert –i vostès ho han manifestat– que l'increment del pressupost sanitari és una mica per sota de l'increment del pressupost de la Generalitat, perquè el que és una realitat –i vostès ho saben– és que el Govern, aquest any 2000, fa un sobreesforç en dos àmbits molt concrets. Per una banda, el que és el desplegament dels Mossos, que això implica un increment del 24,4% del Departament d'Interior, fet que no dubto que vostès comparteixen i que, per tant, en aquest sentit veuen amb bons ulls, i, per altra banda, hi ha també un increment del 20% del Departament de Justícia degut també a la construcció de la ciutat judicial a l'Hospitalet, fet que tampoc dubto que vostès hi estan d'acord, i, per tant, aquesta és la pauta que marca aquesta diferència. I això és, bàsicament, el que ens porta a tenir un pressupost de sanitat una mica per sota del pressupost de la Generalitat.

Però, escoltin, el pressupostos de sanitat segueixen sent importants i segueixen pesant molt –com vostès bé saben– en el total del pressupost de la Generalitat, concretament un 35%, perquè, com no pot ser d'altra manera, des de Convergència i Unió entenem que ha de ser així.

Aquí s'han fet –i permetin-me que els ho digui– molts balls de xifres, i, concretament, el Grup socialista ens ha comparat dades, liquidacions, amb el pressupost i, per tant, ens ha comparat –entenem– dades no homologables. Nosaltres compararem –com entenem que ha de ser– pressupost amb pressupost, i, per tant, aquí hi farem referència.

El pressupost del Servei Català de Salut - ICS és de 738.314 milions, i això representa un increment –i és aquest l'increment que hi ha– d'un 6,4% respecte al 99. I a què respon el pressupost d'ingressos del Servei Català de la Salut i de l'ICS? Doncs, bàsicament, a la part que ens correspon dels pressupostos de l'Insalud, com bé saben, concretament al 15,99%; l'Insalud, que creix, en termes homogenis, igual que el Servei Català de la Salut i l'ICS, un 6,4%. I això neix fruit del marc d'acord del finançament sanitari per al període 98-2001, al qual s'aplica un increment de recursos que correspon al del PIB nominal –un 5,8 aquest any–, i, segons aquest mateix acord, l'any 2000 hi ha una aportació addicional de 25.000 milions de pessetes en sanitat a nivell d'Estat, i això comporta a Catalunya la seva

part proporcional, que representa el 0,6% del total del pressupost.

Aquest any també cal mencionar el traspàs de l'Hospital Militar de Barcelona, que comporta la creació d'una empresa pública, el Parc Sanitari Pere Virgili, que és el que el gestionarà. També hi ha recursos de les diputacions. I jo vull destacar –cosa que aquí no s'ha mencionat– l'aportació que realitza la Generalitat, per segon any, en 15.000 milions de pessetes per a la millora, precisament, d'aquest finançament sanitari, i, per tant, al cap i a la fi, per millorar les prestacions sanitàries.

Per tant, el Servei Català de la Salut i l'ICS es nodreixen bàsicament d'una part proporcional de l'Insalud i de l'aportació econòmica de la Generalitat. I deixin-me dir-los que l'Insalud no té un creixement –com aquí m'ha semblat intuir que es deia– superior en el pressupost al de Catalunya, si es fa la comparació en termes homogenis, és a dir, situant tots els recursos, inclosos els que provenen d'estalvi, de l'estalvi de la incapacitat temporal, en el pressupost sanitari. I això és degut al fet que Madrid, fins a l'any 99, aplicava aquest estalvi, aquest control de la incapacitat transitòria en el pressupost de l'INSS, cosa que a Catalunya aplicàvem ja en el pressupost de sanitat. Per tant –hi insisteixo–, si homologuem els dos pressupostos l'increment és el mateix.

Dit això, és cert que vostès, i també nosaltres –no ho dubtin–, voldríem més recursos per a sanitat, això és evident. Vostè, senyora Dolors Comas, deia que hi havia una insuficiència en el finançament, i aquest és un tema que nosaltres portem anys denunciant. El Grup socialista prefereix parlar de deute, prefereix parlar de deute, i nosaltres preferim parlar de manca de recursos. A la vegada, ens sorprèn que el Grup socialista, a la vegada que manifesta, per la seva banda, aquest deute que expressen, a la vegada proposa més inversió, més atenció primària, més, més, més, és a dir, una autèntica carta als Reis, i no ens diuen d'allà on cal treure els recursos. I, mirin, els recursos, els diners, en sanitat, són els que són degut a un històric, i són superiors als que eren fa ara mateix quatre anys, gràcies a un pacte, a un pacte que es va produir amb el Partit Popular, un pacte que no és òptim, però un pacte que millora, de molt, el pacte que vàrem aconseguir amb el Govern socialista. I ja sé que això els ho he dit moltes vegades, però he de tornar a repetir-los-ho: m'admira, m'admira profundament el valor del Grup socialista d'oblidar el paper que vostès han tingut en els recursos sanitaris, perquè, vostès, aquí, hi han tingut un paper clau.

Vostès –i els en tornaré a fer memòria– l'any 93 estableixen un nou finançament per a la sanitat, en el qual s'aprova un increment de recursos i en el qual s'estableix que l'increment anual serà el del PIB nominal; però l'any 94 estableixen mesures de racionalització. I sota aquest concepte saben perfectament que retallen, l'any 94, 90.000 milions de pessetes, i l'any 95, sota aquest mateix concepte, 60.000 milions més. Per tant, en dos anys varen treure del finançament de la sanitat 150.000 milions de pessetes.

Miri, potser no toca estrictament explicar-ho avui, i potser, doncs, no és el moment, però, és clar, miri, no

me'n puc estar, de fer-los-en memòria, perquè vostès han de fer memòria, perquè els pressupostos en sanitat són els que són i no els que nosaltres voldríem, perquè aquí cadascú ha jugat el seu paper, i vostès l'han jugat de forma molt clara.

Del pressupost consolidat de despeses del Servei Català de la Salut i de l'ICS per al 2000, un 98,17% es destina a «Operacions corrents», un 1,8 a «Operacions de capital», i un 0,03% a «Operacions financeres». Aquesta estructura pressupostària, lògicament, obeeix a les característiques bàsiques del sector de la sanitat, entès com un sector de serveis, amb fort predomini de les operacions corrents. I cal citar, per la seva importància, tres grans partides, com vostès també han fet: per una banda, els concerts, que impliquen més d'un 38%; l'àmbit de personal, que implica més d'un 24%, i l'àmbit de les receptes mèdiques de farmàcia, que implica més d'un 24%. I en cadascun d'aquests capítols m'entretindré una mica.

En el capítol 1, de «Personal», l'increment és d'un 3%, perquè es fa front amb això a l'increment de retribucions del personal –l'IPC més els triennis– i a les recurrències iniciades el 1999; per tant, a l'obertura de setze ABS, a la contractació de nous MIR, a la posada en marxa del programa d'hemodinàmica de l'Hospital Germans Trias i Pujol, i de la Unitat de Malalts Aïllats amb Teràpia Intensiva. I també en aquest capítol, lògicament, es dona resposta a les noves accions previstes per a l'any 2000, i, per exemple, és la posada en funcionament de catorze equips d'atenció primària en l'àmbit de l'ICS.

Per altra banda, la dotació de «Béns i serveis» recull fonamentalment les despeses en béns corrents i serveis dels centres de l'ICS, i presenta un creixement, sobre el pressupost de l'any 1999, d'un 12,6%. Amb aquest increment es preveu poder fer front a la previsió d'increment de preu per a l'any 2000 i a la recurrència per l'obertura de catorze nous centres d'atenció primària i nous serveis a alguns hospitals.

Aquest creixement també s'explica fonamentalment per l'evolució de la farmàcia hospitalària de dispensació ambulatoria, i aquí m'hi vull referir també específicament. I parlem de medicaments que es dispensen directament als pacients des dels hospitals de l'ICS perquè això possibilita, per una banda, un control més acurat del tractament i, per una altra, un estalvi important amb relació als canals habituals de distribució –per tant, les oficines de farmàcia. I en aquest tipus de tractament estem parlant d'uns tractaments cars, com és la teràpia combinada per a la sida, que té un cost elevat, un cost molt elevat, del tractament amb interferó beta de l'esclerosi múltiple, de la tacrina per als malalts d'Alzheimer, etcètera. Tot això implica un increment molt important, i entenc, de la intervenció de la senyora Dolors Comas –que denuncia que hi ha un creixement de la despesa farmacèutica del 30%–, que no vol, en cap cas, deixar de tractar tots aquests pacients. Per tant, aquest és un tractament al qual el Departament ha de fer front, i ho fa.

A les dotacions per a «Concerts», la compra de serveis d'assistència sanitària representa el 38,34%, 283.076

milions, amb un creixement, respecte a la dotació del 99, del 9,3, i això representa una continuïtat per als centres concertats. D'aquests recursos, un 15,44% és en atenció primària, i un 84,56%, en atenció especialitzada. L'any 99 ha estat marcat per una important contenció, i aquest 2000 es consolida la taxa de creixement de la concertació, tot i que es preveu un increment de les despeses degudes a les recurrències i a les noves actuacions previstes per a aquest any 2000.

Del pressupost de l'atenció primària de la salut concertada, un 17,01% es destina a equips d'atenció primària; un 51,55%, a altres serveis prestats, tant en domicili dels usuaris com en altres centres d'aquest nivell assistencial –com per exemple la rehabilitació, el transport sanitari i l'oxigenoteràpia–, i un 9,58%, als serveis complementaris i auxiliars, com per exemple les despeses en proves de laboratori, diagnòstics per la imatge, ressonàncies, TAC, etcètera.

Cal dir que en l'àmbit de la concertació es produeix també un considerable creixement de la despesa en productes farmacèutics, dispensats també a nivell ambulatori, i lògicament respon a la mateixa problemàtica que els mencionava quan citava el cas de l'ICS. I en l'àmbit de la concertació –i nosaltres volem aquí citar-ho– es té especial atenció en l'àmbit sociosanitari. I diem que s'hi té una especial atenció perquè té un increment del 10%, molt per sobre del que són la resta de partides. L'objectiu és de continuar consolidant la integració dels serveis sociosanitaris en el conjunt del sistema sanitari de Catalunya i avançar en la planificació de la distribució de recursos de mitjana i llarga estada implantant-ne de nous, d'acord amb les necessitats que, lògicament, s'han detectat; potenciar les tasques de suport especialitzat a l'atenció primària –hi ha altres recursos hospitalaris, en casos geriàtrics, de cures palliatives–, i completar el mapa de recursos d'atenció a les demències.

Un capítol especial també volem utilitzar per parlar de la salut mental. En la salut mental, contràriament al que alguns han pronunciat, es produeix un increment del 10%, un increment real del 10%, per tal de desenvolupar les estratègies i actuacions previstes en el Pla de salut a Catalunya, prioritzant, per una banda, la reordenació dels hospitals monogràfics, el desenvolupament dels serveis comunitaris i unitats específiques d'alta especialització, prosseguint amb l'homogeneïtzació de l'oferta d'assistència psiquiàtrica, integrant-la, i, finalment, estimular el treball multidisciplinari i la continuïtat assistencial en les estructures de l'atenció primària i d'altres serveis d'atenció personal que incloguin la prevenció.

La senyora Dolors Comas deia que no hi havia un esforç. Nosaltres sí que creiem que hi ha un esforç, i agraïm des d'aquí al senyor Benach que se'ns reconegui aquest esforç, aquests passos fets en aquest àmbit concret de la salut mental. Mirin, en l'àmbit de la salut mental, s'hi està treballant, s'hi està treballant i s'hi estan abocant recursos per sobre de la mitjana. Això és una realitat, és una realitat que no podem defugir. Però també és una realitat que segur que és amb menys recursos dels que voldríem, però s'hi està fent –hi insis-

tim— un esforç considerable que considerem que s'ha de reconèixer.

Vostès saben que en els tres anys següents al traspàs, a les transferències per part de les diputacions el pressupost va créixer un 43%, i aquest any —hi insistim— l'increment és pràcticament del 10%; per tant, major que a la resta de les partides. És cert, però, que malgrat aquesta evolució som conscients que encara cal continuar prioritzant la salut mental, per tal de situar-la a un nivell equiparable a la resta dels serveis sanitaris. La voluntat del Govern —com no pot ser d'altra manera— és la de millorar en els propers anys els recursos de salut mental, tot avançant en el seu procés d'integració, millorant l'accessibilitat als serveis per part dels ciutadans i ciutadanes, adequant les estructures actuals a les noves necessitats i adaptant els recursos a les patologies mentals emergents, garantint d'aquesta forma la coordinació de la xarxa de salut mental amb els altres nivells assistencials.

En aquesta línia, cal dir que el passat 2 de setembre es va signar un acord entre les entitats patronals i associatives del sector i el Departament de Sanitat, que preveu una inversió de 7.600 milions de pessetes els propers cinc anys i que permetrà la reordenació dels serveis de psiquiatria i salut mental, la seva modernització i la millora i augment dels recursos disponibles en aquest àmbit.

Miri, aquí m'agradaria fer especial menció d'una notícia que va sortir publicada el 28 de març, concretament en el diari *El País* —un diari lluny de tota sospita d'estar a l'òrbita de Convergència i Unió i a l'òrbita del Govern—, en el qual concretament es cita —i els el llegiré, perquè crec que val la pena—, parlant dels temes de salut mental, deia, diu concretament el diari: «Frente al desolador e irregular panorama español, en este sentido destaca la red catalana, que cuenta con cuatro unidades de hospitalización.» A partir d'aquí fa un repàs de tots aquells serveis que s'estan donant des de Catalunya, i, per tant, fa un elogi de la situació catalana. Per tant, hi insisteixo, no ho diem nosaltres: ho diuen persones lluny de tota sospita de voler-nos ajudar en aquest àmbit.

Nosaltres també volem fer una referència específica al capítol quart, el de les receptes mèdiques de farmàcia. Creix un 6,5% amb relació al pressupost inicial a l'exercici del 99. I, escoltin, aquí els vull dir que, com vostès saben, aquest capítol, el de la farmàcia, és un capítol obert i en el qual nosaltres —i aquí els ho explicaré—, hi ha hagut un augment del consum de genèrics, hi ha hagut una reducció dels marges, i també hi ha hagut una reducció de preus que em sembla que no podem obviar. En aquest sentit, hi han hagut tota una sèrie de reials decrets interessants, que els els comentaré, en els quals hi ha hagut la modificació dels marges dels magatzems farmacèutics, que es passa de l'11% al 9,6%. I això, lògicament, que s'aplica a partir de mitjans del 99, porta estalvi el 99, però també al llarg d'aquest any 2000.

Hi ha un altre reial decret interessant en aquest sentit, en el qual es diu que les mesures..., es fan unes mesures urgents per a la contenció de la despesa farmacèu-

tica. I aquí hi ha una rebaixa, una rebaixa en el preu de les especialitats farmacèutiques, que va de l'ordre del 4,6 a un 10%, segons el preu. I això també s'aplica a partir del novembre del 99, i això porta, lògicament, que en veurem els resultats, doncs, al llarg del 2000, i, per tant, també portarà estalvi.

Hi ha un altre reial decret, el qual és el del sistema de preus de referència, que, com vostès bé saben, no s'ha desenvolupat, que esperem que es desenvolupi en els propers mesos i que, lògicament, també portarà estalvi.

Però, miri, quan parlem de la dispensació de genèrics, hem d'acceptar que en aquest àmbit s'ha avançat; és segur que no tot el que molts voldríem, però el que és evident és que s'ha avançat molt i molt més de quan manaven vostès, el Partit Socialista, al Govern central. (*Remor de veus.*) És així. Vostès tenen un passat, i aquest és el que és. Vostès no van fer absolutament (*persisteix la remor de veus*)... Vostès no van prendre absolutament cap mesura —cap mesura, hi insisteixo— per potenciar els genèrics, no en van fer cap ni una, i tampoc varen, en l'àmbit del pacte amb la indústria farmacèutica, aconseguir els nivells que s'han aconseguit darrerament. Per tant, escoltin, les coses són com són, hi insisteixo, cadascú té un històric.

I a Catalunya s'ha passat (*forta remor de veus*), de gener a desembre, del 0,64% al 2,5% de venda de genèrics en nombre d'envasos. Vostès ens poden dir que és poc, que hem de ser més ambiciosos, fet que compartim, però, hi insisteixo, som els que hi hem treballat.

I cal dir que Catalunya és la primera comunitat autònoma en el que és la prescripció de genèrics, i això és una realitat objectiva que està aquí. I bàsicament també es deu a les mesures generals, però a les mesures que el Govern de la Generalitat ha dut a terme. S'ha fet una sensibilització de la població general sobre el tema de genèrics, fet que pensem tornar a repetir aquest any 2000. S'ha fet també un pacte de prescripció, en el qual hi ha hagut un disseny d'incentius vinculats a decisions eficients, que milloren, per una banda, la qualitat i el cost, i, per una altra banda, la prescripció farmacèutica. Això s'ha fet sense que hi hagi un descontentament per part de la classe professional, ni tampoc dels pacients. Per tant, ens sembla important citar-ho i dir-ho de forma contundent.

I mirin, la realitat, jo, senyora Carme Figueras, no sé d'on treu els seus números, perquè la realitat és que el creixement de la despesa farmacèutica a Catalunya va ser la menor que es va registrar en tot l'Estat l'any 99, tret d'Andalusia —vostè ho deia—, però també hem de dir que Andalusia no computa tota la farmàcia de manera homogènia, i, per tant, això ho hem de contemplar. Per tant, les mesures específiques portades a terme a Catalunya en l'àmbit de genèrics i en l'àmbit del conjunt de la farmàcia han donat uns resultats positius i els resultats són aquests.

Mirin, no vull polemitzar, encara que en certs moments ho pugui semblar (*remor de veus*) però el que és evident... No, però escoltin, el que és evident és que si en l'àmbit del sector farmacèutic i de la despesa farmacèutica hi ha algú desautoritzat per parlar-ne, aquest és el

Grup Socialista, i vostès ho saben. Mai, mai la despesa farmacèutica havia crescut tant –hi insisteixo–, mai la despesa farmacèutica havia crescut tant com quan vostès governaven, i això són unes dades objectives que estan aquí; per tant, escoltin, lliçons en aquest àmbit, estalviïn-se-les. (*Remor de veus.*)

Quant al suposat efecte negatiu del «medicamentazo», jo sí que els vull..., i pel que fa referència a l'obtingut a Andalusia, jo crec que cal ser molt cautelós, i cal ser molt cautelós perquè vostès saben que Andalusia paga una part de la despesa farmacèutica al marge del comú, i en aquests moments no sabem, l'any 99, quina quantitat ha estat aquesta, i, per tant, a hores d'ara ningú pot dir si la comunitat autònoma d'Andalusia ha gastat més o ha gastat menys en farmàcia que la resta, perquè en aquests moments no tenim les dades homologables.

Quant a inversions, el pressupost de despeses i aportacions de capital, assoleix la xifra de 13.320 milions de pessetes, un pressupost que suposa un increment d'un 2,1%. I malgrat el que vostès han dit, aquest pressupost del 2000 permet fer front, per una banda, pel que fa a l'atenció primària, a la construcció de trenta nous centres d'atenció primària, a l'actuació de reforma o remodelació de vint-i-tres centres més, l'equipament de disset centres d'atenció primària i la convocatòria de subvencions per a consultoris locals per un import de 250 milions; pel que fa a l'atenció especialitzada, hi han actuacions de construcció o remodelació de tretze hospitals. I vostès han fet referència al programa extraordinari que va aprovar el Govern en inversions sanitàries, que puja 51.500 milions de pessetes, que comportarà –com bé saben– remodelacions de tots els centres hospitalaris de l'ICS, la construcció i remodelació dels centres d'atenció primària i, per tant, la reforma de l'atenció primària.

Miri, vostès diuen: «On són? Com es finança això?» Doncs, molt senzill, com vostès també ho fan en els ajuntaments que governen, es fa amb diferents fórmules i després em ficaré a comentar-los-ho. Però l'important, l'important vertaderament és que totes aquestes obres, aquestes obres necessàries per al país es duran a terme –i, de fet, ja han sortit concursos–, i a través d'aquestes fórmules de finançament perfectament vàlides, aquestes obres que requerim es duran a terme. I, per tant, ens situarem en una implantació de la reforma de l'atenció primària de l'ordre del 84,6%, i, per tant, a una cobertura de la població de més de cinc milions d'habitants, a obres importants de grans hospitals, actuacions a hospitals comarcals, i deixi'm dir-los que en aquest àmbit s'avança.

L'execució –com els deia– de les inversions incloses en aquest programa es concreta a través de fórmules diverses de cooperacions amb entitats locals, de l'ampliació de convenis amb GISA en el Consorci Sanitari de Barcelona, execució mitjançant les empreses públiques adscrites al Servei Català de la Salut, i també, doncs, en el que és llarg finançament. Totes aquestes fórmules –hi insisteixo– són utilitzades per vostès en aquells ajuntaments que governen; així ahir ho mencionava el mateix conseller Mas. O és que vostès no tenen societats municipals allà on governen? (*Remor de veus.*) En

finançament, nosaltres no hem inventat res; és un tema que en molts àmbits compartim.

I, miri, en l'àmbit de les llistes d'espera, aquest és un tema difícil, vostès ho saben; és un tema difícil en el qual volem prioritzar la compra selectiva dels serveis en aquelles patologies més prevalents. Ens deia la senyora Dolors Comas que no hi havia participació en els ens locals. Miri, li he de dir, sincerament, que desconec la composició dels ens en gestió de consorcis; hi són, i, per tant, en aquest sentit, no podem dir que queden al marge. Per tant, nosaltres continuarem –hi insisteixo– amb el programa establert per a l'any 99, i això passa per fer aquesta compra selectiva de la qual esperem la reducció de temps d'espera per poder donar un major servei als usuaris.

Resumint, doncs, i per tal de mirar d'alleugerir el tema, el que els hem de dir és que als objectius per a l'any 2000, i tal com queda palès en el pressupost, cal distingir una sèrie d'objectius o línies prioritàries que emmarquen de forma transversal el procés de compra dels serveis d'aquest any. Per una banda, potenciar el control de la despesa; el desenvolupament de projectes estratègics concrets –aquí vull fer especial menció a l'extensió de la utilització de la TSI a les oficines de farmàcia–; el fet d'avançar en la implementació del PIUC, un tema en el qual l'any 99 hem implantat, però que millorarem en el 2000; consolidar millores organitzatives...

El president

Prego silenci, si us plau.

La Sra. Borràs i Solé

...en la gestió del servei del transport sanitari i, el que és important i aquí no s'ha citat en cap manera –i això era un tema que sortia en cada un dels debats dels pressupostos– la creació d'un *call center* per a tot Catalunya en el qual realitzarem tres grans línies de serveis: per una banda, l'extensió del 061 per a tot Catalunya; per una altra, la línia de «Sanitat respon», en el que és la millor utilització dels serveis assistencials, i també en la coordinació dels serveis del transport sanitari no urgent. Insistim en el que és la reforma de l'atenció primària, que es veurà realitzada i finalitzada el 2002, reduir les llistes d'espera establint una compra –com els deia– específica per a cada centre, i, per tant, creiem nosaltres que també en l'àmbit d'atenció especialitzada es fa especial atenció als serveis de salut mental i a l'atenció sociosanitària.

Es tracta d'uns objectius ambiciosos que creiem, honradament, que aquests pressupostos hi donen resposta. Compartim amb molts de vostès que els recursos no són els que voldríem, però el que és cert és que aquests recursos, aquest pressupost, ajuden a consolidar el model sanitari de Catalunya, un model sanitari amb el qual –permetin que els ho digui– ens en podem sentir satisfets; si no, passarà allò tan característic que tothom en parlarà bé menys els propis.

Lògicament, per tot l'exposat, el Grup de Convergència i Unió –com no pot ser d'una altra manera– votarà en contra de les esmenes a la totalitat.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem ara a les votacions. Prego als senyors portaveus si hi ha petició de votació separada. *(Pausa.)*

No n'hi ha cap. Per tant, posem a votació conjunta totes les esmenes al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Comença la votació.

El vot és secret, senyors.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i el conseller d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió. Anem, ara, a debatre les esmenes corresponents al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Per defensar les d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bona tarda..., als que hi hagi. Bé. Defensaré conjuntament les esmenes del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i de les empreses i organismes autònoms, exceptuant l'Institut Cartogràfic, perquè retirem l'esmena.

Nosaltres hem presentat aquestes esmenes a la totalitat pel fet que creiem que són uns pressupostos que no permeten assolir, jo diria que ni de bon tros, els objectius que hauria de tenir, o millor dit, que, de fet, té aquest Departament, pel que fa al desenvolupament equilibrat del nostre país, per tant, de tot el territori. Estem parlant d'uns objectius de reequilibri basats, en concret, pel que fa a aquest Departament, en les infraestructures, en el transport o la mobilitat, en l'habitatge i en l'ocupació del sòl. Estem parlant, també, d'uns objectius que han de permetre que les persones puguin viure plenament amb totes les necessitats bàsiques cobertes, visquin on visquin, tant els que viuen a muntanya com arran de mar, com a les planes o a les ciutats o als pobles petits, i tinguin la renda que tinguin, i es puguin desplaçar tenint totes les seves disponibilitats o facultats físiques o no, o vagin, per exemple, en cadi-

ra de rodes. Estem dient que les persones s'han de poder desplaçar amb facilitat i amb seguretat –això també és important–, i que han de poder disposar d'un habitatge digne, tinguin la renda que tinguin –ho repetixo–, i, a més, les empreses han de poder disposar de sòl on ubicar les seves naus industrials, entre d'altres coses.

Però tot plegat ho hem de fer sense malmetre el nostre territori i sense malbaratar els recursos naturals, perquè, si no, com ja deia Rafel Ribó ahir, seríem del tot insolidaris –jo diria que injustament insolidaris– amb les futures generacions. I, de fet, amb uns pressupostos així, i si continuen havent-hi successius pressupostos així, serem no només insolidaris amb els nostres fills i néts, sinó que ja ho estem essent ara mateix entre nosaltres, perquè, evidentment, reconeixem, tots, que hi ha diferències depenent d'on vivim i depenent de quin tipus de grup social pertanyem. Estem parlant d'uns pressupostos que nosaltres en diríem insuficients, mal repartits o desequilibrats i poc sostenibles. I podem dir això perquè, si analitzem les diferents dotacions, les diferents partides, ens podem adonar que el model de país que, pel que fa a Política Territorial, planteja el Govern no resol del tot les necessitats actuals ni les futures, perquè, si fos així, veuríem que hi ha una aposta clara per al transport públic, una aposta clara per a l'habitatge social de compra o de lloguer, o per una política de sòl que no permetés l'especulació ni malmetés el patrimoni natural. I, contràriament, com ara aniré explicant, les propostes són del tot continuistes, és a dir, insuficients per canviar aquesta tendència actual que no satisfà gairebé a ningú.

Estem parlant d'unes polítiques que aporten carreteres i més carreteres –per tant, collapses i més collapses, i accidents i més accidents–, uns habitatges cada vegada més cars i més inassequibles per a moltes famílies i per a moltes persones, amb un sòl industrial insuficient i mal planificat, amb una especulació urbanística que està per damunt de la conservació dels espais naturals i dels valors ecològics.

I, dita aquesta introducció, procuraré d'exposar alguns arguments pel que fa a diferents temes relacionats amb aquest Departament i amb els seus pressupostos. Començaré parlant de transport. Estem en un país on el 55% de la població no té carnet de conduir. El 12% de la població, tot i tenir carnet de conduir, no té accés diari al cotxe. Això vol dir, per tant, sumant, fàcilment, que el 67% de la població, és a dir, uns quatre milions de persones, depenen del que se'n diu l'ecomobilitat, o sigui, anar a peu, el transport públic, la bici, compartir cotxe, tot això; han d'utilitzar alguna d'aquestes opcions per desplaçar-se.

En aquest país, també, el sector del transport és el principal consumidor de l'energia primària a Catalunya: gasta el 40%. Això vol dir que està per damunt del sector industrial i del domèstic. Aquest consum d'energia porta que el transport sigui el major responsable de les emissions de gasos contaminants a Catalunya i, també, dels gasos d'efecte hivernacle, i, per què no, evidentment, del soroll; el 80% del soroll de les ciutats. Doncs, en aquest país que passa tot això, resulta que la ràtio entre la inversió en transport privat i públic és de 2,3 a 1. La inversió en carreteres és propera als 32.000 mili-

ons de pessetes, als quals, a més a més, hem d'afegir els 1.500 milions d'expropiacions, i, a més a més, s'hi haurien d'afegir els que puguin fer les concessionàries d'autopistes. Això era en carreteres.

En autopistes, les concessionàries amb participació pública inverteixen 1.350 milions de pessetes, a les quals també hem d'afegir les de la inversió privada que, aproximadament, deuen ser uns 5.000 milions de pessetes. En total, sumant inversió pública i privada, i carreteres lliures de pagament i en concessió, ens trobem que la inversió en transport privat s'aproxima als 40.000 milions de pessetes; en canvi, en transport públic, en l'àmbit de la competència de la Generalitat i fent la interpretació més favorable possible, és de 17.500 milions de pessetes, arrodonint. I dic que fem la interpretació més favorable perquè hi hem sumat les «Inversions de GISA» –6.800 milions de pessetes–, les «Expropiacions i reposicions de servei» –2.100 milions de pessetes–, la «Inversió en Ferrocarrils de la Generalitat» –7.000 milions de pessetes– i les «Transferències de capital» –uns 1.200 milions de pessetes. A tot això, des del punt de vista de les quantitats i les operacions subvencionades, hem d'afegir de dir que contrasta amb el que passa a la Comunitat Autònoma de Madrid, on s'està invertint moltíssim en infraestructura de transport públic, i ho fa sense un pla director d'infraestructures i al marge de les aportacions que faci l'Administració de l'Estat en el contracte programa d'inversions en infraestructures. A Madrid demostren que, per millorar la xarxa de transport públic, cal, sobretot, la decisió política de fer-ho, posant els diners damunt la taula. Això va fent com un cercle que, cada vegada, com millor s'inverteix en transport públic més s'incentiva que s'utilitzi, perquè funciona millor. Ara, la Generalitat està promovent el PDI per import de 500.000 milions de pessetes en el període 2001-2010, al ritme inversor que el Govern proposa en aquest pressupost del 2000, es trigarien vint-i-vuit anys, i no deu, a cobrir-lo.

Altres aspectes de transport. No hi ha pressupost per adequació de les carreteres a l'ús de la bici, malgrat les tres proposicions de l'any 98 que es varen aprovar per unanimitat. No hi ha una dotació important per ajudar a modernitzar els serveis de transport de viatgers per carreteres, que són a risc i ventura, fora de la regió metropolitana de Barcelona. No hi ha dotació per a plans de millora en l'accés del transport públic per carretera en els accessos a Barcelona, per exemple, carrils bus, carrils de vehicle d'alta ocupació, descomptes en els peatges als vehicles que portin tres persones. Tampoc hi ha dotació per a plans de millora en l'accés de transport públic per carretera en el Camp de Tarragona, malgrat que la Generalitat disposa d'un pla de millores a punt de ser aplicat. No hi ha previsió, tampoc, per a la integració de la línia fèrria de la Pobla de Segur en els serveis ferroviaris de Catalunya, un cop sigui traspasada la línia a la Generalitat quan s'acabin les obres que el Ministeri de Foment acaba d'adjudicar per import de 1.300 milions de pessetes. I què passa amb la línia de Barcelona a Puigcerdà? Sembla que tots estem d'acord que és imprescindible millorar-la, però quan? I amb el metro? Amb el metro el pressupost es limita al perllongament de la línia 4 fins a Nou Barris –una pa-

rada més de Roquetes a Trinitat–, i al tram Montbau -Canyelles, de la línia 3 –tres parades més–; ridícul, comparat amb la inversió que es fa a Madrid –torno a la comparació– i amb els quilòmetres que dona per fer aquesta inversió.

Un altre tema, el dels peatges i les autopistes. Què passa? Doncs, d'entrada, cal constatar, com ja hem dit moltíssimes vegades, que existeix una discriminació important entre Catalunya i la resta d'Espanya, però també que és important valorar el model que tenim. No seria millor suprimir els peatges, sobretot els que estan al voltant de les ciutats, de manera que el que ara són autopistes fessin funció de rondes i ens estalviàrem construir-ne de noves? No seria bo reconvertir el model econòmic o fiscal de la mobilitat, ja que parlem de pressupostos, en el sentit de gravar els beneficis extraordinaris de les empreses concessionàries d'autopistes o canviar els peatges per ecotaxes? No seria bo instaurar uns impostos finalistes que anessin adreçats, bàsicament, a la millora del transport públic? Nosaltres diem que sí que seria bo, i, en aquest sentit, pensem que estaria bé que en propers pressupostos quedés reflectit.

I ja que parlem de transport i d'infraestructures ha arribat el moment de parlar d'algunes de les empreses. D'entrada, cal repetir, com ja hem dit en altres ocasions, que nosaltres no estem d'acord que es vagin creant més empreses públiques, perquè en el fons estan creant opacitat; cada vegada és més difícil poder seguir el fil d'algunes partides. Comencem per GISA. Creiem que s'està aprofitant aquesta empresa per amagar o desviar deute –ja ho hem dit altres vegades. Fa les obres de molts departaments i, a més, destina bona part dels pressupostos a deute i a pagar interessos; fins i tot, destina diners a amortitzar el préstec de les altres empreses públiques, per exemple, la de Túnel del Cadí. Parlant d'aquesta empresa, igual que de Túnel i Accessos a Barcelona, continuen dedicant una bona part dels seus ingressos a despeses financeres, tot i que, sortosament, aquest any han baixat respecte a les de l'any anterior.

I ja que hem parlat d'empreses, no podem deixar-nos les empreses relacionades amb les infraestructures hidràuliques, tot i que se'ns fa difícil parlar-ne aquí. Nosaltres no acabem d'entendre per què encara hi són. I, de fet, en el tema de l'aigua, pensem estendre'ns més quan parlem de temes ambientals. Perquè no entenem quin sentit té desvincular-les de la resta de programes i d'actuacions relacionades amb el cicle de l'aigua. Nosaltres sempre hem defensat que s'hauria d'integrar sota una única autoritat competent tota la gestió de l'aigua, tot el que passa amb l'aigua des que plou fins que arriba al mar, passant per les indústries, passant per les terres agrícoles, per les granges, per les plantes envasadores i, evidentment, pels rius i, quan cal, per les depurades. Per tant, les actuacions que ara fa Regsa haurien d'estar dins les competències de l'Agència Catalana de l'Aigua, entre d'altres aspectes, perquè és important que es contemplin les mesures relacionades amb el regadiu o la potabilització amb un bon ús d'un recurs tan escàs com és l'aigua. I, per tant, com deia, s'ha de contemplar el cicle de l'aigua globalment i impulsar mesures d'estalvi i de reutilització i, també, de sensibilització de la població, al mateix temps que es fa la cons-

trucció d'infraestructures. Per tant, és bo, com deia, que estigui dins d'una única autoritat competent.

I havent parlat de dos aspectes de transport i d'infraestructures, podríem dedicar un moment a parlar de temes d'habitatge. Ens trobem amb l'Incasol. Ja hem dit que pensem que aquest tipus d'empresa, doncs, no és la millor fórmula per gestionar els nostres recursos, i pensem que, a més a més, tampoc és manera –com es va fer ja l'any passat amb l'Agència Catalana de l'Aigua– de fer modificacions a partir de la Llei d'acompanyament. I dit això, quant a l'habitatge, amb relació a l'habitatge, les inversions estan adreçades a una construcció finalista, per real·lotjar els residents en edificis que pateixen patologies en construcció. No s'observen inversions específiques en habitatge públic que suposi una oferta nova en el mercat immobiliari. En rehabilitació també es limita el patrimoni d'habitatge existent, d'acord amb el Pla d'habitatge 1998-2001. No hi ha ni noves propostes ni propostes més ambicioses. Diríem que Catalunya és la comunitat autònoma amb menys programes d'ajut en política d'habitatge, després de Cantàbria i empatada amb les dues Castelles. Malgrat les promeses, no es troba, al pressupost d'inversions, un pla d'habitatge de lloguer per a joves; amb tot, les dades continuen indicant que el lloguer puja un 7,8% a Catalunya. Encara que sembli que no hi té res a veure, també hi manquen les propostes de programes de construccions escolars per a l'etapa de zero - tres anys, i, amb aquestes perspectives, sembla difícil que els joves s'engresquin, s'emancipin i s'animin a fer..., a tenir més nens i nenes, amb aquestes propostes que se'ls està fent o aquestes poques facilitats que se'ls posa.

I amb relació a les inversions per equipaments a la gent gran, amb quatre actuacions de llars i residències, pressuposten un total de 79 milions; o són poques places o són poc assistides.

I lligat amb l'habitatge tenim les polítiques d'ocupació del sòl. Resulta que les polítiques d'aquest Departament fomenten la creació de nou sòl urbanitzat, en comptes de les actuacions urbanes, com ara la rehabilitació de les ciutats. En pocs anys, a l'àrea metropolitana, s'ha doblat el nombre d'hectàrees ocupades. I aquesta tendència pot continuar si tenim en compte que existeix una llei del sòl estatal que ho fomenta i si, com hem constatat, el Govern no té cap intenció de canviar les coses en aquesta temàtica. Si, a això, hi afegim el desequilibri territorial que ha portat a concentrar el 90% de la població en el 10% del territori, estarem d'acord que aquest model no té futur; és, com sempre diem, insostenible, no només perquè s'ocupen hectàrees sense parar, sinó també perquè porta importants problemes socials, econòmics i ambientals. Els socials i econòmics podrien ser, per exemple, l'increment del preu de l'habitatge en determinades zones, les bosses de marginació, la pèrdua de temps en desplaçaments, l'accidentabilitat, quan hi ha una densitat de trànsit elevada; els ecològics podrien ser, per exemple, la pèrdua de biodiversitat en desaparèixer els espais agrícoles, forestals o la vegetació de ribera, i també el consum de recursos naturals –el combustible n'és un exemple– o la contaminació per gasos i per sorolls, entre d'altres problemes.

I ja que hem introduït aquest tema del desequilibri territorial, podríem continuar-ho. Ja fa anys que la cosa es va descompensar –ho hem dit moltes vegades–, ja fa anys que s'ha anat permetent que unes comarques siguin la ventafocs del país mentre unes altres són la nena mimada. Continuen havent-hi comarques amb una gran necessitat que es fomenti el seu desenvolupament. Si no es fa, s'aniran despoblant, s'aniran abandonant les activitats tradicionals de la zona i, en conseqüència, s'anirà desestructurant –de fet, ja es va desestructurant– el teixit social i s'anirà degradant el paisatge. És necessari i imprescindible que es facin actuacions directes a muntanya i que s'acabin les declaracions de bones intencions i de cents i milers que després no es concreten en res, o, en casos que es concreten, després van esbiaixades a favor d'un tipus d'activitat que no necessàriament contribueix a la dinamització econòmica de la comarca i molt menys a facilitar que tota la població de la zona en pugui sortir afavorida. En aquest sentit, tenim els nostres dubtes, o millor dit, estem convençuts que, quan a la comarca del Ripollès es parla de les inversions o dels plans de muntanya, es mereix una distribució diferent a la proposta que es fa; que hi ha una partida, la partida més gran, i de bon tros, que és per a l'estació d'esquí de Núria.

És necessari, a part dels plans de muntanya, desenvolupar plans territorials parcials, que són uns altres elements equilibradors importantíssims. Si no es desenvolupen, es deixa el territori sotmès al mercat. Per tant, són una eina important a tenir en compte. I, en aquest sentit, anem a unes comarques que no són..., que estan a l'altra punta de les de muntanya, parlàriem de les comarques de l'Ebre. Els pressupostos per al 2000 de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre són regressius respecte als de l'any 99. Només hi ha 37 milions d'inversions que vénen de romanents de tresoreria, és a dir, de les inversions que l'any passat es van preveure i que, per any electoral o per renovació del Consell Rector, aquest any es van aturar. I l'òrgan administratiu i burocràtic de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre no va saber o no va voler utilitzar aquests recursos econòmics. Resulta lamentable que la despesa més significativa, amb diferència, gairebé 130 milions de pessetes, el 55% del total, sigui per al manteniment del projecte de navegabilitat de l'Ebre, de dubtosa rendibilitat i eficàcia. El mateix president, i conseller de Política Territorial d'aquell moment, va reconèixer que aquest Projecte tenia dubtosa rendibilitat i eficàcia. També resulta lamentable que la segona despesa important, de 14 milions de pessetes, sigui la subvenció al Code per contribuir a la lluita contra els mosquits del delta de l'Ebre. Aquestes dues mostres de les competències i recursos que se li traspassen a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre indiquen quina és la importància que se li dona.

I no només a les comarques de l'Ebre hi ha problemes. Tampoc es tenen en compte les veritables necessitats de comunicació intercomarcal. Estem parlant, bàsicament, de transport públic, que, si bé ja hem exposat les mancances que existeixen a nivell general, quan es tracta de comunicar unes comarques amb les altres, encara és pitjor. De vegades es pretén, jo diria, vendre'ns la moto

que ja s'està invertint en la xarxa de comunicacions. I el que passa és que es fan grans infraestructures multimilionàries, a l'estil del TGV o a l'estil del possible eix Vic - Olot, que són infraestructures que passen de llarg del territori, dels nuclis petits, que continuen quedant aïllats, i, per més inri, ara tenen el seu paisatge amb un impacte, amb una ferida més gran que la que tenien. De fet, tot això de l'equilibri territorial difícilment es portarà a terme, si no es valora prou la importància de les transferències als ens locals, que, com ja va dir Rafel Ribó, enguany, ha disminuït el 0,73%.

Amb tot, i ja per acabar, estem parlant d'uns pressupostos insuficients, mal repartits i mal administrats, perquè traslladen partides no executades d'un any a l'altre, i així sembla que no es para d'invertir. En realitat, hi ha poca inversió nova i, a més, la inversió total disminueix un 3,3%. Per acabar-ho d'adobar, són els pressupostos que serviran per portar unes actuacions poc planificades, o mal planificades. Si dèiem que, si fem les coses sense planificar, qui més hi sortirà perdent seran les futures generacions, no planificar vol dir accentuar encara més els errors. Posem un exemple: si el Govern no té control en la planificació urbanística, global, del nostre territori, pot passar, per exemple, el que ha passat a Sant Antoni de Vilamajor. Allà hi havia un polígon industrial per desenvolupar i s'estava pendent de què passava amb el quart cinturó. Resulta que, quan l'Ajuntament es mou per demanar com s'acaba tota la història, Fomento els dona per resposta que aquell tram «no entraba en sus provisiones», és a dir que era un projecte que estava desactivat i aquí no s'estava fent re i continuava havent-hi els dubtes damunt la taula, amb un municipi pendent de veure com acabava la història. I, mentrestant, mentre tampoc es desenvolupa un quart cinturó –del qual, nosaltres, ja sabem que tampoc en som partidaris–, mentrestant està aturat el desenvolupament de l'arc ferroviari, que sí que ha de comunicar les comarques del Baix Llobregat i el Vallès.

Tot això era per dir que són importants les inversions –de fet, per això, estem queixant-nos tota l'estona–, però també és important planificar. I això tenim la sensació que, malauradament, no es fa o es fa poc. I això ens sap greu, perquè, d'una banda, estem deixant passar els anys –per cert, uns anys de bonança; ja ho hem dit, ja s'ha anat dient molt, aquests dies, aquí; un període alcista que s'hauria d'haver aprofitat molt més– i no estem fent les inversions necessàries que ens ajudarien a encaminar el nostre país cap a un tipus de desenvolupament diferent del que tenim ara: un desenvolupament més equilibrat i més sostenible. Estem deixant passar l'oportunitat de transformar les polítiques que estem fent cap a unes polítiques que no suposin malgastar part del nostre territori fent més asfalt i més polígons industrials, que no suposin incrementar la contaminació, que no suposin incrementar la despesa energètica –m'estic referint, sobretot, a temes de transport–, i, per tant, estem perdent l'oportunitat de redreçar les polítiques cap a unes polítiques que serien més solidàries, com deia abans, no només amb les futures generacions –que, d'això, en parlem molt–, sinó també amb les generacions que vivim en aquests moments en tot el territori català.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, compartiré el meu temps amb el diputat senyor Nello, que defensarà algunes esmenes a alguna empresa –fonamentalment, GISA. I dir que el Grup Socialista, com altres grups de la cambra, també retira l'esmena 163, que fa referència a l'Institut Cartogràfic de Catalunya, per considerar que l'Institut Cartogràfic està en una etapa de compliment dels seus objectius d'autofinançar-se d'una manera substancial i cada vegada va reduint l'aportació del Departament a l'empresa i, en canvi, l'empresa cada vegada té una funció més important en el tema de la cartografia del país.

Dit això, anem a parlar del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Vostès saben que Catalunya té un dèficit d'infraestructures comparat amb la resta d'Espanya i també amb la resta d'Europa. Doncs, bé, resulta que, durant els deu últims anys –i, en aquestes dades, el diputat senyor Nello també hi insistirà– la inversió del sector públic a Espanya ha estat del 4,4% del PIB, del producte interior brut –el conjunt de les emissions públiques a Espanya, el 4,4% del PIB– i, a Catalunya, només ha estat del 3,3%. Durant deu anys Catalunya ha anat invertint menys respecte al PIB que el conjunt d'Espanya, amb la qual cosa aquest dèficit d'infraestructures que tenim a Catalunya, en comptes de retallar-lo, s'ha anat incrementant durant aquests deu últims anys. Però, és clar: qui hauria d'intentar escurçar aquesta diferència que tenim respecte a la dotació d'infraestructures de Catalunya respecte a Espanya o respecte a les regions europees més dinàmiques? Doncs, el departament fonamentalment inversor és el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i el Govern de la Generalitat en la seva globalitat. Per tant, resulta que a Catalunya, des de l'any 95 fins al 99, l'aportació en inversió respecte al PIB del Govern de la Generalitat ha estat estable, de l'ordre de l'1,4-1,3%, mentre que l'Administració local, durant aquests quatre últims anys, ha augmentat la seva aportació d'inversió respecte al PIB del 0,9 a l'1,2%.

Per tant, ens trobem que el Govern de la Generalitat no fa l'esforç inversor que hauria de fer per escurçar aquest dèficit infraestructural que tenim. I aquest Departament –ho repeteixo–, que és essencial per escurçar aquesta diferència, i importantíssima la dotació d'infraestructures per a la competitivitat de l'economia del país, doncs, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en comptes d'augmentar les inversions, les disminueix, quan parlem del Departament estrictament. Tenim un departament que augmenta les despeses corrents en un 23%; en canvi, disminueix les despeses de capital –inversió, transferències de capital– en un 5%. És molt fort que el Departament que hauria d'invertir inverteixi menys i gastí més: gasta més diners per fer menys coses. Per tant, és un departament d'una certa ineficiència i, en comptes d'ajudar la competitivitat del país, manté la nostra situació de dèficit respec-

te a la resta d'Espanya i la resta d'Europa. En canvi, el Departament, sí que es veritat –i no seríem justos si no ho diguéssim– que inverteix a través de les seves empreses i organismes autònoms. És a dir, si miréssim el conjunt d'empreses i organismes autònoms del Departament, veuríem que hi ha un increment dels pressupostos fins a 200.000 milions de pessetes i un increment de la inversió que situaríem en uns 11.000 milions de pessetes. Però, és clar, com pot ser que el Departament que fa menys feina i que fa la feina a través de les empreses gastí més? Això vol dir que és un departament poc eficient i que hauríem de corregir aquesta situació.

El Grup Socialista no està en contra que hi hagi empreses que facin la inversió o que facin les actuacions del Departament. No estem en contra ni de GISA ni de l'Incasol, ni que l'Incasol es transformi en una empresa –hi estem a favor–, però voldríem que hi hagués transparència en aquestes empreses, que en aquests moments no ens sembla que sigui suficient. Vostès estan traslladant el deute des del Govern a les empreses i, el control parlamentari que podríem exercir en els pressupostos del Govern, no el podem exercir en les empreses.

Per tant, jo els proposaria –i el Grup Socialista té una proposició de llei presentada en aquest Parlament i farem una proposta en el debat pressupostari– que hi hagi una modificació dels consells d'administració de l'empresa pública a Catalunya; demanaré que s'obri la participació al conjunt de les forces parlamentàries. Hi ha ajuntaments que ho estan fent, que les empreses municipals tenen participació dels diversos grups que hi ha en els plenis municipals. Doncs, a Catalunya seria bo que, quant a les empreses públiques, s'obrissin els seus consells d'administració a la participació del conjunt de forces parlamentàries, respectant, evidentment, la majoria del Govern de la Generalitat. Ens sembla que seria coherent amb aquesta política que no podem controlar des del Parlament l'acció d'aquestes empreses, i aquestes empreses van creixent amb la seva actuació.

Dit això, deixin-nos dir que aquest Departament, que hauria d'invertir –i que hauria d'invertir en sectors importants per a l'economia del país, com, per exemple, el sector de la política d'habitatge i sòl, com apuntava abans la diputada d'Iniciativa per Catalunya–, doncs, ens sembla que no fa una política suficient d'inversió en habitatge i sòl. I m'explicaré –ja vaig dir-ho fa uns dies, aquí, en aquesta cambra–: el preu de l'habitatge a Catalunya està disparat, pujarà entre un 8% i un 12% aquest any, i a Catalunya puja un 3% més que a la resta d'Espanya. I resulta que els ciutadans de Catalunya hem de destinar un 37'5% de la nostra renda a pagar l'habitatge, quan fa un any era un 32%. Cada vegada paguem més per l'habitatge; l'habitatge és més car. Doncs, resulta que el Departament de Política Territorial, a través de les seves empreses, Adigsa i Incasol, redueix a més de la meitat –de 6.000 milions de pessetes a 2.752 milions de pessetes– la línia d'ajuts a les persones i a les famílies per la compra d'habitatge –de 6.000 a 2.700, a la meitat–, i les línies d'ajuts i de cooperació amb el món local per a la promoció d'habitatge i de sòl també queda reduït, de 1.500 milions de pessetes a 200 milions de pessetes.

No podem comprendre –no ho podem comprendre– com, en una situació d'encariment de l'habitatge, reduïm les línies d'ajut a les famílies en la compra d'habitatges, i reduïm les línies d'ajut i de cooperació amb l'Administració local per a la promoció pública d'habitatge. Creiem que cal un canvi radical de la política del Departament, que cal incrementar les dotacions i retornar-les als nivells que tenien els anys anteriors d'ajuda a la promoció de l'habitatge a les persones i a les famílies; que cal tornar a la col·laboració amb el món local per a la promoció pública d'habitatge i que calen, també, sobretot –com deia la diputada, també, d'Iniciativa per Catalunya–, les línies de rehabilitació de nuclis antics, de nuclis històrics, i de rehabilitació d'habitatges en els centres de les ciutats. Cal un canvi, per tant, de la política d'habitatge d'aquest Govern cap a una política de col·laboració amb els ajuntaments, d'ajuda als ciutadans i de promoció pública d'habitatges, que vostès no estan fent en aquests moments.

I deixin-me dir, senyor president i senyors diputats, que caldria que avui prenguéssim tots els diputats d'aquesta cambra el compromís que, a través de les esmenes als pressupostos, ja siguin de l'articulat o ja siguin esmenes concretes, poséssim una partida per al barri de la Mina, una partida per a la rehabilitació dels habitatges de la Mina.

El barri de la Mina és un barri on s'està actuant. Hi ha un pla d'actuació que el Departament de Benestar Social està tirant endavant. Falten actuacions del Departament de Governació i ens sembla que el Departament de Política Territorial hauria de contribuir de manera decidida a la rehabilitació d'aquest barri pel que fa referència a reestructuració dels seus habitatges i, fins i tot, potser, a la demolició d'algun edifici emblemàtic d'aquell barri. Per tant, els proposo, a tots els diputats, que considerin la possibilitat de fer una esmena conjunta de dotació pressupostària per a la rehabilitació dels habitatges del barri de la Mina. És una proposta perquè ho fem tots els grups de manera conjunta.

He dit que, a aquest Departament, nosaltres hi trobem a faltar una política decidida d'habitatge. Val a dir que, en la política de transport i de mobilitat, hi ha alguns canvis que poden ser interessants. No és exacte el que deia la diputada d'Iniciativa per Catalunya, que la dotació per al transport públic sigui tan reduïda. Estem a uns 21.800 milions de pessetes –22.000 milions de pessetes–, si mirem el que realment inverteix GISA, no el que aporta el Departament a GISA, sinó el que inverteix GISA en transport i el que inverteix Ferrocarrils de la Generalitat. 22.000 milions de pessetes sobre 36, 37 de carreteres vol dir que hem escurçat el diferencial que hi havia abans; carreteres havia estat tres vegades per sobre el transport públic. Per tant, és veritat que estem començant a invertir una mica més en transport públic i que mantenim la situació de les carreteres. Perquè no seria bo que incrementéssim la dotació del transport públic però reduíssim la dotació per carreteres, quan les carreteres de Catalunya necessiten molta inversió encara.

És veritat que comencem a invertir la tendència, i això és positiu. Ara, deixin-me dir que jo crec –i és correcte que hàgim començat així– que comencem a actuar

de manera decidida a fomentar el transport públic a l'àrea de Barcelona. Però potser no ens hem plantejat suficientment el conjunt de la regió metropolitana de Barcelona ni tampoc el conjunt del transport públic a Catalunya. Si nosaltres miréssim quin és en aquests moments l'ús del transport públic, veuríem que en l'àmbit més estrictament metropolità, al límit de les rondes, hi ha un 55% d'ús de transport públic.

Si mirem la primera corona, estaríem al 30%, i si ja mirem la segona corona, estem a l'11%. Doncs, molt bé, el Pla director d'infraestructures, que jo crec que està en un bon camí, ajuda, sobretot, en aquesta primera àrea metropolitana de les rondes, però no contempla el foment del transport públic rondes enllà, i jo crec que hauríem de començar a ser agosarats, tot i que, segurament, la densitat de població no fa encara aconsellable la introducció de metros o de ferrocarrils tipus RER a segons quines poblacions. Jo crec que hauria de ser una aposta d'aquest Govern i d'aquest Parlament començar a llançar propostes de transport públic ferroviari, més enllà d'aquesta primera corona, cap a Sabadell, cap al Vallès; també aquesta aposta que comença a sorgir cap a la riera de Caldes. Apostem, de veritat, pel ferrocarril més del que ho estem fent, no solament a la primera corona, sinó a la segona i tercera corones.

I en el conjunt de Catalunya aquests pressupostos recullen, per primera vegada, una dada important, que és una dotació de 1.000 milions de pessetes per un pla de transport públic de viatgers per carretera. Saludem molt positivament aquesta incorporació pressupostària. Perquè a Catalunya hem de trobar un sistema combinat de transport que, aprofitant la xarxa d'alta velocitat i els trens de rodalia a les ciutats importants –Lleida, Tarragona, Girona i Barcelona–, aquesta xarxa de trens estigui alimentada per un bon transport públic per carretera. I ens sembla que l'aposta de 1.000 milions de pessetes és una aposta important i decidida. Perquè, si ara recorreguéssim Catalunya i parléssim amb molts dels ciutadans de les comarques de quin és el seu principal problema, veuríem que ens diuen que el seu principal problema o un dels principals problemes és el transport públic, perquè per anar a l'hospital, de Verges a Palamós, no hi ha cap transport públic, i perquè per anar a l'hospital, des de moltes poblacions a la capital comarcal, no hi ha transport públic, ni per anar a les biblioteques comarcals, ni per anar als jutjats. Per tant, cal un bon sistema de transport per a viatgers a Catalunya. I, en aquest sentit, estic dient que hem d'estendre el que s'està fent a l'àrea metropolitana a la regió metropolitana i al conjunt de Catalunya. I també hem d'apostar per un pla de transport a la regió metropolitana de Tarragona, que està en fase de redacció i que voldríem veure aprovat com més aviat millor.

En tema de carreteres, ja he apuntat que la inversió és important, però no hi ha inversió significativa en obres noves. Crec que l'única obra important de les que tradicionalment s'han demanat en aquest país és la inversió en la carretera 1313, Lleida - la Seu. Però aquells grans eixos viaris que estan a la xarxa bàsica de carreteres, que estan al Pla de carreteres de Catalunya, com l'Eix Diagonal, en el seu tram de Manresa a Igualada, o com pot ser l'eix que comunica el Mediterrani amb

l'Eix Transversal, l'eix Tarragona - Montblanc, o l'Eix Transversal a Tàrraga o a Cervera –allà on hagi d'anar–, o l'acabament de l'Eix Transversal. Senyor conseller, senyors diputats, per què no és una prioritat acabar l'Eix Transversal en el tram de les Oluges a Cervera?, o els accessos a la Costa Brava? Per què no hi ha partides per a aquestes carreteres? O una carretera, senyor conseller, que vostè coneix molt bé, del seu territori, la carretera de Corçà a Figueres, carretera que, fa cinc anys, en campanya preelectoral, va anunciar que es començaria a arreglar. Va haver-hi una revolta popular i no es va fer. Ara, abans de l'última campanya electoral va tornar a anunciar la carretera de Corçà a Figueres, i va entrar en un procés de negociació amb tots els ciutadans d'aquest territori, que farien rotondes, que no seria elevada, etcètera. Doncs, 9 milions de pessetes per a la carretera de Corçà a Figueres.

Ens sembla que aquests pressupostos no reflecteixen ni les demandes dels ciutadans ni els compromisos que el conseller ha pres. Potser és que són uns pressupostos virtuals..., potser estem discutint una cosa que no té res a veure amb el que farà la Conselleria –també pot ser. Però ens preocupa que estem debatent uns pressupostos que no contemplen les actuacions ni anunciades, ni promeses, ni compromeses, ni necessàries per al país. Per tant, cal que es programin noves carreteres, nous eixos fonamentals per al país.

I aquests pressupostos ens han descobert que la política de peatges de Catalunya no va per bon camí. La política de peatges per Catalunya té un camí erroni i erràtic. Hem descobert que el fet que l'any passat no apugessin el preu de les autopistes d'acord amb l'IPC, com havíem de fer, ens costarà, aquest any, 367 milions de pessetes. És a dir, hi havia una campanya electoral, havien d'augmentar els preus dels peatges d'acord amb l'IPC, van dir que no ho farien i el senyor conseller ens va anunciar, fa poc, que el que havien d'augmentar l'any passat ho farien aquest any –el de l'any passat i el d'aquest any–, i llavors es van assabentar que a Madrid no els apujaven i van anul·lar el Decret de puja dels peatges. Però això ens ha costat 367 milions de pessetes, més 800 que paguen, també, a les companyies concessionàries per les rebaxes. Doncs, molt bé: quant a aquestes partides... –1.137 milions de pessetes que estem pagant a les concessionàries–, no sabem si rebrem de l'Estat aquestes partides, com se'ns havia anunciat que vindrien –això és la teoria d'allò del 7% de l'IVA. Doncs, molt bé, tenim la despesa però no tenim l'ingrés. M'agradaria que ens ho expliquessin.

Senyor conseller, jo crec que en peatges –i sé que vostè està en aquest camí– hem de tornar a trobar el consens, hem de tornar a trobar el diàleg. Per al Grup Socialista el diàleg i el consens és possible, però ens podríem posar d'acord que la circumvallació de les àrees metropolitanes hauria de ser gratuïta. I, per al Grup Socialista –ho hem dit moltes vegades– cal eliminar el peatge de Mollet. Per completar la circumvallació de l'àrea metropolitana de Barcelona necessitem eliminar el peatge de Mollet. En aquesta línia ens trobarà, senyor conseller. Eliminem el peatge de Mollet, concretament que les circumvallacions són gratuïtes i fem un fons de rescat per a aquells peatges que convingui en aquests

moments. En aquest punt podem trobar el consens i el diàleg que, vostè, crec que ens pot oferir.

Ens deia la diputada d'Iniciativa per Catalunya el tema del reequilibrament territorial. Vostès van instrumentar una línia que eren els plans comarcals de muntanya, plans comarcals de muntanya que han tingut un funcionament més que dubtós. Hi havia moltes previsions i les actuacions no han sigut d'acord amb les previsions. Jo li voldria recordar, senyor conseller, que hi ha una sentència, de 28 de desembre de l'any 99, de l'Ajuntament de Camprodon contra el Departament de Presidència de la Generalitat –de l'Ajuntament de Camprodon, quan hi havia l'anterior alcalde de Convergència i Unió–, que diu –sentència molt important del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya– que allò que figura als plans comarcals de muntanya és vinculant per al Govern de la Generalitat i que si vostès diuen, en el Pla comarcal de muntanya, que faran un pavelló a Camprodon, han de donar una subvenció per fer el pavelló de Camprodon, i que no se'n poden escapar. Per tant, això obligarà, senyor conseller, a rectificar la seva actuació dels plans comarcals de muntanya. Ja no ens poden presentar aquí al Parlament papers que no serveixen per re. Els plans comarcals de muntanya que presenten en aquest Parlament, adjunts amb els pressupostos, són per complir-los. Hi ha sentències dels tribunals que els diuen que són per complir-los. Espero que ho facin.

Acabo, senyor conseller. Catalunya, he dit, té un dèficit infraestructural important respecte a Espanya, respecte a les regions més dinàmiques d'Europa. I, en aquest dèficit, tenim unes infraestructures essencials que anomenem «infraestructures de competitivitat», per exemple, el port o l'aeroport. I ho deia ahir el nostre portaveu, senyor Pasqual Maragall: «Som a temps encara de parlar de l'aeroport de Barcelona. Encara no s'ha produït la privatització. Si es produeix la privatització dels aeroports, de manera vertical, hi haurà unes empreses en les quals nosaltres no podrem intervenir perquè es pugui gestionar l'aeroport de Barcelona de manera separada, independent de la resta dels sistemes aeroportuaris espanyols. Cal que fem, a Catalunya, aquell consens, també amb el Partit Popular, perquè l'aeroport de Barcelona sigui aquell aeroport que necessitem. I perquè l'aeroport de Barcelona sigui l'aeroport que necessitem ha de poder funcionar autònomament, amb una empresa de gestió pròpia, no una empresa dependent d'un conjunt d'empreses de l'Estat o d'empreses privades.» Per tant, senyor conseller, li estem plantejant que el conjunt dels sistemes aeroportuaris catalans –Barcelona, Reus, la Seu, Girona– tinguin, cada un d'ells –tinguin, cada un d'ells–, una empresa gestora que sigui capaç de competir entre ells i amb el conjunt dels sistemes aeroportuaris espanyol i europeu. Perquè Barcelona ha de poder competir amb Milà i amb París i amb Casablanca i amb tots els aeroports que siguin necessaris. I amb una sola empresa no ho aconseguirem.

Senyor conseller, li demano que... –aquests pressupostos no ho recullen–, vostès fa un any van anunciar que crearien el sistema aeroportuari català. Vostès van anunciar que farien una llei dels aeroports de Catalu-

nya. I l'Estatut de Catalunya, senyor conseller, en el seu article 11.8, si no m'equivoco, diu que correspon a la Generalitat de Catalunya la potestat d'execució de la legislació estatal amb relació als aeroports d'interès general «quan l'Estat no se'n reservi la gestió directa». Doncs, resulta que l'Estat ens està dient que no gestionarà directament els aeroports de Catalunya. Doncs, exercim la potestat legislativa i ens trobarà en aquest consens per exercir aquesta potestat legislativa. Que hi hagi un model de gestió aeroportuària de Catalunya i que l'aeroport de Barcelona pugui ser l'aeroport que necessita aquest país –Barcelona i el país– per tirar endavant un país que sigui competitiu amb Europa. Li oferim, senyor conseller, aquest consens per a les infraestructures de competitivitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup ha presentat una esmena de retorn específica per a l'empresa GISA, i ho hem fet perquè, al nostre entendre, el cas d'aquesta empresa, senyor conseller, exemplifica amb tota claredat les mancances i els defectes dels pressupostos que el Govern presenta a aquesta cambra. N'és –ens ho sembla– una mostra excel·lent –n'és una mostra excel·lent–, tant pel que fa a l'orientació política –errònia i poc ambiciosa–, als problemes de gestió, a l'agreujament de l'endeutament i a la manca de transparència per als ciutadans.

Tot seguit els exposaré les raons que ens porten a pensar d'aquesta manera. Deixin-me, però, recordar-los de què parlem. Parlem d'una empresa de 98.000 milions de pessetes de pressupost amb un volum molt similar al del mateix Departament, 106.000 milions, i que, mentre que el Departament creix en els pressupostos que ens presenten tot just un 3%, l'empresa augmenta un 20,6%. És una empresa, a més, que va néixer vinculada al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, però que avui dia administra i gestiona infraestructures per a departaments molt diversos: per a Ensenyament, per a Benestar Social, per a Interior, per a Presidència, per a Justícia, per a Sanitat.

Deia que el pressupost de GISA és, en primer lloc, una mostra de l'orientació poc ambiciosa –nosaltres pensem que errònia– del conjunt dels pressupostos. Dèiem, el primer dia, que l'economia catalana presenta, com sabem, alguns problemes de pèrdua de competitivitat, pèrdua de competitivitat associada al diferencial d'inflació i associada també a problemes de productivitat.

Els pressupostos de la Generalitat podrien ser una oportunitat per redreçar aquesta situació. I ens sembla –lamentem dir-ho– que és una oportunitat que, si aquesta cambra no ho impedeix, serà una oportunitat perduda irremissiblement; i una de les raons per les quals es perdrà és per manca d'ambició en matèria d'inversions i, en particular, d'inversions en el camp d'infraestructura.

El senyor Nadal ens recordava ara fins a quin punt el nostre sector públic es troba per sota, en inversió, del sector públic de la resta de l'Estat. Amb això la Generalitat hauria hagut de fer, doncs, un esforç extraordinari i no l'ha fet. No l'ha fet prou i no l'ha fet, si més no, tant com altres administracions que no es troben pas amb una situació econòmica, diguem-ne, de plenitud: la mateixa Administració local que, com veiem, guanya pes, mentre que la Generalitat tot just si el manté. Aquest dèficit d'inversió en matèria d'infraestructures té un impacte econòmic molt negatiu. I això ha estat assenyalat tant per institucions, com la Cambra de Comerç, com pel Cercle d'Economia, com per d'altres.

Però és també particularment preocupant a efectes territorials. Estem mancats d'un pla territorial general efectiu. Estem mancats dels preceptius plans territorials parcials que vostès tenen l'obligació de fer des de l'any 1983 –Llei de política territorial. Amb aquesta situació almenys la política d'infraestructures hauria pogut ser una forma d'anar avançant cap a un major equilibrament territorial –cap a l'equilibrament territorial veritable–, no cap a la quimera de redistribuir la població perfectament sobre el territori, no!, sinó cap a aquella situació en què tots els ciutadans i ciutadanes tenen igualtat d'oportunitat a l'accés a la renda i als serveis, sense importar allà on visquin. Això no s'ha fet i aquesta és una oportunitat perduda des del punt de vista general.

Però els problemes no són només generals, sinó que són també a través del model..., a partir del model que s'utilitza per a la gestió de les inversions. I aquest és el tema específic de GISA. El model de GISA presenta problemes tant des del punt de vista econòmic, senyor conseller, com des del punt de vista de gestió, com des del punt de vista de transparència. Deixin-me que m'hi refereixi molt breument.

Des del punt de vista econòmic, l'empresa és un exemple d'allò que, en una expressió que no m'agrada particularment, el conseller Mas ahir anomenava «la centrifugació del deute de la Generalitat». El senyor Martí Carnicer ahir ens mostrava amb una llista, amb la llista d'increment del deute –que, per cert, no he vist aquí en aquesta cambra desmentida per ningú–, com el deute de tots els departaments de la Generalitat per a l'any 2000 en els pressupostos que ens presenten augmenta tot just en 20.000 milions de pessetes. Saben quant augmenta el deute associat a l'empresa GISA? 32.000 milions. «Centrifugació», n'hi diuen. D'altra banda, és un model que tendeix a exhaurir-se. Segons la liquidació del pressupost de l'any 98, el deute acumulat de GISA era de 82.000 milions de pessetes; segons el pressupostat l'any passat se n'hi van afegir 17.000; aquest any, enguany, n'hi afegeixen 32.000. El deute acumulat de l'empresa, descomptades totes les amortitzacions, arribarà aquest any, conseller, a 132.973 milions de pessetes. Fins on volen arribar? No veuen que aquest és un model que s'exhaureix a marxas forçades?

Ja hem dit que no estem pas en contra de la gestió de la inversió a través d'empreses públiques. Tot i que l'adopció d'aquest recurs és, no ens enganyem, un reconeixement de les rigideses i de la manca d'efectivitat de la mateixa administració, ben sovint. No hi estem

en contra, però. Del que estem en contra és d'anar descarregant sobre aquestes empreses una part, sempre creixent, del deute, sense perspectiva clara d'on es vol anar. Ahir se'ns deia que hi ha d'altres administracions que també ho fan. Ben cert! Se'ns deia, per exemple, que altres administracions ho van fer amb ocasió dels Jocs Olímpics. Home, però aquella va ser una ocasió extraordinària, que reportava tants avantatges, que va culminar amb la dissolució de l'empresa i el retorn del deute. No és de cap manera el cas de GISA. Vostès viuen instal·lats en l'excepcionalitat permanent. Vostès viuen en uns jocs olímpics del deute permanents, que, a més, no acaben de reportar els avantatges pel que fa a la construcció, pel que fa a la provisió d'infraestructures.

Finalment, hem de fer notar –ja ho ha fet el senyor Nadal– que, des del punt de vista institucional, el model de GISA presenta també problemes seriosos, problemes de transparència, problemes de capacitat de control per part de les forces polítiques parlamentàries, d'allò que els anglosaxons en dirien *accountability*, no? No és convenient que una empresa pública que gestiona un pressupost proper als 100.000 milions de pessetes, superior per volum al de molts departaments, no tingui en els seus òrgans rectors representants de totes les forces polítiques parlamentàries. S'ha d'obrir –ho ha dit el senyor Nadal– el Consell d'Administració de GISA a totes les forces polítiques, de la mateixa manera que molts municipis han obert els de les seves empreses públiques.

Acabo. Deia al començament que el pressupost de GISA és una bona mostra de les mancances que pateix aquest pressupost: mancances d'orientació, problemes d'endeutament, dificultats de gestió. El que he volgut exposar mostra clarament, al nostre entendre, fins a quin punt aquelles apreciacions inicials són certes. És per això que demanem el vot de tots els senyors i senyores diputades per a la nostra esmena de retorn.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de les esmenes al Departament de Política Territorial per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo defensaré l'esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i després companys meus, doncs, defensaran les posicions respecte a l'Institut Català de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre i l'Institut Català del Sòl. També he dir que el nostre Grup retira l'esmena a la totalitat de l'Institut Cartogràfic, d'alguna forma perquè no es pot matar tot el que és gras, podríem dir, no? I no cal explicar més paraules, no?

Bé. La diputada senyora Flora Sanabra aquest matí es queixava que els grups que esmenen els pressupostos només es fixen en aquelles parts que minven, aquelles susceptibles de millorar, i en canvi, doncs, no diuen re

d'aquelles parts que pugen, no diuen re d'aquelles parts on la política del Govern fa èmfasi. Potser té raó, alguna raó, perquè no tothom pot tenir tota la raó, i és clar, és perquè centren una dialèctica entre Govern i els aliats, que més o menys són búlgars, fins ara, i l'oposició. I és clar, aquesta dialèctica és lògic que produeixi aquestes situacions.

Ara bé, els debats de números a vegades són confusos i confusionaris i porten a confusió, perquè als números –pobres números!– se'ls pot fer dir el que es vol, perquè són muts i se'ls pot utilitzar de moltes maneres. I dic això perquè s'escau en aquests pressupostos, en què he anat veient que és norma de la casa que una cosa són els pressupostos presentats i l'altra els pressupostos executats. I és un principi, podríem dir, físicomatemàtic que els càlculs no poden millorar mai l'error de les dades. Tenim uns pressupostos on estan afinades les partides als milers de pessetes, i, en canvi, les desviacions, de manera regular, de manera tradicional, doncs, hi ha desviacions de milers de milions.

En aquest sentit, doncs, bé, després parlaré una mica de números, però és difícil parlar estrictament de números quan històricament, i podríem dir tradicionalment, en aquesta casa els números ballen molt entre el pressupost presentat i, realment, els crèdits finals. I això, en el nostre cas, és bastant flagrant, i després m'hi referiré –en el nostre cas és bastant flagrant. Clar, hi ha tendència a comparar els pressupostos d'un any, previstos, amb els pressupostos previstos de l'any anterior, i potser s'hauria de comparar els pressupostos d'un any, els previstos, amb realment els executats, com a mínim. O bé comparar encara més els pressupostos que es van preveure en el seu moment i realment els que s'han realment liquidat, els que s'han realment utilitzat. I ho dic perquè, a vegades, les conclusions, doncs, poden ser veritats a mitges, veritats probabilístiques, veritats estadístiques, que ja se sap com s'han de titllar les mitges veritats.

Bé. Dit això, doncs, des d'Esquerra Republicana sostenim aquesta esmena a la totalitat per qüestions de números; però no sobretot de números, sobretot per filosofia, per prioritats polítiques, per actituds polítiques que trasllueixen aquests números. Nosaltres creiem que hi ha prioritats polítiques, hi ha actituds polítiques i hi ha filosofies polítiques que no estan suficientment emfasitzades pels números que presenta la Conselleria. A grans trets, no estem en absolut d'acord, estem totalment insatisfets en la qüestió de l'habitatge, la qüestió del transport públic, la qüestió de la política de carreteres i la qüestió de les infraestructures, de les grans infraestructures. Començaré per això darrer.

Sense menystenir les obres previstes, i segurament que moltes resulten necessàries, llueixen per la seva inexistència en aquest pressupost les grans obres pendents –les grans obres pendents– que tots sabem quines són –aquestes obres que resem, toquem fusta, creuem els dits perquè s'acabin complint en els terminis previstos–: l'aeroport, el sistema aeroportuari, els ports, la qüestió del tren d'alta velocitat, etcètera. Evidentment que se'ns pot dir, com sempre, que són coses que són competència de l'Estat i que nosaltres no hi podem fer re. Però, és clar, aquí s'hauria de tenir una actitud molt més

combativa. Un president del Govern de l'Estat espanyol, Leopoldo Calvo Sotelo, quan li van preguntar què n'opinava, del conflicte de les Malvines, les Falkland, va dir que allò era un problema «distinto y distante», no? Doncs, aleshores, en aquests pressupostos sembla que les infraestructures aquestes tan necessàries sigui un problema «distinto y distante», és a dir, que no vingui per nosaltres. I és totalment important, és qüestió estratègica que les grans infraestructures pendents, que són les que ens han de portar cap a poder competir mantenint els nostres estàndards socials, socioeconòmics, en una Europa de moneda única, doncs, els puguem mantenir.

Tothom ja té la sensació –avui a la premsa, no ho sé, he vist algun article– que es produiran retards –ja es veu com a inevitable– i que no es podran complir els terminis. I bé, això, doncs, d'alguna forma s'hauria d'haver reflectit. D'alguna forma hi hauria d'haver hagut alguna actitud més vigilant i establir mecanismes, empreses, etcètera, per poder forçar a complir aquests terminis. Jo sempre vaig pensar que negociar dubtosos i incerts trams de l'IRPF no seria tan beneficiós com negociar traspassos reals de competències, d'infraestructures. Aquells incerts tants per cent de l'IRPF que l'*Expansión* d'ahir deia que han estat, realment, «un fiasco», doncs, potser quan es podia fer passar per l'adreçador, potser, hauria sigut més rendible demanar els traspassos de les infraestructures, com els ports de Barcelona i Tarragona, la Renfe a rodalies i, per què no?, tota la gestió del TGV.

Bé. No sé si ara, amb el nou paradigma PP, la cosa, doncs, podrà anar per aquí, i bé, recomano, doncs, *al tanto* amb els trams de l'IRPF, que sempre porten trampa, i potser cal tindre el control de les infraestructures. Perquè, és clar, els aeroports sí que són moneda estratègica. Més val, doncs, un bon aeroport que un incert tram de l'IRPF.

Hi veiem, doncs, en aquests pressupostos massa mentalitat regional i poca mentalitat nacional. Crec que és una vergonya per a Catalunya, i és una reflexió que ens hauríem de fer, que el catalanisme polític sempre fa to de dinamització i d'innovació. Va ser a Catalunya on hi va haver el primer ferrocarril, on hi va haver la primera emissora de ràdio. Va ser a Catalunya on hi va haver el primer vol aeri. Doncs, bé, en el catalanisme d'avui, en el nostre autogovern, en fi, no ha sigut el primer lloc de l'Estat on hi ha hagut el TGV ni les plataformes digitals ni, per descomptat, tenim un aeroport de primera –és més aviat de segona– i ens el volen vendre; ens el vol vendre una força política que a Catalunya no tenia el 20% i es vol vendre l'aeroport de Barcelona. Esperem que no se'l vengui al senyor Vilallonga, ni perquè sigui que és parent d'un antic president de la Generalitat, no? Veig, doncs, una actitud pel que fa a les infraestructures, doncs, tèbia, com deia, distant, i, per tant, d'alguna forma, nosaltres no podem donar suport a això.

Bé. Aquesta actitud, podríem dir, distinta i distant, doncs, també repeteix davant les infraestructures pròpies, i aquí em referiré una mica a l'Eix Transversal, eh? L'Eix Transversal és la gran obra –és l'obra, aquella obra– que dura i dura i dura i dura, i que és inaugura-

da, inaugurada, inaugurada, inaugurada i que no s'acaba mai. Sembla la Sagrada Família, i espero que algun dia, doncs, acabem fent la festa de la bandereta per l'Eix Transversal, no?

Bé. En aquests pressupostos, doncs, no hi veiem partides per a l'Eix Transversal, quan hem vist fa un mes i escaig que el senyor Piqué va dir que teníem pressupost per a l'Eix Transversal, però que reclamaven el traspàs de la competència. Tot un torpede a la línia de flotació de les explicacions o del tarannà del Govern de la Generalitat que diu que és molt eficient i que fa les coses molt de pressa i molt ràpid, no? Crec que vint anys després encara aquest Eix no està acabat. Quan es va començar ja es va dir que es feia petit, estret, ja ho és. Es necessiten 100.000 milions més per acabar-lo, per arribar fins a l'eix pirinenc i per arribar fins a Montblanc. I bé, esperem, doncs, encomanar-nos –ja que parlava de la Sagrada Família– al beat sant Antoni Gaudí, perquè, d'alguna forma, potser faci ploure aquests 100.000 milions que, de moment, són bastant inexistents, eh?

Bé. Podem parlar de carreteres..., una mica. Podria parlar una mica de carreteres, perquè aquí a les carreteres el problema ja és de «barullo» competencial, eh? Hi ha un desori competencial. Segurament s'hauran de fer màsters per saber en la xarxa de carreteres de Catalunya a veure de qui és competència què, perquè hi ha un embolic que, d'alguna forma, doncs, bé sembla una mica ja els advocats italians que se les han de tenir amb tres-centes mil lleis, i, per tant, és un embolic total, no? Per tant, aquí la distribució competencial és totalment absurda i, pel que sembla, pel que es va veient, això té un límit, té una deriva que va cap a un límit en què la distribució competencial serà que la Generalitat bàsicament es dedicarà, doncs, als *remiendos*, podríem dir, i d'alguna forma, doncs, serà l'Estat qui farà les obres, no?, les obres de debó. En tenim un cas: l'anada, diguem-ne, de Montblanc cap a Cervera - Tàrraga estava prevista pel coll de Belltall, no?, segons el Pla de carreteres. En canvi, l'Estat, el senyor subsecretari d'Infraestructures que havia estat conseller a la Generalitat, que ara no en recordo el nom, però, bé... (*Veus de «Vilalta»*.) El senyor Vilalta va dir que faria una autovia, no?, pel mig, allà, i va assenyalar a la Generalitat per on la faria, amb l'estupor de la Generalitat. En fi, d'alguna forma..., doncs, bé, al final sembla aquest el límit.

També voldria parlar de transport públic. Aquí, doncs, falta un pla de xoc –falta un pla de xoc– per al transport públic i... A veure, fa trenta anys que Holanda té un sistema de transport públic integral, que actua a tot Holanda –autobusos, metro–, tot actua com a transport públic amb bitllet, diguem-ne, zonificat, per tant. Aquí això encara no ha arribat. Fitxem holandesos per jugar al futbol, però potser hauríem de fitxar holandesos urbanistes que, d'alguna forma, ens donessin una idea del transport integral, no? En fi, hi ha prestigi de transport públic, eh? (*Remor de veus*.) Hi ha..., en fi, el prestigi arriba fins a un punt de coses absurdes, irracionals, hi va haver una revolta fa pocs dies, molt callada, de la línia cinc perquè la gent, la veritat, no té la sensació –no té la sensació– que el transport públic, doncs, sigui

realment un neguit per als poders públics. Més aviat..., en fi, com que a vegades, potser, es va en cotxe oficial, un no es recorda quan va amb metro del que realment passa, no?, per exemple, no? Irracionalitat, eh?, aquí tenim una parada de metro per vindre al parc de la Ciutadella, que diu «Ciutadella», i resulta que per anar al parc de la Ciutadella no has d'agafar el metro que diu «Ciutadella», sinó que has d'agafar la parada anterior, eh? En fi, i coses més absurdes de què podria parlar, però no tinc temps.

Sempre crec que les actuacions en transport privat han anat molt per davant del transport públic. I això ha produït que la gent s'ha hagut d'espavilar amb transport privat i produeix aquesta congestió de les ciutats. I aquest és un tema gravíssim: s'està produint una congestió galopant de les ciutats. I bé, el transport públic segueix sense arrencar el sistema de metros. Encara hi ha unes coses, en fi, tercermundistes, podríem dir, dignes de Nairobi, no?

Home!, la via fèrria que va de Barcelona a Lleida, passant per Valls, encara hi ha via única, no?, hi ha molts llocs en què hi ha via única. Com és possible que hi hagi via única fèrria a Catalunya? Si parlem dels Quatre Motors d'Europa, doncs, devem ser el motor aquell de pedals, no? Bé, finalment... (*Pausa*.)

Bé. Aleshores, per exemple, l'autoritat metropolitana del transport, que hi hauria de fer grans inversions, doncs, com sempre, ni un duro; com sempre, doncs, tot és tímid, i sí, sí..., s'amplien selectivament línies de metro..., hi ha l'embolic del TramBaix. En fi, hi ha una actitud en transport públic realment poc decidida. Sempre s'ha deixat que prengui la iniciativa el transport privat davant del transport públic, i com que no hi ha prestigi, i com que no funciona de debò, perquè, en fi, venir aquí en transport públic..., és més ràpid venir en automòbil. A mi em passa això, eh? Quan anava a la feina –quan no era diputat professional– a l'Escola d'Enginyers Industrials, doncs, també era més ràpid anar amb transport privat que amb públic, encara que, en fi, intento agafar el transport públic.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Bé. De la qüestió de l'habitatge ja en parlarà el meu company diputat Francesc Ferrer, però voldria dir-ne unes pinzellades. Es produeix un doble factor pervers a Catalunya que és que puja el preu de manera desbocada de l'habitatge, en la mesura que va baixant la despesa –la despesa– pública en habitatge de protecció oficial. És ja un clam que els plans d'habitatge no s'estan complint. I no s'estan complint els plans d'habitatge perquè resulta que els mòduls no compensen els promotors, que prefereixen fer habitatge lliure. I això, doncs, no s'ha inclòs en els pressupostos. I això s'hauria d'haver inclòs, perquè aquí sí que hi ha diferència de polítiques de dreta i polítiques d'esquerra. Diuen que no hi ha diferència. Això no és veritat. Aquí sí que hi ha una diferència, una ratlla clara, perquè l'activitat en habitatge és una activitat, potser, la més redistributiva de totes. I, per tant, no pot ser que no es compleixin els plans d'habitatge, que es deixin d'esmerçar diners en els plans d'habitatge, perquè, senzillament, és clar, com

que els promotors no els usen..., clar, no els usen perquè no els compensa i, aleshores, per tant, d'alguna forma els poders públics haurien de fer que es compleixin.

Bé. En aquests pressupostos, doncs, s'hauria d'haver fet èmfasi a totes aquestes qüestions: l'habitatge, la qüestió del transport públic, un pla de xoc de transport públic –un pla de xoc– i no, en fi, d'anar «qui dia passa any empeny», i la qüestió, doncs, d'assegurar d'alguna forma les infraestructures. La qüestió és: com el TGV, que fereix el territori –que al final serà inevitable–, pot, a part de ferir el territori, que el territori se'n beneficiï?

La GIF i la Renfe ja van parlar de crear un servei regional de TGV, i aquí la Generalitat hauria d'haver estat: bum!, ràpidament reclamar que això és competència seva, segons l'Estatut i segons les directives comunitàries.

El vicepresident primer

Senyor diputat, el temps que vostè m'havia demanat s'ha esgotat.

El Sr. Bonet i Revés

Acabo de seguida. En resum, doncs, demanem la retirada del pressupost de la Conselleria, perquè no s'hi nota gaire zel ni intenció per dotar Catalunya de les infraestructures necessàries. Perquè trobem a faltar una política racional i integral de transport públic. No només necessita transport públic l'àrea metropolitana de Barcelona, en necessita tot Catalunya, perquè s'ha d'equilibrar, més que reequilibrar s'ha d'equilibrar Catalunya d'una vegada, i perquè falla estrepitosament en oferir habitatge a les classes més desfavorides.

Bé. Res més, senyor president; senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bonet. Per completar la intervenció, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. La meua intervenció és per justificar la nostra esmena a la totalitat i en l'aspecte o en el departament d'habitatge.

Vostès han de saber que l'habitatge és una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, ho diu l'Estatut, però, en realitat, ho és? Doncs, no. (*Rialles.*) I on és la sobirania de Catalunya? En el *Butlletí Oficial de l'Estat* tota la política de l'habitatge depèn del que es faci a Madrid, per tant, la Generalitat de Catalunya no té política pròpia. Em direu: «Aquest any el sector de la construcció ha fet un gran creixement.» És veritat. Hi ha un *boom* de la construcció. Sí, senyor. I aquest creixement ha participat en el producte interior brut. És cert. Però jo em pregunto: aquí, en aquest hemicle, nosaltres hem d'emmarcar les pautes de la in-

dústria de la construcció? No. De la construcció de l'habitatge lliure? No, perquè ho fa la iniciativa privada. (*Remor de veus.*) El que sí que nosaltres hem de fer és la protecció pública. I què representa la protecció pública?

Senyor conseller, no rigui, perquè vostè és responsable d'això que estic dient jo. És coresponsable, i estic parlant de l'habitatge, cosa que... Vostè no n'ha tingut mai cap de problema amb l'habitatge, oi que no? Doncs jo estic tractant cada dia persones que en tenen. I nosaltres venim aquí a representar aquests. Nosaltres representem els que tenen problemes amb l'habitatge, i ens molesta sobiranament que riguin mentre nosaltres parlem d'aquests temes.

Senyor president, jo demano que no en facin brometa els consellers que estan aquí presents, perquè jo estic parlant de temes seriosos, de temes que afecten molta població, sobretot col·lectius que estan afectats, ja sigui perquè són gent gran o gent jove, i que no tolerarien, de cap de les maneres, que mentre jo parlo d'un tema seriós, ells riguin.

El vicepresident primer

Senyor diputat, jo crec que el tema que vostè tracta és tan seriós que tothom guarda respecte al que vostè diu. Pot seguir.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president. Aquí he de dir, doncs, que la protecció oficial..., què representa en el total de la construcció? Doncs, cada dia menys. Ho ha dit també abans el meu company. Primer, perquè la construcció, al sector de la construcció no li interessa fer habitatges de protecció oficial, perquè els mòduls no els surten rendibles. Però jo diré més, senyor president, jo no parlo ja de l'habitatge en règim normal de protecció oficial o en règim especial, vull parlar específicament del de règim de lloguer.

El règim de lloguer, precisament, és importantíssim per a dos sectors de la població: un d'ells és el del jovent que es vol emancipar familiarment, i l'altre, els dels majors de seixanta-cinc anys. Aquests senyors es troben amb autèntiques dificultats. El pacte que ha fet el Govern de la Generalitat amb Madrid és que en els quatre anys que dura el Pla nacional de l'habitatge, el que està dedicat a lloguer, no arriba ni a un 2%, senyor president. Què representa l'estoc de l'habitatge de lloguer a Catalunya? Doncs, està entre el 20% i el 30%. Doncs, jo em pregunto: si nosaltres cada any només fem un 2% de la protecció oficial amb lloguer, cada vegada hi haurà menys estoc o l'estoc no mantindrà la seva importància relativa que té a través dels temps?

Per tant, jo volia proposar, senyor president, que almenys aquells dipòsits que té l'Institut Català del Sòl que fan referència a les fiances que són de tots els contractes de lloguer que es fan d'habitatge i de local comercial, que estan pels volts dels 5.000 milions de pessetes anuals, almenys, aquests dipòsits que estan en poder de la Generalitat, només tenint la Generalitat un 10% d'aquest dipòsit per a la seva evolució normal de

retorn, devolució i de retroalimentació, almenys, aquests diners es dediquessin al lloguer.

Per això nosaltres veiem que quan es vol modificar l'Institut Català del Sol mitjançant una llei d'acompanyament, considerant que aquest Institut és molt important i que mereixeria un debat per ell mateix i que no caldria fer-ho amb una llei d'acompanyament, sinó amb una llei pròpia, perquè ja està bé de legislar d'aquesta manera, ja està bé de legislar d'una manera absolutament mimètica del que fa Madrid, sinó que nosaltres hauríem de fer de les lleis un instrument pedagògic i un instrument de coneixement per als ciutadans, i un instrument d'interès per a les persones amb relació a tot allò que fem.

Senyor president, nosaltres votarem en contra dels pressupostos, perquè hem fet una esmena a la totalitat a aquest Departament, almenys en tot allò que fa referència a l'habitatge i, en concret, a l'habitatge de protecció oficial.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per completar ja la intervenció en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. L'esmena a què fa referència la meua intervenció és amb relació a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, també un clàssic ja en aquesta sessió, el que passa és que és un clàssic que enguany s'havia reduït pel que fa a les intervencions dels diversos grups.

Des que va néixer, l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre ha tingut elements per a la seva polèmica d'una manera permanent: sobre el seu contingut, sobre les seves competències, sobre la seva composició... I, d'alguna manera, ha anat fent, jo crec que ha anat fent bàsicament amb la queixa permanent de tothom —«de tothom» vol dir «de tothom», fins i tot del Partit que dona suport al Govern, que ha tingut unes certes tensions a l'hora de tirar endavant les polítiques que es podien plantejar des de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

És cert que en el moment de néixer l'Institut apareix, d'alguna manera, entre tots plegats, com un, diguem-ne, intent de reactivació d'unes comarques amb tot un seguit de problemes i de qüestions molt concretes a resoldre, i que el planejament, la manera de plantejar-lo és a partir del consens i a partir d'intentar tirar endavant tot un seguit de projectes en aquelles comarques. Això després, a l'hora de la veritat, no és així. I fixin-se..., i de l'anàlisi pressupostària d'enguany es desprèn ràpidament el què i el com.

El total del pressupost de l'Idece per a l'any 2000 és de 236 milions de pessetes. D'aquests 236 milions de pessetes, 20 corresponen a sous, 155 a despeses de béns corrents i serveis, i, d'aquests 155 milions, la partida més important, 121 milions, es dedica al dragatge del

riu, és a dir, a la qüestió de la navegabilitat, i 26 milions es dediquen a la resclosa de Xerta, que d'alguna manera també té a veure amb la navegabilitat. Per tant, estem parlant de 150 milions aproximadament —140 milions i escaig— dels 236 de pressupost que es dediquen a la navegabilitat del riu. Aquest és un factor a analitzar i a estudiar seriosament.

Hi ha també una altra partida important, que és de 14 milions, que és una partida absolutament finalista i que es destina al Code, un organisme de la lluita contra el mosquit. Però fixin-se en el detall que l'única cosa que fa l'Idece és rebre 14 milions i, aquests 14 milions, pagar-los a l'organisme en qüestió, que és el que haurà de fer la lluita contra el mosquit. I, en tot cas, evidentment, amb un altre agreujant, i és que els 14 milions són clarament insuficients; com a mínim, la partida hauria de ser de 30 milions. Per tant, aquí pràcticament l'Idece fa de gestoria, com en molta part en el tema de la navegabilitat del riu, que és un concepte que tampoc ha acabat de quedar clar.

La resta de partides pràcticament són de 22 milions en «Transferències corrents» —ja n'hem comentat 14 per al Code— i 37 milions d'«Inversions reals», els quals es destinen a diversos usos; bàsicament, la partida més important, de 10 milions, d'«Estudis i projectes». D'altra banda, també cal dir que 10 milions per a «Estudis i projectes» és clarament insuficient.

En definitiva, per a què serveix l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre? Doncs, ben bé, ben bé, per al tema de la navegabilitat —que, hi insisteixo, és un tema en què no acaba d'estar clar com ha de funcionar i com ha d'anar i els diners que s'hi han gastat fins ara— i poca cosa més. Per tant, aquí caldria, d'alguna manera, una revisió profunda en aquesta qüestió.

Per una banda, intentar que l'Idece servís per a més coses. Per exemple, un dels aspectes que s'ha comentat més a bastament i que s'ha proposat és la creació d'un consorci turístic de les terres de l'Ebre, en el qual poguessin participar-hi la Generalitat, els ajuntaments, les cambres de comerç, la Diputació, organitzacions empresarials, patronats de turisme, etcètera. Aquest seria un veritable, d'alguna manera, organisme executor de polítiques concretes i que donaria sentit..., o, en tot cas, donaria més sentit a l'Idece com a organisme que actua a les terres de l'Ebre. En aquest cas, és evident que això no és en el pressupost, i, per tant, en el capítol d'altres i baixes nosaltres farem una esmena perquè es destinin diners a la creació d'aquest consorci turístic, en el marc de l'Idece.

Com he dit abans, caldria un reforç també important en la partida de projectes, d'«Estudis i projectes», ja que els 10 milions són clarament insuficients i, d'alguna manera, totes les coses que s'han plantejat a la junta de l'Idece no es veuen reflectides en aquesta quantitat del pressupost.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari, si ha presentat aquesta esmena a la totalitat, és per expressar la seva disconformitat amb la poca activitat i la poca rellevància que es dona a l'Idece. Independentment d'això —hi insistim— farem altres esmenes, en aquest cas partides

d'altres i baixes a l'articulat, per tal que l'Idece pugui gaudir de més recursos i realment pugui tenir una actuació de –en aquest cas, sí– reequilibri territorial, cosa que d'alguna manera era l'objectiu fonamental quan l'Idece es va crear; es va crear en aquesta cambra i a partir d'una certa voluntat de consens que després no s'ha vist reflectit a la pràctica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Per al torn en contra, i en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Recoder.

El Sr. Recoder i Miralles

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula han fet unes intervencions –jo diria que força ben construïdes– que han anat des de posicions més aviat constructives a alguna intervenció –m'ha semblat a mi– que tenia un to excessivament catastròfic. Jo crec que això forma part de la dinàmica, una mica perversa, d'aquest debat, i penso que a nivell retòric és admissible, però, en tot cas, crec que no és gaire difícil de fer-ho. I ara m'explico.

Fer un llistat d'aquelles coses que podríem fer i que no fem, de tot allò que manca, i més quan estem parlant d'una conselleria amb un pressupost clarament d'inversió –i som conscients que el nostre país, per qüestions molt diverses, sovint derivades de dèficits històrics, té una gran necessitat d'inversió en política territorial i en infraestructures–, doncs, entenc que fer aquests llistats no és un exercici que hagi de ser gaire imaginatiu. Però el que sí que és realment difícil és poder elaborar un pressupost amb uns recursos que són limitats i que, òbviament, ha de quadrar; han de quadrar els ingressos amb les despeses. Per tant, fer un pressupost d'aquesta mena requereix una prioritització clara de les actuacions, requereix una definició clara de polítiques, i això és el que intentaré explicar amb la meua intervenció.

En primer lloc, penso que estem parlant d'un departament que té una clara activitat inversora i que aquest pressupost, el pressupost per a l'any 2000, té com a característica que la inversió, ja tradicional, ja característica, d'aquesta Conselleria, doncs, rep una força empenta. És una inversió que es potencia, que té un increment del 9,9% –per tant, superior a la mitjana del pressupost–, que passa, quant a inversions, de 106 a 116.000 milions de pessetes. Òbviament que, com els deia fa un moment, és una quantitat que no és suficient per poder fer front a tots els dèficits que encara té el país, però sí que està en la línia correcta, tenint en compte quines són les disponibilitats financeres del nostre Govern.

D'algunes de les intervencions que hem pogut sentir aquesta tarda es posa de manifest i es reconeixia que el retard en infraestructures que pateix el nostre país no és només conseqüència de la, de vegades, insuficient –per aquesta manca de recursos– inversió del Govern de la Generalitat, ja que a vegades fins i tot hi ha hagut la tendència, en alguns intervinents, d'entrar en terreny

–de seguida es matisava– de grans infraestructures, que reconeixien –amb aquesta matisació– que no són competència del Govern de la Generalitat, però que són competència del Govern de l'Estat; ara bé, que preocupa els grups d'aquesta cambra.

Bé, és cert que existeix un retard històric d'inversions de l'Estat a Catalunya, que és un retard que en aquest moment, doncs –ho pensem nosaltres–, se situa en un nivell acceptable –el 16,4% de la inversió total en el que és el Ministeri de Foment, per a aquest any 2000, vindrà a Catalunya–, però no oblidem que venim d'uns retards històrics molt i molt substancials –molt i molt substancials–, que posen de manifest injustícies de tractament que en algun moment han clamats al cel. I, sense anar més lluny, crec que és de justícia manifestar que l'any 1996 –sense anar més lluny– aquesta inversió de l'Estat se situava en el 13,5%, però que en els millors anys..., o de mitjana –perdonin–, de mitjana durant els anys de Govern socialista, es va situar ni més ni menys que en el 8,5% de mitjana en tots aquests anys que van des de l'any 1982 a l'any 1996. Per tant, és cert que hi ha hagut una inhibició de l'Estat, una inhibició que estem en via de corregir, però que es posa de manifest en un conjunt important de retards.

Quines són les vies o les línies de prioritització d'aquest pressupost? Jo n'assenyalaria quatre, que són: l'impuls al transport públic, al qual es dediquen més de 35.000 milions de pessetes –a la vora o una mica pel damunt del 30% del pressupost–; la política d'habitatge, amb una dedicació pressupostària similar, d'uns 35.000 milions de pessetes; la xarxa viària, i les polítiques de reequilibri territorial específiques, encara que reequilibri territorial ho és tot, perquè reequilibri territorial ho pot ser la política d'impuls al transport públic, reequilibri territorial és assumir pel Govern de la Generalitat, com esperem que succeeixi ben aviat, la línia de la Pobla de Segur, o reequilibri territorial poden ser les actuacions i són determinades actuacions de l'Institut Català del Sòl, o ho és també el túnel, per exemple, de Montan de Tost, que ha estat esmentat, a la comarca 1313.

En l'àmbit específic de l'impuls del transport públic, que, com els deia, representa més del 30% del pressupost, bé, jo crec que és una prioritat que queda molt ben reflectida amb la dedicació econòmica que s'hi fa. I en aquest sentit discrepo clarament d'algunes manifestacions –jo crec que molt poc fonamentades– que el Govern no dedica prou en aquesta política.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En molts àmbits hi ha una aportació molt important a l'autoritat del transport metropolità per finançar infraestructures ferroviàries dins del que és la xarxa del transport metropolità, que s'incrementa de 1.000 milions de pessetes, és a dir, un 8,8% amb relació al pressupost anterior.

Hi ha un increment important, del 84%, de les inversions de GISA en infraestructura, també, de transport ferroviari, de xarxa urbana de transport ferroviari, que permetrà perllongar les línies 3 i 4 cap a Nou Barris –en concret, seran 15.922 milions de pessetes.

Hi han inversions significatives en les actuacions de millora de la xarxa dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que jo els dic, no ja com a parlamentari de la majoria, sinó com a usuari –no diari, però gairebé– d'aquesta xarxa, que és una xarxa modèlica, és una xarxa modèlica quant a freqüències, quant a comoditat i, en definitiva, quant a qualitat del servei, reconeguda pels mateixos usuaris. Doncs bé, hi han inversions importants, de 7.000 milions de pessetes, que es dedicaran, es destinaran al desdoblament de la línia entre Sant Boi i Santa Coloma o a la modernització, per exemple, del tram Martorell - Pallegà - Abrera.

O, així mateix, hi ha també una inversió important en transport per carretera, en transport públic per carretera, a través del creat Pla de millora del servei de transport per carretera, que s'hi dedicaran 930 milions de pessetes, amb dos objectius molt clars: la renovació del parc mòbil i, després, el contracte programa, que serveix per cobrir els dèficits de determinades línies, que ens interessa, precisament, en aquesta política de foment de l'ús del transport públic o, a vegades, de reequilibri territorial, que ens interessa per poder mantenir-les obertes.

I, així mateix, doncs, s'impulsen línies de col·laboració amb altres empreses que presten serveis al transport públic, com pot ser el cas del conveni d'integració tarifària entre els Ferrocarrils i Renfe, o les propostes d'avançar amb la integració tarifària entre transport urbà, a Barcelona, la xarxa de Renfe i el que és la xarxa dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya; que, en aquest sentit, li voldria dir al senyor Bonet, que s'ha referit al tema, que, ja que el seu Grup té responsabilitats importants de Govern a l'Ajuntament de Barcelona, ens donin un cop de mà per poder desencallar les reticències que manifesta el mateix Ajuntament, per tal que es pugui arribar a aquest acord d'integració entre Renfe, Ferrocarrils de la Generalitat i el que és el transport municipal de Barcelona.

Una segona prioritat: la política de sòl i d'habitatge. Òbviament que han baixat el que són les línies d'ajut directe, però és que no podem oblidar que la situació de l'habitatge en el nostre país, i a nivell d'Estat, en els darrers anys ha canviat. En els darrers temps, ha canviat molt substancialment, perquè s'ha produït un fet que és contundent, com ha estat la baixada, molt important, dels tipus d'interès, que ha permès que moltes famílies que tenien vedat l'accés a un pis de propietat en el mercat lliure, en aquest moment, per aquesta rebaixa dels tipus, doncs, han vist molt més fàcil aquest accés. I, per tant, la política... (*Remor de veus.*) Sí, sí, senyor Nello, és cert –és cert. Escolti, el nombre d'hipoteques s'ha incrementat de forma exponencial, i per alguna cosa serà.

Però, bé, aleshores el Govern de la Generalitat no pot continuar mantenint una política que obeeix a una necessitat d'un altre temps, i, per tant, hi ha hagut un canvi de terç clar. Quin és? Home, potenciar el que és el lloguer, a través de posar en el mercat habitatge de lloguer destinat a col·lectius molt específics, com pot ser el col·lectiu de la gent jove; posar en el mercat habitatge de règim especial, que és aquell que va adreçat als col·lectius amb més dificultats per poder accedir a un

pis en el mercat lliure o continuar potenciant les polítiques de rehabilitació.

Algú, em sembla que era el senyor Ferrer, esmentava la possibilitat d'utilitzar les fiances de la Llei d'arrendaments per fer política d'habitatge. Bé, senyor Ferrer, això ja s'està fent. Jo recordo que un dels grans debats de la LAO era si es mantenia la fiança, però, precisament, els que defensaven el manteniment de la fiança, que al final van guanyar, era perquè justificaven el manteniment amb la capacitat que donaven aquestes fiances per poder fer política d'habitatge.

De la mateixa manera que és cert que la política d'habitatge és, a Catalunya, una política o una competència limitada; és veritat, malgrat que l'Estatut ens ho reconegui. Hem de conviure en un marc on no controlem els instruments de política financera, on no controlem els instruments de política fiscal o, per exemple, depenem d'allò que vostè en diu el «pla nacional d'ajut», que a nosaltres ens agrada més dir-ne «plans estatals d'ajut», i que són competència, òbviament, de l'Estat. Però, bé, malgrat aquesta realitat, aquest any es continuarà amb el Pla director d'obres en el parc d'habitatges de la Generalitat, a través d'Adigsa, amb un increment del 12,39% en relació amb l'any passat, o amb un increment de les quantitats que es dediquen a la política directe de promoció d'habitatge –com deia– de lloguer, de règim especial, que representa ni més ni menys que el 16% en relació amb l'any passat.

La xarxa viària, una tercera prioritat d'aquest pressupost; una prioritat que es tradueix i es manifesta amb un increment notable de les partides relacionades amb la conservació viària i l'augment de la seguretat –un 27,10% en relació, també, amb el pressupost anterior–, amb una inversió de més de 30.000 milions de pessetes en inversió directa, en actuació directa per a creació de nova xarxa, que permetrà, doncs, obres com la que em referia abans, la comarcal 1313, o millores als accessos de les valls del Pallars, de Figueres, de Roses, i les variants també de Cassà, de Súria i del Vendrell, o, com no podia ser d'altra manera, a través d'una partida específica per poder fer una política de peatges adreçada a dur a terme aquelles actuacions conseqüència de decisions polítiques que han permès la reducció o descomptes selectius en alguns peatges durant l'any 1999, com, per exemple, a la Sant Cugat - Manresa, a la Castelldefels - Sitges, en el Túnel del Cadí i, a Barcelona, al tram Barcelona accés Mollet; polítiques que esperem que puguin complementar-se, durant aquest any i els exercicis que segueixen, a través del fons de rescat que s'està començant a tramitar en aquesta cambra i que esperem poder defensar ben aviat en el Congrés dels Diputats.

I, per acabar, polítiques de reequilibri territorial i polítiques de muntanya. Ja deia abans que polítiques de reequilibri territorial també ho poden ser les polítiques de sòl i d'habitatge, ho poden ser les polítiques d'impuls al transport públic o ho poden ser les actuacions a la xarxa viària. Però, en aquest sentit, voldria destacar d'una forma molt específica –voldria destacar-ho d'una forma molt específica– l'increment notable de les partides que es dediquen a la millora de camins, amb un 19,14% d'increment respecte de l'anterior pressupost;

els plans comarcals de muntanya, amb un 9,66% d'increment, i els accessos de muntanya i actuacions de neteja de neu, que aquest any veuran incrementats els seus recursos ni més ni menys que el 105%.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Josep Micaló...

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Jo faré el torn en contra a totes les entitats autònomes i empreses públiques, i, evidentment, que seguiré, en la línia del meu company, amb una valoració positiva.

Començaré per l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Com vostès ja saben, l'objectiu principal de l'Institut és el desenvolupament integral de les comarques de l'Ebre, i les seves funcions van encaminades a aconseguir l'impuls i la realització d'iniciatives i de programes d'actuació que contribueixen a aquest desenvolupament. El pressupost d'ingressos –ja s'ha dit– s'eleva a 236 milions i es nodreix de transferències corrents i de capital provinents del Departament de Política Territorial, de la Diputació de Tarragona, d'alguns ajuntaments i, també, d'alguns ajuts que s'han demanat a la Unió Europea per a diferents programes.

Al capítol de despeses, cal destacar un increment d'un 14% respecte de l'any anterior que ve motivat, d'una banda, pel manteniment de la via navegable del riu Ebre i, de l'altra, per la promoció turística del riu i del territori, funcions adquirides per l'Institut en haver estat dissolt el Consorci per a la navegació i promoció turística de l'Ebre.

Pel que fa al capítol sisè, sí que respecte a l'any passat hi ha una reducció, però, en aquest sentit, és important remarcar que l'any passat aquest capítol de despesa va experimentar un creixement espectacular per la necessitat de noves inversions en infraestructures de l'Institut mateix per assumir les funcions adquirides amb la dissolució del Consorci.

Respecte a l'Institut Català del Sòl. El pressupost presentat per a l'any 2000 és de 47.262 milions, experimenta un increment del 17,39% respecte de l'exercici passat i es distribueix, aproximadament, en parts iguals entre l'activitat del sòl i la de l'habitatge.

Quant a la inversió en promoció del sòl, es destinarà un 62,27% a la promoció del sòl residencial i un 37,73% a la promoció del sòl industrial. La inversió en la promoció pública d'habitatge, edificacions i nuclis representa un 47,38% respecte del total de les inversions reals per a l'exercici del 2000 i no experimenta una variació important respecte de l'any passat. La seva inversió es divideix en tres línies d'actuació: promoció directa d'habitatges, 11.712 milions; promoció d'edificacions, 1.169 milions; rehabilitació de nuclis antics, 1.205 milions. I pel que fa a la promoció directa d'habitatges, la inversió prevista per enguany és d'11.712 milions, dels quals 6.455 seran destinats a la remodelació de barris –s'havia parlat que no hi havia partida;

jo bé l'hi trobo– i 5.257 milions als habitatges de promoció oficial.

Jo destacaria –que se n'ha parlat molt– el programa de lloguers per a joves. Algú ha dit que no hi havia partida; jo bé l'hi veig. I, a més a més, finançat –que a algú també li preocupava– per les fiances, senyor Ferrer. Estan previstes, dins d'aquest programa de lloguer per a joves, actuacions a Alella, a Barcelona, a Cornellà, a Gavà, al Prat, a Salt i a Vic.

Quant a la promoció d'edificacions, s'hi destinaran enguany un total de 1.169 milions. Finalment, la inversió en la rehabilitació de nuclis antics i restauració de monuments, lligada al programa de l'1% cultural, serà per a l'any 2000 de 1.205 milions i comportarà l'actuació de l'Institut Català del Sòl en més de 115 municipis de tot Catalunya.

Passaria, ara, a les empreses públiques. I, abans, voldria donar les gràcies a tots els grups per la retirada de l'esmena a l'Institut Cartogràfic, i ho diria, doncs, en nom del Govern que representa el nostre Grup, però també ho diria d'una manera particular. A mi també em satisfà personalment, perquè vaig tenir, doncs, l'honor de ser el ponent, en l'anterior legislatura, de la Llei de modificació del Cartogràfic, i recordo que, després d'intensos debats, es va aprovar per unanimitat, però hi havia una certa recança de com funcionaria l'Institut. El fet que retirin aquestes esmenes, crec que, això, hi dona valor, i que, realment, jo vull felicitar els gestors d'aquest Institut Cartogràfic.

S'ha parlat dels Ferrocarrils de la Generalitat. Bé. L'import d'inversions a la xarxa principal és de 7.887 milions. Respecte al pressupost del 99, representa un increment del 16,8% de les aportacions de la Generalitat, a causa, bàsicament, de l'impacte de la regla de prorata introduïda per al 2000. Hi han inversions a la Molina, a l'estació de la Molina, de 130 milions; a la Vall de Núria, de 350; als funiculars de Montserrat, de 82, i també un projecte nou, el del cremallera de Montserrat, que, per a noves inversions, s'hi destinaran 1.000 milions, que, en principi, en la seva fase inicial, és a les obres de les estacions de Monistrol vila i Montserrat.

Voldria destacar que, a la xarxa principal, els ingressos tenen un creixement per sobre de la inflació, motivat principalment per la integració tarifària, tot i els problemes que hi pot haver, i les millores introduïdes en el metro del Vallès i en el del Baix Llobregat; sobretot ampliació del servei a hora punta i del servei nocturn. Les despeses augmenten bàsicament per l'ampliació del servei i la progressiva implantació del pla d'estacions.

S'ha parlat també de la Vall de Núria, dels Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendent, que el principal objectiu és poder dur a terme les importants inversions i treballs necessaris per rehabilitar i remodelar el conjunt d'edificis i d'instal·lacions que formen el complex del santuari de Núria que, juntament amb la infraestructura de serveis turístics, esportius i de transport feta pels Ferrocarrils de la Generalitat, ajuden d'estímul i dinamització de les activitats turístiques a la comarca del Ripollès i, molt especialment de la Vall de Ribes. Les inversions per a l'exercici d'enguany se centren,

fonamentalment, en una continuació de les obres ja iniciades l'any 93, que suposen un import total de 156 milions de pessetes. Cal ressaltar que, per aquest any, es preveu un increment en el nombre de visitants de la Vall de Núria de l'ordre del 8,5% respecte a l'any anterior i se situa en 250.000 visitants. Això facilitarà un augment en el nivell d'ocupació de les instal·lacions hoteleres i, en conseqüència, una major recaptació del complex, que, juntament amb una acurada gestió que es fa, permetrà assolir la cobertura total dels costos.

De la resta de les empreses, que jo recordi, pràcticament només s'ha parlat de GISA. S'han fet unes certes insinuacions amb GISA. Jo només voldria dir que tots els comptes –i crec que tots els senyors diputats ho saben, i les senyores diputades– estan auditats i són públics. Però jo voldria fer, també, un recordatori, i jo els diria que fa dos anys un diputat d'aquest hemicicle, de la banda a la meua esquerra de l'hemicicle, fa dos anys, va fer felicitar la gestió de GISA –fa dos anys, només– per la Sindicatura de Comptes. Jo no sé, senyor Nello, si va ser perquè GISA va tenir molt a veure amb les rondes durant els Jocs Olímpics, i que, per això, van considerar que era una obra tan important per poder-se desenvolupar bé; que, per això, el van fer felicitar. No sé si va ser això, però sí que vull dir que, si no, en dos anys ha canviat molt la gestió de GISA. (*Remor de veus.*) Per aquest any es preveu certificar obres i projectes per un import total de 70.000 milions –s'ha dit–, dels quals 28.000 corresponen a infraestructures viàries; 16.000, a transport; 90 milions, a obres d'urbanisme; 17.000, pràcticament, a Ensenyament; 1.800, a Interior; 1.500, a Benestar Social; 76, a Presidència; 396, a Justícia; 446 al Servei Català de la Salut, i 5.000 a Infraestructures Hidràuliques. Jo crec que GISA fa, hi juga un paper molt important.

El pressupost d'explotació, que hi està relacionat però que és independent del pressupost d'inversions, correspon al pressupost propi de les activitats de la societat. Com a ingressos contempla els derivats de la prestació dels serveis de direcció i control de projectes i obres, que es preveuen de 4.000 milions per a aquest any.

En el capítol de despeses, la part més rellevant, amb un import de 2.800 milions, correspon a aprovisionaments externs de serveis tècnics especialitzats, que són dirigits i controlats pel personal de l'empresa, el pressupost del qual és de 565 milions, i no té un pes important en el conjunt de la despesa, perquè tan sols representa un 10%.

Tanquen el pressupost de despeses la previsió de despeses financeres, la d'amortitzacions d'immobilitzat propi de la societat. El conjunt del pressupost de l'explotació presenta, al final, un benefici de 53 milions de pessetes.

Podria estendre'm ara més amb Regsa, Equacat, CIMALSA, Túnel del Cadí, però com que ningú hi ha fet esment jo els ho estalviaré.

I per acabar, jo diria que el nostre Grup entenem que aquest pressupost dóna resposta i solucions a moltes de les necessitats del nostre país. Per tant, el nostre Grup considera que és un molt bon pressupost. I, per tant, en

coherència, votarem en contra de totes aquestes esmenes presentades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de passar a la votació m'agradaria fer dos advertiments. Primer, que els diversos grups han demanat que després d'aquest Departament tractem el de Justícia, i l'últim serà el d'Interior.

I una segona cosa, que potser agrairà algú de vostès. A l'alçada que estem del debat, les previsions que tinc, si es va seguint més o menys a aquest ritme, serien les següents: acabaríem avui, aproximadament, cap allà a les deu, amb aquest tercer Departament, d'Interior. Aleshores, demà ens quedarien, si el ritme és més o menys l'actual, entre vuit i deu hores de sessió, la qual cosa vol dir que ens n'anem aproximadament, perquè vostès ho tinguin com un element orientatiu només, per allà a les set o les vuit de la tarda, si va com anem fins ara. (*Remor de veus.*)

I ara passem ja a la votació. Prego als diversos portaveus si volen demanar que hi hagin votacions separades. En tot cas, tenint present que les esmenes de l'Institut Cartogràfic, 162, 163 i 164, han estat retirades.

Bé. Doncs, per tant, farem en una única votació totes les esmenes al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han sigut rebutjades per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a debatre les esmenes al Departament de Justícia, i primer té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula. (*Remor de veus. Pausa.*)

Senyores i senyors diputats, prego que deixin la sala en condicions de poder fer el debat corresponent. Per tant, els prego silenci. Els diputats que hagin d'abandonar la sala que ho facin ràpidament i en silenci, si us plau. (*Pausa.*)

Moltes gràcies.

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres hem presentat tres esmenes al Departament, a la totalitat; una a l'Institut Català d'Acolliment i d'Adopció i una altra al Centre d'Iniciatives de Reinserció.

Abans de res, nosaltres, com qui més, creiem que l'Administració de justícia ha de ser una de les peces clau de l'estat social, democràtic i de dret. Aquest és un tema en el qual tenim competències concurrents i compartides amb l'Estat. Nosaltres –i no faré una declaració tan precisa i minuciosa com va fer la consellera en la seva compareixença– tenim competències sobre recursos, sobre justícia juvenil, sobre fundació i associacions, sobre col·legis professionals, notaris, sobre el dret

civil català i sobre l'execució de la legislació de l'Estat en matèria penitenciària.

Però no em negaran vostès que aquest és un dels temes que la gent del carrer té més sensació que no va bé –no em refereixo a la Conselleria de Justícia, em refereixo a la justícia. Quan es fan enquestes surten xifres molt aclaparadores que la percepció dels ciutadans i ciutadanes és que la justícia no millora. El Consell General del Poder Judicial en el seu *Llibre blanc*, i altres informes, com el de la Fundació Pi i Sunyer, ens posen en relleu la gravetat de la situació.

I voldria, doncs, subratllar el que per nosaltres és fonamental: que cal un pacte d'Estat per a la reforma de la justícia. I crec que coincidim pràcticament tots en això, però no em puc estar de dir que Convergència i Unió són coresponsables –primer amb el Govern del PSOE, i avui amb el del PP– que no s'hagin pres gaires decisions, per no dir cap, per abordar seriosament la reforma de la justícia o per anar cap a aquest pacte d'Estat per la justícia.

Per tant, és importantíssim veure quins són els pressupostos per a l'any 2000 del Departament de Justícia, per la part que ens toca. Lamento de nou el que va dir el company d'hemicicle i honorable conseller Artur Mas sobre un estil de desqualificació, perquè parlo de la Conselleria que segurament s'ha endut més elogis per part del nostre Grup, i no fa cinc minuts ni cinc dies. Perquè és una conselleria que ha dialogat –i de nou, senyor Mas, amb molta humilitat li diré que no és gaire normal en el Govern de la majoria actual–, i que ho ha fet sobre temes molt polèmics, fins i tot en el si de la majoria o en el si de la mateixa Unió –Democràtica, em refereixo–, i que ha tingut la valentia de plan-tejar-los, i s'ha dialogat.

Però això no em pot portar, senyor Mas, ni senyora consellera, a deixar d'analitzar els pressupostos i veure la part crítica com a oposició. I si d'això, senyor Mas, ara en direm «catastrofisme», o veure sempre la banda negativa, què hi farem. Tant de bo tingui major visió de la que jo en aquests moments puc gaudir, però per raons purament mèdiques i anatòmiques.

El pressupost puja molt, té una puja important. Es diu que és de cara a la ciutat de la justícia. Benvinguda sigui! Ja en parlarem quan puguem concretar més al respecte. Jo, si fos tan dolent com alguns diuen des d'aquests banc del Govern, podria dir: «home, potser es deu a la puja dels sous dels alts càrrecs», que déu n'hi doret, els que estan consignats. O diria, potser: «és una llàstima que pugi tant i no pugi de debò l'esforç de normalització lingüística», quan continuem tenint, com la mateixa consellera reconeix, com a molt, un 5% o 6% de judicis a Catalunya en català.

L'augment, segons el mateix Departament, és degut –ho dic textualment de la memòria– «a l'impuls de polítiques avançades amb un fort contingut de caràcter social i l'aprofundiment en els programes de protecció i defensa dels infants i al foment d'acolliment i les adopcions». Nosaltres entenem que això no és veritat. Nosaltres entenem que les partides pressupostàries no s'adiuen amb aquestes afirmacions. Primer motiu per a l'esmena a la totalitat. Hi són, les afirmacions, eh?, però

no trobem els apunts pressupostaris que les basen, i estem en un debat pressupostari, no estem en un debat de bones intencions.

Se'ns anuncia –i ja ens ho va dir la consellera– la creació d'un observatori del dret privat. Potser valdria la pena començar per un observatori, o similar, del funcionament de l'Administració de justícia a Catalunya, una eina d'impuls i coordinació per anar fent realitat les primeres reformes, al nostre nivell, de la justícia, una eina escrita a la Conselleria de Justícia, amb experts, amb representants dels operadors jurídics i que retés comptes anualment a la Comissió de Justícia del Parlament.

Un observatori, o un instrument, que tingués un apartat molt important sobre la salut en els centres penitenciaris –tema urgentíssim. La consellera ens va anunciar futurs programes de col·laboració amb la Conselleria de Sanitat; doncs bé, impulsem-los, i dotem-los.

Voldríem que el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, de debò dugués a terme polítiques a favor del dret al treball dels interns. No són admissibles, senyora consellera, les proporcions de sous dels interns en relació amb la productivitat de terceres empreses, que fan un gran benefici. Els interns o internes han de gaudir d'un sou just en relació amb el seu treball, i això ha de ser viable fins i tot potenciant la seva reinserció laboral i no fer del centre purament i simplement un intermediari. I els pressupostos no reflecteixen aquesta política. S'incrementa en 67 milions, aquesta partida. Em diran: «s'incrementa», sí, però parlem d'un problema que requeriria molta més dotació.

Continuem evidenciant –i aquí, senyora consellera, sembla que s'han contagiats de la versió de la majoria cap a aquesta temàtica– el forat de cara als ajuntaments, el tant discutit tema del dipòsit dels detinguts. Fins avui són els ajuntaments, que estan sufragant els seus costos, el seu manteniment, la seva conservació, i han hagut de ser els tribunals de justícia –és una paradoxa– els que han sentenciat a favor dels ajuntaments, i han acordat que la Generalitat els ha d'abonar despeses, amb els corresponents interessos. Parlem d'uns 3.500 milions de pessetes, i, encara, el Departament hi ha de fer front.

A més, considerem que s'ha d'incrementar la dotació en la formació de jutges de pau i considerem que aquest és un instrument importantíssim, amb l'afany que tots diem, començant per la consellera, de facilitar la reforma i la resolució de qüestions purament de relació veïnal.

Hem de dotar més la justícia gratuïta, una de les coses que també faria creure a la ciutadania que avancem en la reforma de la justícia. No hi ha prou informació sobre l'accés a la justícia gratuïta. No és prou efectiu el principi constitucional de tutela judicial efectiva, i hem de millorar, hem de continuar millorant el pagament del torn d'ofici.

Hem d'aplicar més recursos als centres penitenciaris. No volem grans centres penitenciaris, no per una dèria especial del nostre Grup, perquè seria el més just –amb perdó– apostar per centres petits, més directes, amb

tractaments individualitzats i personalitzats; a més, estaria en línia amb el nou Codi penal.

La previsió pressupostària per a Mesures Penals Alternatives i Justícia Juvenil requereix un augment important. Pràcticament és una partida que no es mou, any rere any, només augmenta quant a inversions en edificis. Hi ha una situació preocupant: es calcula que un 70% dels joves que estan en centres juvenils acaben, anys després, ingressant a les presons, i això és un fracàs. Cal potenciar mesures penals alternatives.

I una de les perles que adorna la nostra esmena a la totalitat és tot el tema de la infància. Sabem que aquí discutim conceptualment, de fa molt de temps: no ha d'estar inclosa la Direcció General al Departament de Justícia. Cal incorporar una concepció diferent quant a drets socials sobre aquesta temàtica, i, per això, jo cediré una part de la meua intervenció a la diputada Dolors Comas perquè s'estengui sobre aquest punt.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi... (*Veu de fons.*) Ai, perdó, perdó, és veritat... Sí senyor. Té la paraula la il·lustre diputada senyora –perdoni– Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir

No, no, i ara! Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tal com acaba de dir el senyor Rafael Ribó, nosaltres entenem que la Direcció General d'Atenció a la Infància no hauria d'estar a la Conselleria de Justícia, sinó, en tot cas, a la de Benestar Social. Perquè, estar a Justícia comporta aplicar tota una lògica d'actuació basada en una concepció judicial i fonamentada en el vell i ja passat model de protecció, basat en el control.

Entenem que, en aquest terreny, ha de primar, en canvi, el fet de proporcionar a l'infant una atenció i educació de qualitat, lluny de l'actual concepció assistencial, i que, per tant, el que cal és garantir els drets de l'infant, tot assegurant, com a element bàsic, la igualtat d'oportunitats i evitant que siguin infants i adolescents rebutjats o discriminats.

Ens preocupa que aquests objectius no estiguin assolits, avui per avui. El Síndic de Greuges, justament en un informe recent, ha denunciat les condicions deficientes dels centres d'acollida de menors i adolescents desemparats. És també preocupant, molt preocupant, la situació dels anomenats nens del carrer, ja que la seva condició d'estrangers dificulta encara més incorporar-los als recursos assistencials. En altres ocasions hem denunciat l'abdicació de responsabilitats en aquest terreny per part del Govern de la Generalitat, contrarestatada, això sí, per entitats que intenten pal·liar les insuficiències existents amb la seva activitat. Però això, aquestes activitats de diferents entitats, no poden anar en detriment de les responsabilitats de la Conselleria de Justícia que, avui per avui, té respecte a aquest terreny.

Hi ha hagut, en els darrers anys, queixes de diverses associacions. Hi ha hagut un clam constant de les en-

titats collaboradores que, això, tal vegada, ha obligat la Conselleria de Justícia a reaccionar i a assignar més recursos a l'atenció a la infància en el pressupost del 2000, amb un increment del 16,8% del pressupost de la Direcció General; recursos, en tot cas, que considerem insuficients per atendre dignament les necessitats existents.

I volem insistir aquí, un cop més, en la necessitat d'estendre l'acolliment familiar per sobre dels centres residencials, perquè és justament en l'acolliment familiar on els infants poden trobar millors condicions per tenir una integració afectiva. I cal insistir, també, en un problema que existeix avui, i és que cal agilitzar el diagnòstic de situació de risc i la presa de mesures d'intervenció. Que els procediments es dilatin va en contra dels interessos de l'infant i va en contra, per tant, també, dels seus drets.

Si ens referim, per altra banda, a l'Institut Català d'Acolliment i d'Adopció, podem fer la mateixa afirmació de deixadesa de responsabilitats per part de la Conselleria de Justícia, que les dilueix en diferents entitats com és el cas de les que realitzen l'adopció internacional. Entitats que, d'altra banda, tenen una situació jurídica ambigua, i no tenen garanties de viabilitat. I el pressupost que avui ens presenten no millora aquesta situació. S'ha fet un estudi de les demandes d'adopció internacional? Com es pot determinar, sense aquest instrument bàsic, el nombre d'entitats collaboradores d'adopció internacional que hi ha d'haver acreditades en el país? Entenem que la Conselleria de Justícia ha actuat amb arbitrarietat en aquest camp, i això està creant malestar en les entitats collaboradores, indefensió en les famílies afectades i, tot plegat, repercuteix negativament en la salvaguarda dels drets dels infants que han de ser adoptats.

Aquestes raons, són, en definitiva, els elements bàsics a partir dels quals nosaltres hem sustentat aquesta esmena a la totalitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats –els que estem, aquesta hora, en aquesta sala–, honorable consellera, en la compareixença que vostè va fer davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, el dia 23 de març, vaig tenir l'oportunitat de manifestar-li la preocupació del Grup que represento respecte de la repercussió enormement negativa, al nostre entendre, que podia tenir sobre el pressupost d'aquest..., i també dels propers exercicis, l'aplicació del Decret 13/2000, de reestructuració del seu Departament. Doncs bé, avui, només tres setmanes després d'aquella compareixença, els nostres temors es veuen confirmats. L'ampliació del Departament de Justícia amb una Secretaria Sectorial

d'Execució Penal i una Direcció General de Serveis, a més de la remodelació de dues subdireccions generals, es reflecteix en el pressupost que pretenem esmenar a la totalitat, amb un increment del 36,6% en la partida destinada a alts càrrecs.

Ja és difícil destinar i justificar que els alts càrrecs, en el conjunt dels pressupostos generals, pugin un 15,3%, però apujar-los en un sol departament i en un sol exercici gairebé el 40%, vol dir apujar molt la partida de retribució d'alts càrrecs. Al costat d'això observem, també, que la quantitat destinada al personal eventual puja un 36%, la qual cosa l'entendem com una precarització del treball al si del seu Departament.

Permetin-me, això sí, que, obrint un parèntesi, els feliciti, perquè si els nostres càlculs no fallen, amb la Seguretat Social sí que se n'han sortit molt bé, perquè els surt molt barata. Convindria que expliquessin als empresaris com s'ho fan, ja que, segons em sembla, només representa el 17,5% del cost del personal del Departament. I aquest cost sí que seria per felicitar-los, si no fos perquè ens temem que es tracta d'un estratagema que s'ha fet ja altres anys, i no solament en aquest Departament, que consisteix en una operació de maquillatge comptable que, després, lamentablement, el que provoca és una desviació multimilionària a l'hora de tancar la comptabilitat real de l'any.

La felicitació s'esvaeix, encara més, quan constatem el pes específic que el Departament de Justícia té en el conjunt del pressupost de la Generalitat. Aleshores, més aviat és per posar-se a plorar, perquè no arriba al 3,5%, menys del 3,5% d'un pressupost per a un departament la funció del qual –recordem-ho un cop més– és eminentment social, de servei a les persones, i, tot sovint –tinguem-ho també present–, a persones que pateixen situacions de màxima feblesa.

Senyora consellera, com pensen fer front al col·lapse que pateixen diversos jutjats de Catalunya, i, en especial els jutjats socials de Barcelona i que impedeix l'aplicació de la justícia a més de 700.000 ciutadans i ciutadanes? Nosaltres hem presentat una iniciativa que proposa fer un estudi sobre aquesta qüestió i entrar en detall a valorar-ne les possibles fórmules per superar aquesta situació.

En altres àmbits del Departament, quan podran concretar el seu pla de substitució i de construcció de nous centres penitenciaris? Pensen tenir en compte l'opinió d'aquesta cambra en aquesta matèria? Quan afrontaran seriosament els problemes de la infància amb risc, més enllà de respondre puntualment, i sense massa convicció, a parer nostre, a les notícies que apareixen als mitjans de comunicació? Quan seran capaços d'implementar mesures d'acolliment i d'inserció dels infants del carrer? Quan es prendran seriosament el desplegament de les mesures penals alternatives i la millora i ampliació del treball als centres penitenciaris?

No n'hi ha prou amb les declaracions d'intencions que puguin ser, segur, ben intencionades. Això jo no ho dubto. Jo crec que vostè creu el que fa i vol fer-ho al millor possible, però no em sembla, francament, que hagi aconseguit convèncer la resta del Govern de la

importància social de la Conselleria de Justícia. En això, crec que no se n'ha sortit.

Tothom sap quina és, en línies generals, la consideració que a la ciutadania –i ho han dit altres grups– li mereix l'Administració de justícia, i els qui ens hi apropem més sovint veiem també quina és la realitat d'alguns aspectes concrets de l'Administració penitenciària pel que fa al mandat constitucional de la rehabilitació dels presos, de les mesures penals alternatives, o quina és, també, la possibilitat de treballar a dintre i a fora de les presons. Quina és també la realitat de la justícia juvenil o de l'atenció a la infància, amb llistes d'espera –també s'ha dit–, burocràcia dels EAIA, model de centres que no responen la majoria de vegades al que necessiten la major part dels infants en risc. I així podríem continuar citant incompliments.

L'Administració de la justícia necessitava un impuls que aquest trist pressupost que han enviat al Parlament no pot donar-li de cap manera. Haurà d'intentar que el conseller Mas –que ara tampoc no és aquí– li faci més cas, senyora Gispert. Perquè, el conseller d'Economia i Finances pot ser que estigui sensibilitzat per altres assumptes, pels acords amb empreses, amb grans empreses, amb Endesa, però, francament, pels afers socials no sembla que ho estigui molt.

Hi ha poc pressupost i es gasta malament. La partida d'adquisició, construcció, reformes d'edificis judicials baixa dels 1.883 milions del 99 a 1.321 per al 2000 –562 milions menys. Quina expansió és aquesta per agilitar l'Administració de la justícia? Com es podran rehabilitar els edificis vells que encara hi ha arreu de Catalunya? Què passarà amb jutjats com els de Manresa, Sant Boi, Vilafranca, la Bisbal, que se citen fa anys com a necessitats d'atenció, i mai no hi ha pressupost per a rehabilitar-los? Doncs, no se sap molt bé.

De moment, l'únic segur és que, de l'any 97 ençà, cada pressupost que presenten rebaixa aquesta partida. Caldrà esperar al 2001, al pressupost que presentaran –ho esperem– a finals d'aquest any, per saber si aquesta tendència es manté o si es canvia. Perquè, si no ho fan així, ja ens explicaran com pensen fer viable la inversió necessària per a l'actual ciutat judicial de Lepant. De moment, la resposta que ens donen per al 2000, sobre aquesta matèria, és també tristament a la baixa. A la batalla de Lepant només s'hi destinen 38 milions, a través de GISA, i, paradoxalment, no per a construcció, sinó per a desconstrucció. És lògic, perquè en aquest cas s'ha de desconstruir abans de construir, però ja és ben trist.

Aquesta qüestió de la inversió en edificis, empitjora encara més si ens aturem a observar el que passa amb el cost dels lloguers. S'ha citat, també, en altres departaments, i el meu Grup ja hi ha insistit aquests dies, i ha dit que una racionalització de les despeses i una política de compra de locals podria resultar molt rendible per a l'erari públic.

Vostès s'estan venent la casa i van a lloguer, quan la saviesa popular recomana de fer tot el contrari. Estan pagant, dels diners de tots els catalans, 1.171 milions en lloguers, però molt mal repartits pel territori, i en casos concrets que pensem que clamen al cel, com ara, sen-

se anar més lluny, que es paguin 179 milions de pessetes l'any per l'edifici dels nous jutjats del carrer València de Barcelona. És cert que l'edifici ocupa 5.800 metres quadrats –almenys això és el que diu la memòria–, però, per aquest preu, probablement, es podria estar pagant la hipoteca d'un edifici similar i tenir-lo en propietat d'aquí a deu anys; és el que recomanaria un API si li ho consultéssim. Altres lloguers estan costant 50, 47, 44 milions, 28 milions, a Figueres. També es podria aplicar aquesta política de compres que dèiem i faríem aquest bon servei al país.

Però no solament de pa ni d'edificis viu la justícia. Ja sabem que encara que s'administri des d'unes oficines judicials concretes, uns locals concrets, el que més afecta els ciutadans és el model que s'aplica. Lamentablement, les polítiques judicials del PP, per l'Estat, i de Convergència i Unió, per Catalunya, sumades han estat ben desafortunades. El model del Llibre blanc de la justícia cada cop és més a prop de ser un fantasma del passat. La descentralització de l'Administració del Poder Judicial, a Catalunya, si no hi van apostar quan eren decisius a Madrid, francament, ara que no ho són ni a Catalunya, serà més complicat.

I així és com la reforma necessària de la justícia, per apropar-la al ciutadà i fer-la més àgil, més transparent, més igualitària, en definitiva, fer de la justícia un autèntic servei públic, em sembla, consellera, que és un servei al país que vostès no tenen –el Govern en el seu conjunt– com a prioritari.

És cert, per exemple, que en el pressupost d'enguany les ajudes per als col·legis d'advocats i per al Consell Superior de Col·legis augmenten, però, tan poc, que els advocats d'ofici continuen sentint-se mal remunerats –com vostè sap molt bé–, ja que se'ls paga molt per sota del preu de mercat. Vostès saben que, gràcies a una iniciativa del Grup socialista en l'anterior legislatura, es van resoldre, en aquesta matèria, dos problemes molt importants: el del retard en el pagament de les retribucions dels advocats que presten el servei d'assistència jurídica gratuïta i el pagament íntegre al Col·legi de les despeses d'infraestructura que els ocasiona la prestació d'aquest servei. Però no s'ha solucionat la qüestió fonamental: la retribució digna dels advocats d'ofici que, al nostre parer, és el principal camí per fer possible la igualtat real de tothom davant la llei. Si els advocats d'ofici abans cobraven, aproximadament, un 20% de les quantitats que els col·legis tenen fixades com a honoraris mínims, potser, amb l'increment d'enguany, arribarem al 25% o al 30%, en alguns casos; però vull insistir que, per aquesta via, no estem fent ni molt menys que la justícia sigui més equitativa, més aviat al contrari.

I que no hem de dir, pel que fa a la seguretat dels edificis judicials, en el doble vessant de garantir la privacitat de les dades, que són confidencials, i de garantir la integritat física dels qui ocupen les dependències. No m'entretindré en el primer aspecte, encara que vostè sap que hi ha hagut recentment algunes denúncies, i una d'elles, en concret, a l'edifici aquest que parlàvem del carrer València, que sembla ser que s'han solucionat. Però sí al segon aspecte, perquè entenem que afecta la integritat de les persones que es mouen i que treba-

llen a les oficines judicials. Només ens faltava, en els darrers dies, ser testimonis de les picabaralles que han tingut amb l'Administració de l'Estat per saber qui havia de vigilar alguns edificis. La imprevisió, en aquest cas, ha semblat força deplorable, perquè semblava que uns s'havien de retirar i els altres no havien previst que hi haguessin de ser. I, al darrere, hi veiem empreses de seguretat privada que, probablement, se'ls està fent la boca aigua. Potser pequem de desconfiats, però quan hem constatat que la partida anomenada «Transferència a empreses privades» puja aquest any un 60%, hem pensat que potser tindria alguna cosa a veure amb això de la vigilància.

Les despeses per a mesures penals alternatives –canviem de terç–, pràcticament no es toquen. Un any més –i ja en van quatre– queden congelades, passant de 85 milions que es van pressupostar el 1999 a 90 milions, de manera que l'augment no representa ni el 5%. Francament, senyora consellera, no s'entén gaire bé com es pot traduir aquest suposat interès de què es parla per afavorir les mesures penals alternatives amb el poc entusiasme que això reflecteix als pressupostos. Vostès citen, tot sovint, el desig que tenen d'implementar noves formes d'administrar la justícia, a més de mesures alternatives per al compliment de les penes; podríem parlar, en aquest capítol, de mediació i arbitratge, de reparació a la víctima, de *provision*, d'experiències que podrien ser molt vàlides, però que no s'entén gaire bé de quina manera es vol fer d'ús corrent si no s'hi dediquen, almenys durant un temps, recursos tècnics, humans i econòmics.

I en el cas de la justícia juvenil encara s'entén menys aquesta migradesa si pensem que una llei molt recentment aprovada, la Llei orgànica 5/2000, de responsabilitat penal del menor, que serà d'aplicació a partir del gener, requerirà, amb paraules del seu mateix Departament, «un esforç per adaptar els recursos materials, els equips humans i els programes d'intervenció a la població que atindrà la Direcció General i al tipus de mesures que s'hauran d'aplicar». Potser això ho veurem reflectit en el pressupost de l'any 2001, no en el d'aquest any.

I tampoc no hi han polítiques de prevenció ni d'inserció social. En aquesta matèria, tenim la impressió que es va a remolc, també, dels esdeveniments. I les despeses previstes per a funcionament de centres propis no experimenten gairebé creixement i són inferiors a les dels anys 1997 i 1998. I s'ha de tornar a citar –i ho ha fet també el Grup que m'ha precedit– les corporacions locals. En aquest capítol, la quantitat està congelada ja fa anys, augmenta un 7,5 respecte del liquidat del 1999, però això torna a ser una altra vegada aparentment un estratagema, perquè s'havien pressupostat, per al 99, 270 milions i, al final, van quedar en 260.

I, què passa amb els convenis per al manteniment dels dipòsits municipals? Vostè sap que, per llei, estan obligats a pagar el cent per cent del manteniment d'aquests dipòsits, que compleixen funcions d'acolliment de preventius i d'arrestos de cap de setmana. Aquesta partida només existeix com a crèdit ampliable, però de manera discrecional, i l'experiència ens diu –perquè portem uns quants anys d'experiència– que tampoc, en aquesta

matèria, la col·laboració institucional amb el poder local és gaire constructiva.

Parlem de la partida de la Direcció General d'Atenció a la Infància, que evidencia, també, una indefinició respecte als propòsits i que, probablement, per si sola podria merèixer una esmena a la totalitat del pressupost. Ja saben que, també, per al nostre Grup –i també en això coincidim amb el que ens ha antecedit–, aquesta Direcció General no hauria d'estar en aquest Departament. La descoordinació entre Justícia i la resta de la xarxa pública de serveis socials resulta alarmant algunes vegades, i no solament en aquest apartat –ja hem tingut ocasió de dir-ho–, i no sempre per culpa de Justícia. Però, mentre depengui d'aquesta conselleria, entenem que s'haurien de buscar solucions reals als problemes que afecten la infància amb risc. S'ha dit –hi insisteixo–: llistes d'espera de més de mil menors per ser diagnosticats, avaluats, per establir un programa terapèutic; centres que, sovint, no responen a les necessitats reals dels infants –pretenen que siguin els infants els qui s'adaptin als centres i no a la inversa. En aquest capítol fa la impressió que es governa a remolc del que diuen els mitjans de comunicació. No s'hi veu planificació, ni un pressupost que pugui fer front, realment, a les necessitats d'una infància amb risc, que, certament, tots preferiríem que no existís, però que hi és i que necessita que li donem un altre tractament. El pitjor servei que li podem fer és amagar el cap sota l'ala. Enlloc no hem pogut localitzar, tampoc, dades sobre el nombre de nous EAIA que pensen crear. Ho sabem, eh?, que consti que ho sabem, però no perquè ho posi enlloc en els pressupostos ni en la memòria que és tan..., presenta tanta indefinició com altres anys; ens ho han dit de paraula. Però, en els pressupostos, no hi ha cap compromís concret de fer els quatre que vostès diuen que faran.

Vostès no es cansen de repetir que aposten per incrementar els recursos comunitaris i l'atenció individualitzada; però, com ho pensen fer? Amb quins criteris? Diuen que en aquests capítols és clau la col·laboració amb els ajuntaments, però després congelen la partida de convenis amb els ens locals; baixa l'atenció individualitzada als menors..., i estem parlant del futur d'un nombre de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, senyora consellera, justament d'aquells a qui –com vostè sap–, moltes vegades, des que han nascut, gairebé només els ha arribat el rebuig i el menyspreu.

I pel que fa a l'Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció, hem de reconèixer que hi torna a haver un augment considerable: passem de 658 milions pressupostats l'any passat als 727 d'aquest. Aquest Grup ja li va dir, en l'anterior debat sobre pressupostos, que l'increment de la partida, *a priori*, és positiva, però després s'ha d'analitzar l'eficàcia del treball de l'Institut. I en aquesta matèria, tenim també alguns dubtes. Augmenten aquesta partida –com dic–, i encara hi ha un increment més notable en la partida destinada a «Acol·liments familiars», que passa de 245 milions a 567. Però el que ens preguntem és com es pensen gastar aquests diners: si deixarem d'estar entre les comunitats a la cua d'Europa en nombre de famílies acollidores; si canviarem el sistema –que no s'ha explicat–; si augmentarem

les retribucions i, sobretot, el suport tècnic a les famílies acollidores; si instaurarem o no el model de famílies acollidores professionals; si descentralitzarem de debò i no només de paraula aquest servei... Tenen previst que augmenti el nombre d'acolliments a Catalunya? I, si l'han previst, en funció de quins canvis i de quines millores. A la Memòria, com ja li he dit, falten tots aquests detalls i molts d'altres.

Permeti'm que li digui que, pel que fa a menors desemparats i acolliments, fa la sensació que la política del Departament de Justícia és molt canviant, com si estigués sotmesa als humors dels déus o, probablement, als humors dels diversos directors i directores generals que es van succeint al davant de la Direcció General. Potser no és dolent que vostè viatgi al Marroc, al Brasil i a altres països, ni que, de cadascun d'ells, en torni amb una idea sobre com treballar amb els infants amb risc –amb una nova idea, vull dir–; però convindria que decidíssim d'una vegada per totes què es pensa fer per començar a arreglar el problema, i que coordinin totes les accions del personal propi i de les altres institucions que hi treballen. Han de prendre la iniciativa d'una vegada amb valentia i deixar d'anar a remolc dels esdeveniments i les notícies que es publiquen.

I vaig acabant, ja, amb la partida de «Serveis penitenciaris i de rehabilitació». Permeti'm, en aquest aspecte concret, que faci també un breu repàs del pressupost sense entrar avui, perquè no és el moment, a les lamentables notícies que hem llegit respecte a la valoració que ha fet el Comitè de Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa d'unes determinades denúncies que s'han rebut per presumptes maltractaments d'interns en un centre penitenciar de Catalunya. El mateix Consell d'Europa, el mateix Comitè diu que no estan comprovades, però sí l'amuntegament de presos que es produeix a la presó Model –insisteixo que és el Consell d'Europa qui ho ha assenyalat. Però no entrarem en aquesta matèria, sinó en la política de construcció de nous centres que, de tota manera –tinguem-ho present–, té molt a veure amb aquesta altra qüestió i, particularment, amb l'amuntegament. Tampoc aquí tenim clar, encara, quin és el projecte.

Fa poc temps, i a corre-cuita, van escriure a ajuntaments afectats pel Pla de centres per dir-los d'iniciar les converses. Un d'aquests ajuntaments –vostè ho sap– va rebre la carta de sol·licitud de converses el mateix dia que vostè compareixia davant la Comissió de Justícia. No està clar què pensen fer, en aquesta matèria. La resta de grups d'aquesta cambra sembla que més aviat apostaria –implícitament, almenys– per donar suport a una política de petits centres disseminats pel territori. Com a mínim, n'hauríem de parlar. Per què no ho intenta, consellera?

Un any més el Pla d'establiments penitenciaris es limita a constatar que no hi hauran ni millores ni substitucions a Barcelona capital ni a la resta de Catalunya. S'iniciarà, segons sembla, l'hospital psiquiàtric penitenciar del qual fa molts anys –com vostès saben– que se'n ve parlant; sembla que aquest any, finalment, s'iniciarà. Però no hi ha res més sobre trasllats ni construcció de nous centres. Fins i tot la partida d'inversions en terrenys és de 1.000 pessetes –1.000 tristes pessetes– amb

les quals potser aconseguiran que no es tanqui la partida de cara al futur, però és evident que, pel que fa al present, l'any 2000 no comprarem ni el terreny més barat del joc del «palé».

Però, mirin, posats a fer de la necessitat virtut, jo els proposo, senyores i senyors diputats –i molt especialment, naturalment, a vostè, honorable consellera–, que aprofitem l'avinentesa de la migradesa pressupostària en aquest capítol per tornar a prendre en consideració la possibilitat de repensar com han de ser els nous centres penitenciaris i on han d'estar situats. Aquest cop ho podríem fer democràticament i d'una manera més participada. Traslladi a aquesta cambra, senyora consellera, el necessari debat que fins ara no s'ha fet sobre la política de construcció de nous centres i la dimensió que aquests han de tenir. Potser així aconseguirem millors condicions d'habitabilitat i que encaixessin millor en l'entorn, la qual cosa facilitaria, sens dubte, que millorés la convivència entre els interns i poguessin viure-hi més dignament. I, en definitiva, estariem ajudant els interns a créixer com a persones, ni que fos com a persones privades de llibertat, que és la nostra obligació principal com a responsables polítics.

Estic convençut que en la millora de les condicions de vida dels reclusos podrà trobar en tots els grups d'aquest Parlament una bona disposició per al diàleg. Només cal que vostè també, i el seu Departament, estiguin oberts a redefinir el Pla d'establiments i, molt especialment, les dimensions que els nous centres han de tenir i com convé que estiguin distribuïts pel territori de Catalunya.

Mentrestant, senyora consellera, el nostre Grup mantindrà l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Justícia, de l'Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció i del Centre d'Iniciatives per la Reinserció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un any més defenso en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana l'esmena a la totalitat del Departament de Justícia i el retorn d'aquest pressupost del Departament al Govern, conjuntament amb els pressupostos dels organismes que d'ell depenen.

D'entrada, deixin-me que esmerci alguns minuts –com ve sent habitual en altres debats pressupostaris– a parlar, ni que sigui breument, i també per insistir en alguns elements de tècnica i de gestió pressupostària que sempre han ocupat el nostre Grup Parlamentari, i ho fem, a més a més, amb la facilitat de treure les liquidacions dels successius pressupostos, i a partir, en aquest cas, de la liquidació del pressupost de l'any 98 –no?. I, a més a més, ho fem sentint-nos confortats perquè enguany el diputat Àlex Masllorens, de fet, coincidirà amb alguns

dels aspectes que jo ara diré, perquè, de fet, veig que ha pogut examinar amb detall els debats d'anys anteriors; per tant, benvingut, en aquest cas, al club.

En primer lloc, una altra vegada, cal destacar la important despesa de personal del capítol 1, el 65% del total de l'estat de despeses, que genera una descompensació que venim denunciant amb certa obstinació, any rere any, amb relació als mitjans materials. I al mateix temps –com també s'ha dit abans–, que les despeses de personal estan, en la nostra opinió, novament subvalorades, a excepció dels alts càrrecs, que, per cert, constatem que han experimentat un increment molt notable per la sistemàtica trampa comptable que, a més a més, aflorea, any rere any, amb la liquidació, d'infradotar les quotes socials, quan aquest és un concepte molt fàcilment calculable a partir dels salaris. Després, no ens han d'estranyar aquelles desviacions multimilionàries de les quals parlava el senyor Àlex Masllorens.

Altres consideracions globals abans d'entrar en el detall de les diferents seccions. El pressupost de l'any 2000 passa de 57.325 milions l'any 99 a 68.919 per a l'any 2000, un increment –com no?– bastant notable, sobretot després de tants anys d'estar aquest Departament per sota de l'increment de mitjana de la resta de departaments –també és veritat que el capítol 1 s'emporta gairebé 40.000 milions de pessetes d'aquest total–, però, certament –i ho vull deixar dit des del bon principi–, hem conjurat el perill de tornar a ser el Departament amb menys pes específic dels quinze, en aquest cas, departaments que té el conjunt del Govern. Podríem parlar d'aquell tòpic de la Ventafores. Efectivament, enguany no és la Ventafores del Govern, aquest Departament, però el conjunt del pressupost no ens sembla que sigui suficient. Perquè, és clar, aquest, efectivament, no és un departament eminentment productiu, però sí que és un departament social.

És un departament que té molt a veure amb la gent, i a mi em sap greu –perquè, a més a més, sóc del ram– que quan el conseller d'Economia parla dels departaments socials i presenta uns pressupostos que són socials, sempre cita alguns departaments d'aquells típics, doncs, que ningú discuteix que tinguin un contingut molt social, com Ensenyament, com Sanitat, com Benestar Social, però no es parli de Justícia. I què hi ha de més social que el suport a l'Administració de justícia –en aquest cas entès, doncs, com el funcionament de l'oficina judicial–?, més que l'execució de la legislació penitenciària?, que la protecció de la infància i l'adolescència?, que la justícia juvenil?, que el conjunt de mesures alternatives que tira endavant el Departament?, que el desenvolupament, també, del nostre dret civil? Què hi ha de més social que dotar de prou recursos una administració de justícia que, com tothom sap –i tothom ho ha ponderat suficientment durant aquest debat–, és un dels poders de l'Estat que gaudeix de menys estima i de menys consideració social, que funciona malament, que els procediments –com se sol dir– són cars, són lents, són obscurs, esotèrics i, fins i tot, algunes resolucions no són justes? Què hi ha de més social que dotar, com s'ha dit –i jo vull fer meves, també, les paraules dels altres diputats que m'han precedit–, que dotar suficientment, i fer-ho bé, la justícia gratuïta, que enguany

incrementa un percentatge notable, d'un 20%, fins arribar, entre advocats i procuradors, als 5.000 milions de pessetes, però que està molt lluny de la despesa real i del cost real que té el servei de defensa d'ofici, entre 8.000 i 9.000 milions de pessetes? I, què hi ha de més social que collaborar de forma lleial amb els ens locals, per exemple, i abonar puntualment allò que els costa el manteniment dels dipòsits de detinguts?

Amb el 3,3% del pressupost de la Generalitat destinat enguany al Departament de Justícia entenem, d'entrada, que no podem pal·liar, ni de bon tros, aquesta situació que acabo de descriure, que és una situació estructural, a més a més, abonada –no des d'aquí, sinó des d'altres instàncies– per la manca d'iniciativa legislativa per abordar els problemes estructurals que té el món de la justícia i del dre. I entenem que és un error que des de la limitada capacitat o la modèstia del nostre Departament de Justícia, a través d'un instrument tan important com és el pressupost, no s'hagi fet l'esforç necessari per reforçar el perfil del Departament de Justícia; i entenem que és un error que amb aquests números, amb el que és l'expressió xifrada i comptable del compromís pressupostari del Govern en l'àmbit de la justícia, no s'hagi fet prou o, en tot cas, tot el contrari per invalidar el dret de la ciutadania a una justícia àgil, una justícia eficaç, i per abonar pressupostàriament, en definitiva, el que és la degradació progressiva i constant d'un servei públic essencial.

I aquesta és una política que no condueix enlloc, i més quan, després de tants anys –em sembla que ho deia, també, el senyor Masllorens–, tants anys de suport del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Partit Popular, només s'han produït en l'àmbit de la justícia i del dret situacions i decisions regressives en matèria de llibertats públiques. S'ha instrumentalitzat la justícia –ho hem vist molt recentment amb el cas de la Fiscalia–, i no només no s'han activat les necessàries reformes legislatives en matèria processal i també substantiva, sinó que, després de presentar l'any 97 el Llibre blanc de la justícia del Consejo i de presentar l'any 98 com l'any de la justícia –quina ironia!–, doncs, home, continuem tenint el carro davant dels bous –i, de fet, ja fa molts anys que l'hi tenim. I només cal veure com el disseny de la política judicial del Partit Popular i, ni que sigui per omissió, amb el suport de Convergència i Unió, s'allunya molt, moltíssim –com algú deia abans, també– del model proposat pel mateix *Llibre blanc*, que és, entenem –encara que en alguns apartats no coincidim, no hi estem d'acord, com és el tema de la descentralització de la justícia, la utilització de les llengües oficials–, com a mínim, un punt de partida ineludible per a la reforma d'una administració, com diem tantes vegades, bloquejada, lenta i ineficaç.

I amb això entrem –ni que sigui amb una mica de detall– en algunes de les seccions per il·lustrar –ni que sigui del que acabo d'exposar–, algunes de les seccions del pressupost del Departament de Justícia. Començo per la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia, que, malgrat l'increment –i un increment important– del conjunt d'operacions de capital per invertir en equipaments oficials de tot tipus, evidentment, trobem insuficient el conjunt de recursos que

s'hi destinen per trencar el dèficit històric de jutjats que existeix a Catalunya, que és, en definitiva, un dels motius –un dels molts motius, si vostès volen– que provoca l'actual acumulació d'assumptes en els jutjats i el retard, també, en la seva resolució. Un esforç pressupostari en aquest apartat, malgrat tot, insuficient per adequar la planta dels partits judicials a les necessitats que ha provocat tant l'evolució com els canvis socials i econòmics dels diferents àmbits territorials del nostre país –malgrat els petits avenços que s'han experimentat–; insuficient per dignificar –al contrari del que diu la memòria del Departament– la situació heretada dels edificis judicials traspasats a la Generalitat fa alguns anys; insuficient, en definitiva, per combatre l'amenaça d'obsolescència amb què es presenten, en aquests moments, moltes de les instal·lacions judicials que hi ha a Catalunya.

La inversió real que avala aquesta descripció, aquest diagnòstic que acabo de fer, la inversió real en aquest capítol es concentra bàsicament en tres apartats: l'adquisició de terrenys a la nova Audiència Provincial de Tarragona, les casernes de Lepant per ubicar o per emplaçar la futura ciutat judicial de Barcelona –que és una actuació, com s'ha dit, diferida en el temps, i, per tant, no té, de fet, un reflex, una traducció pressupostària, enguany–, i, finalment, una partida important de reformes i d'adequació de diversos òrgans judicials que arriba, si no ho hem comptat malament, fins als 850 milions de pessetes, i poca cosa més.

En informàtica judicial arribem als 1.235 milions de pessetes per continuar –i per continuar, si més no, a dures penes– amb la informatització integral de l'Administració de justícia. Però, evidentment, és una partida netament insuficient per proveir de material informàtic el conjunt d'oficines judicials, per desplegar el programa Themis d'informatització integral, per millorar els sistemes de consulta de base de dades de jurisprudència de legislació, i, sobretot, per al sistema de transferència o de traspàs d'informació de dades entre els diferents òrgans judicials.

Normalització lingüística. Aquest any, si hem llegit bé el pressupost –aquest any–, gairebé arribem a la xifra idíl·lica dels 134 milions de què el pressupost disposava en aquest apartat l'any 1995. I dic «idíl·lica» perquè estem en els 130 milions, encara ens falten cinc milions més, però hem de reconèixer que és un increment molt important respecte a l'any 98 i a l'any 99. El 98 teníem 53 milions, i l'any 99, 54,4. Evidentment, hem passat a 130 milions. Però encara estem per sota de l'esforç que el pressupost de l'any 95 feia, i, per tant, estem en les mateixes xifres que teníem l'any 95; és a dir que l'esforç que l'any 95 aconsellava fer en el pressupost, ni que sigui perquè el març del 94 havíem assumit la totalitat de les responsabilitats en aquest apartat, i quan va ser..., o el moment en què va néixer el programa de normalització lingüística. És a dir, estem instal·lats en aquesta xifra en el pur continuisme –per jutjar-ho d'una manera elegant– de les accions en matèria de normalització lingüística en el conjunt de l'Administració de justícia, però, també, en la resta de l'àmbit jurídic on el Departament de Justícia té competències, i, per tant, entenem que no n'hi ha prou.

I no n'hi ha prou, tampoc, amb el conjunt d'iniciatives legislatives pendents de modificar el marc legal, tant el marc legal estatal com el marc legal català, impulsades, per cert, amb el màxim de consens possible per aquest Parlament. No n'hi ha prou amb algunes experiències –com les que s'estan desplegant en aquests moments– pilot per immersir el català en un total de quaranta jutjats de Catalunya, sinó que calen més mitjans materials i humans en les oficines judicials per aconseguir la plena normalitat del català com a llengua preferent.

No hem vist la potenciació, en aquest pressupost, de la formació adreçada al personal, en aquest apartat, ni hem vist que hi hagi més concursos per editar i divulgar llibres de text i manuals universitaris; tampoc hem vist que hi hagi prou recursos per fer, enguany, més formularis, editar més materials d'interès lingüístics. I també notem com, any rere any, es congela una partida, la de les beques, segurament en fase d'extinció, com s'ha dit en alguna ocasió, perquè el mateix Departament no hi creu. Doncs, si no hi creu, segurament, hauríem de plantejar una alternativa, però, de fet, no caldria ni tan sols consignar aquesta partida ridícula dels 6 milions i escaig. Per tant, no hi ha justícia en català sense diners, no hi ha meravelles de les meravelles i, per tant, des d'aquest punt de vista, òbviament, volem denunciar aquesta manca de compromís pressupostari en aquest apartat.

«Serveis penitenciaris i rehabilitació». La vigent legislació en matèria d'execució penitenciària atorga la funció o les tasques de reeducació i reinserció i també les de retenció i custòdia dels detinguts i dels penats. Conseqüentment amb aquesta atribució o aquesta competència legalment conferida, els diferents programes dels centres i serveis penitenciaris han d'orientar-se al compliment d'aquestes tasques emmarcades en el context, això sí, d'una millora notable, que reconeixem, de la qualitat de vida de les persones internes a les presons catalanes.

Però, tanmateix, la funció rehabilitadora, la funció sanitària, la funció assistencial, el treball penitenciari es ressenten –i se'n ressenten molt– de la inoperància del Departament de Justícia en matèria d'infraestructures. I, per tant, m'estic referint concretament al capítol dels establiments penitenciaris que, com tantes vegades s'ha dit, són vells, són inadequats, no tenen bones condicions d'habitabilitat, ni de seguretat, ni d'accessibilitat, etcètera. Em sembla que aquesta locució, literalment, la deia el mateix Pla d'establiments penitenciaris. I dic que es ressent molt de la inoperància, el Departament, en matèria d'infraestructures, encara que és cert i és evident –i ho vull deixar molt clar– que aquesta no és una atribució ni una responsabilitat exclusiva del Departament de Justícia ni del Govern de la Generalitat. Perquè el senyor Masllorens, que ha posat molt d'entusiasme en aquest tema, jo crec que hauria de traslladar aquest mateix entusiasme al Govern de la ciutat de Barcelona, com jo també ho faré, perquè, solidàriament, en aquest cas, estem governant la ciutat, i, de fet, em fa l'efecte que, en aquest apartat, tots plegats faríem una contribució més saludable i més positiva si ens mostréssim, tots plegats, més prudents. I jo crec que..., em sembla que ja m'ha entès.

Però, certament, altres anys s'escudava el Departament en la insuficiència pressupostària, i ara les raons són aquest..., no diria aparent, sinó aquest real bloqueig polític que té aquesta qüestió. I, per tant, evidentment, això en aquest pressupost no té cap traducció econòmica, cap traducció pressupostària, ni des d'aquest punt de vista, ni que sigui una crítica més general i més política; evidentment, nosaltres volem deixar constància que, en els últims anys, no hem avançat absolutament res.

El Cire i el treball penitenciari, molt breument. Passem de 200 a 245, més 55 milions més de «transferències de capital». Un esforç pressupostari destacable, però, si un es mira una mica per sobre la memòria que acompanya aquest pressupost, la memòria, sobretot, d'aquesta empresa pública, del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, la impressió que un en té és com s'ho volen fer tot això, amb escassament 300 milions de pessetes. Perquè els objectius són tan amplis, tan generosos, tenen un horitzó tan important que, francament, jo crec que ni amb aquests diners ni amb uns quants més no n'hi haurà absolutament prou. I, de fet, el problema, un any més –i em sembla que ho hem dit, any rere any–, és un problema estructural, és un problema de reformar a fons aquesta empresa pública. I per començar a fer-ho i a fer-ho bé, jo, el que recomanaria al Govern és que complís fidelment una moció que vam adoptar –jo penso que per unanimitat del conjunt de grups de la cambra– en la passada legislatura; una moció que constato que s'ha vist incompleta, i que pretenia de redimensionar, de potenciar aquesta empresa pública i també de dignificar el treball penitenciari.

Acabo amb una referència a les mesures penals alternatives i a la justícia juvenil. Un any més el pressupost d'aquesta Direcció General és un pressupost que es dedica, bàsicament –no totalment, però bàsicament–, al funcionament dels centres propis, tant els tancats com els oberts. És un pressupost que, tant en el capítol 2 com en el capítol 6 –tot plegat, arribem als 530 milions de pessetes–, no hi veiem, traduït en recursos, l'intent d'abordar seriosament les polítiques de prevenció i d'inserció social. Amb aquests recursos, que bàsicament van als centres, no es pot fer una política adequada de programes de mediació i/o reparació, tant civil, com penal, com juvenil, ni l'assessorament tècnic adequat als òrgans judicials, ni l'execució dels acords i mesures judicials per controlar el seu correcte compliment, per facilitar els recursos necessaris per a la seva execució i, evidentment, tot això reclama molts més diners dels que vostès han posat en aquest pressupost.

I acabo amb una brevíssima referència a la Direcció General d'Atenció a la Infància. Al marge de les consideracions que s'han fet sobre l'enquadrament orgànic d'aquesta Direcció General, amb les quals coincidim perfectament i sempre hem dit que hauria d'estar en el Departament de Benestar Social, per tant, fem nostres les consideracions que s'han fet anteriorment. La Direcció General d'Atenció a la Infància, que és una direcció general que ha estat, com tothom sap, tristament de moda en els darrers temps, i després, amb la creació de l'Institut Català per a l'Acolliment i l'Adopció, que va ser fruit tant de la pressió mediàtica com de la pres-

sió civil i d'un consens polític –i, fins i tot, ho hem dit en més d'una ocasió, dels reflexos àgils del mateix Govern, del Departament i de la consellera de Justícia–, doncs, van ser una bona notícia, com una bona notícia, també, és l'increment d'un 16,8% del pressupost en aquest apartat.

Però, tanmateix, per acabar, voldria fer notar –com ho han fet altres diputats que ja han intervingut abans, i no m'hi estendré, perquè s'ha dit a bastament– que hi ha, evidentment, algunes assignatures pendents, començant per la potenciació de l'acolliment familiar. Cal solucionar definitivament la problemàtica derivada dels nens al carrer i, també, la problemàtica derivada de les insuficiències que en aquests moments planteja la diagnòstic adequada de les situacions de risc, i pal·liar –per no dir eliminar, a curt termini– el conjunt de llistes d'espera que en aquests moments tenim.

Per tot això, i per moltes coses que no he pogut dir per no cansar aquesta àmplia i docta concurrència, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta aquesta esmena a la totalitat i demana el retorn d'aquest pressupost al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, amb la millor brevetat de la qual sigui capaç, per contestar algunes de les intervencions que s'han fet amb relació a la defensa de les esmenes a la totalitat.

Val a dir, d'entrada, que jo estava esperançant que es retiraria alguna esmena a la totalitat d'aquest Departament, perquè..., malgrat que dos dels diputats que m'han precedit han reconegut l'important increment que ha tingut –només dos dels tres– ningú l'ha citat realment, no? I jo considero que l'esforç del Departament i, per tant, del Govern, per a la confecció dels pressupostos, aquest any, a Justícia, és d'una magnitud molt important; probablement, la més important dels darrers anys. Que això no tingui un reconeixement a un el sorprèn una mica, no? –em sorprèn una mica. I, per tant, deixin-m'ho dir d'entrada: ningú ha citat les xifres, però, en realitat, hi ha un increment absolut de 7.000 milions de pessetes en relació amb l'any passat, no? Aquí parlem d'11.000 milions de pessetes, de vegades, com si no fos res, oi? I jo diria que, només per respecte al diner públic, s'hauria d'acceptar que hi ha un increment molt important, que vol dir que moltes de les qüestions que vostès han plantejat aquí, moltes d'aquestes estan reflectides en aquest increment. I quan hom parla de «millorar», realment, es millora a través, parlant de pressupostos, dels números que contenen cadascuna de les partides.

Per tant, jo crec que és molt important que el Departament de Justícia s'ha incrementat en un 20,23% respec-

te a l'any 99, i que aquest és un aspecte absolutament indefugible, que cau pel seu propi pes, perquè, de vegades, encara, com abans s'ha dit, els números són muts i no parlen, el que són són números i els números, en qualsevol cas, no enganyen. De tal manera que, amb relació a tot el que s'ha dit, cada una de les direccions generals que contempla aquest Departament també suporta un increment –depèn de cadascuna– diferent, però també relatiu a la millora de cadascun d'aquells serveis específics que es contenen en cada una d'elles, tant la Direcció General de Serveis Penitenciaris, que incrementa el 9,8%, com la Direcció General de Dret, amb el 19%, com la de Relacions amb l'Administració de Justícia, senyor Ridao, que puja la «friolera» de 27,8%: 6.145 milions de pessetes, que no serà una xifra «baladí», almenys no ho és pas per nosaltres.

Per tant, que l'esforç del Govern amb relació a la justícia queda plasmat en aquest pressupost és quelcom que, a més, no els ha de sorprendre. Que ja ho va dir ahir el conseller d'Economia en presentar els pressupostos, quan es referia que, precisament –per la seva incidència en la cohesió social i la seva incidència en la vida de la gent–, aquest era un aspecte que potenciaria, i aquest increment així ho posa de manifest. (*Remor de veus.*)

Amb relació al que s'ha dit –deixin-me dir-ho molt per damunt– sobre els dipòsits de detinguts hi ha una sentència –vostès ho saben, la coneixen– que està recorreguda i, per tant, no és ferma. I que, en qualsevol cas, no parla de xifres concretes, i és amb la negociació que s'està intentant arribar a terme a aquells acords. Hi va haver 500 milions en el pressupost anterior; n'hi haurà, probablement, 300 en aquest exercici. Conec la sentència perquè el meu Ajuntament, senyor alcalde de Sabadell, era dels que estaven implicats en la sentència. La conec, i vaig tenir també les meves negociacions amb el Departament de Justícia. (*Remor de veus.*)

Quant a la Justícia gratuïta, cal citar que no es fa un esforç aquest any, ja és quelcom de disfressar la realitat, no?, concretament, amb relació a la justícia gratuïta, hi ha un increment, en el pressupost del 2000, de 467 milions de pessetes, no?, la qual cosa el situa en 2.756 milions en relació amb l'esforç d'aquest any per als col·legis d'advocats i procuradors, al torn d'ofici, la qual cosa s'ha de notar ostensiblement... (*Remor de veus.*)

El president

Un moment, senyor diputat, un moment...

El Sr. Orriols i Sendra

No..., me'n faig càrrec, senyor president...

El president

Doncs, jo no. (*Rialles.*) Un segon. Els prego, de debò, silenci. (*Pausa.*) Moltes gràcies.

El Sr. Orriols i Sendra

S'han citat tots tres, i, a mi, m'ha sabut greu que, per exemple, el senyor Masllorens hagi fet un discurs molt,

molt crític, no?, o sigui, com si no hi hagués res que funcionés, i realment, en un departament, doncs, home, que també rep les seves felicitacions en tasques que no són gens senzilles, com una que han citat tots tres ponents, com el treball penitenciari, com la tasca del PIRE, perquè, la complexitat del treball penitenciari també s'ha de conèixer, a part que sigui desitjable –de fet, és desitjable– que tot vagi millor, eh?, absolutament tot en el món. Però el que també és indubtable és que el percentatge de reclusos amb treball –i, per tant, amb possibilitats de reinserció al marge de la problemàtica dels amuntegaments–, el percentatge a Catalunya és el doble de l'Estat espanyol. Alguna cosa tindrà a veure el Govern de la Generalitat amb aquest percentatge, per molt que seria ideal que els sous fossin més grans, però que també –hi insisteixo– que aquesta complexitat no es venç d'avui per demà, i realment, no es venç en un dia. I vostès m'han sentit parlar d'això altres vegades, quan, pràcticament, no hi havia gens de treball penitenciari en el moment en què el Govern de la Generalitat va rebre les transferències en presons.

Jo no els vull cansar. Considero que, segur, hi ha molts aspectes d'aquesta vida, doncs, de Justícia, importants i que s'han de millorar, però, el que és segur és que és un departament que rutlla i que funciona. I que per això jo agraeixo que el mateix senyor Ribó hagi felicitat la Conselleria per la seva predisposició al diàleg, perquè, de fet, amb els números d'aquest pressupost i amb les compareixences a què ens té acostumats la consellera per discutir, contestar i dir qualsevol cosa que vulguin saber els diputats, jo crec que, amb les dues coses, aquest serà un gran exercici per al Departament de Justícia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara a la votació de les esmenes al Departament de Justícia.

Prego als senyors portaveus si volen alguna votació separada. No és així? (*Pausa.*) Per tant, farem una única votació, conjunta, de totes les esmenes presentades a aquest Departament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció. (*Remor de veus.*)

A continuació, debatrem les esmenes presentades al Departament d'Interior. Té la paraula el senyor Rafael Ribó, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. (*Remor de veus.*) Prego als senyors diputats i a les senyores diputades que han d'absentar-se de l'hemicicle que ho facin amb rapidesa i en silenci. (*Remor de veus.*) Esperis un segon, senyor diputat. (*Pausa.*)

Senyores i senyors diputats, continuem el debat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. Prego silenci. Moltes gràcies.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Aquesta és una de les tres conselleries de repartiment una mica curiós. I celebros

que hi hagi el senyor Duran Lleida també aquí en aquests moments, perquè entengui el que ahir dèiem sobre els cops de colze, de poder fer un forat més ample per la potència de la Conselleria de Governació, a partir del repartiment de la Conselleria de Presidència i de l'anterior de Governació, amb l'actual desdoblament amb Interior.

El pressupost n'és una bona prova. És curiós que a Governació se'ns digui que enguany hi ha una pèrdua de pressupost, però, és clar, aquesta –ho suposo, senyor Mas– comptablement es pot apuntar; políticament no és així que s'hauria de parlar, perquè el que passa és que vostès han desmantellat –en el sentit més tècnic de la paraula– una sèrie de dependències i han deixat una conselleria molt determinada.

Nosaltres centrarem l'esmena en tot el que és servei públic a partir d'un model de seguretat en el tema dels Mossos d'Esquadra, en qüestions que acompanyen aquesta seguretat i en una *addenda* –que no podia faltar– que és sobre el joc.

Encara sembla que vostès no es creguin que els Mossos d'Esquadra han de ser una policia de veritat, de qualitat, una policia real. Per exemple, es diu que cal incrementar la formació de la nostra policia, i les partides a aquests efectes són bastant minses. Tornem, com sempre, a assenyalar les bones voluntats; ningú del nostre Grup, i m'imagino que ningú d'aquesta cambra s'oposaria que es complís aquest objectiu de millorar la qualitat –ho hem discutit sovint, fins i tot quan hem parlat que hi ha gent que es pot plànyer recordant temps anteriors–, però, aleshores, si ens posem d'acord, el que cal és reflectir-ho pressupostàriament.

En el pressupost sobre tota aquesta temàtica hi ha un conjunt de transferències poc clares, amb desequilibris importants per nivells. Nosaltres això ho alertem quan, a més, avença –i ho subratllem de forma positiva– la competència real en el desplegament, especialment quan, aviat, aquest desplegament serà present en matèries de trànsit a Tarragona i a Barcelona. És curiós que en el concurs de places ja ens trobem amb sol·licituds en un nombre inferior al que cal, i a les xifres oficials que ens donen estem sensiblement per sota, tant en la categoria de caporal com de mosso. Què farem? Tenim dues solucions: agafar gent en pràctiques –torno a lligar-ho amb allò de la formació i de la qualitat de la policia; parlariem, aleshores, de gent poc preparada–; o podem també anar a la solució –molt antiga i, en aquest cas, anacrònica– de desvestir un sant per vestir-ne un altre: tirem de veta dels que són a Girona o a Lleida. Aquí vostès tenen –o tots tenim– un forat important, i el pressupost no preveu com abordar-ho. I això no passarà d'aquí a uns anys: estem a punt d'entrar en aquesta temàtica.

Falta major coordinació, fins i tot en l'etapa transitòria, i reflectir-ho pressupostàriament. Fa falta menys propaganda que despleguem els Mossos i més serietat i rigor en l'enfocament pressupostari –ja no parlo de les convocatòries, ara parlo de l'enfocament pressupostari. No inaugurarem tant amb gent d'uniforme i ben quadrada davant de les autoritats, i posem-hi més contingut, darrere d'aquestes façanes, perquè, si no, com acabo d'as-

senyalar, amb xifres concretes, oficials, de la mateixa Conselleria, podem trobar-nos amb un forat que notarrà de seguida la ciutadania. I redundarà en aquella idea que no ens creiem el model policial, que no hi ha policia de qualitat i que es tornarà a plànyer algú de temps anteriors. I nosaltres no serem dels qui ens n'alegrarem.

En aquest mateix sentit, i amb els cops de colze i amb el desmantellament, pregunta: on són els cossos d'agents rurals?, com els dotem?, com els organitzem? O sigui, entendran que a nosaltres ens ha costat una miqueta –no en sabem més– anar seguint les pistes d'on ha quedat tot després dels cops de colze, però, és clar, que quedi quelcom tan desguarnit, tan lluny dels compromisos adquirits, sembla poc seriós. Em diran que, quantitativament parlant, no és una cosa molt important; qualitativament parlant, és molt important.

I, encara en aquest nivell de servei per una policia i una seguretat pública escaients, ens sembla que continua essent important la crítica que fèiem que no la manipulem. Recordi, senyor conseller, com nosaltres vàrem evidenciar a les darreres eleccions que parlàvem de la necessitat de considerar la nostra policia com a ciutadans «de peu», com tothom, i no com el que vostès els poden considerar: com a personal que no ha d'actuar en temes electorals amb els seus propis drets. Em refereixo, en concret, a la circular on vostès intentaven impedir que els Mossos d'Esquadra exercissin facultats, com a ciutadans i fora de servei, d'interventors o apoderats.

El que és menys de rebut de la seva Conselleria, senyor Pomés, continua essent el tema que segurament és més opac, per antiguitat, en aquest Govern: el joc. Vàrem reflectir en el debat de totalitat la davallada..., encara no explicada, eh? Lamento que ara no hi sigui el senyor Mas, però potser a la rèplica se'm podrà explicar el perquè davallen els ingressos del joc. Què passa? Els podria avorir amb les promeses que vostès feien respecte a la xauxa que anava a ser aquesta mina. Què passa enguany? El senyor Mas no ens en va dir res, ara no hi és per contestar-nos... Els demano, si us plau, que ens ho diguin.

Però, per què una entitat amb tan poca transparència? Per què basada encara en una illegalitat tan manifesta, com és el monopoli d'una branca del joc, prohibit expressament per la Llei de Catalunya i, diguem-ne, evitat amb la trampa –feta la llei, feta la trampa– de, aparentment, societats diferents? Per què, gronxant-se, aquesta temàtica, amb una baralla legal sobre el trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona? Com és possible que tampoc pressupostàriament no es decideixin a posar ordre sobre una matèria que, ho torno a dir, molt més enllà dels números oficials –que a sobre davallen–, penja..., o hi ha l'ombra del gran interrogant del que es va anomenar «el triangle màgic»? De màgic, poc, perquè dóna bons beneficis, no pas a l'erari públic, sinó als que s'aprofiten d'una concessió pública.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ribó. Per presentar l'esmena a la totalitat del Departament d'Interior, i en nom del

Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula ara l'illustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Permetin-me una consideració prèvia: tinc una certa mala consciència, donat que alguna diputada del Grup de Convergència ha comentat que el pressupost del Departament d'Interior ha crescut i que això, doncs, ha representat que altres departaments –en concret, Sanitat i educació– no podien créixer en la quantitat que tots voldríem. Jo sóc del gremi d'Interior, i un pensa sempre que allò seu és el més important, i, per tant, home, una certa mala consciència tens que, perquè allò teu creixi –el desplegament de Mossos, la ciutat judicial–, d'altres conselleries, com Sanitat o educació, doncs, no tenen tot el que necessiten.

Doncs, mirin, bé, de mala consciència, jo, cap ni una. En tot cas, que tinguin mala consciència les persones que han fet aquest pressupost, o el Grup que hi donarà suport, o les persones que l'han defensat, que, per cert, penso –si em permet–, les persones que ho han defensat amb molta passió i amb una miqueta de mal «rotllo», eh? Jo crec que els pressupostos, per part del Govern, s'han de defensar amb tota la passió, però no fa falta, de vegades, tanta *chuleria* a l'hora de defensar-los. (*Veus de fons.*) És el que jo penso, eh?

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi presenta una esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament d'Interior, i, per tant, demanem al Govern el retorn d'aquests pressupostos. I ho fem des de la convicció absoluta que aquests pressupostos no ens serveixen. No ens serveixen perquè..., fonamentalment per dues raons.

En primer lloc, són uns pressupostos de continuïtat, com eren els pressupostos del 99, que venien a ser una continuïtat dels del 98 i del 97, i que, per tant, pensem, sota el nostre punt de vista, que ja no donen resposta a les noves necessitats que tenen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya en les qüestions fonamentalment relacionades amb la seva seguretat. No són els nostres pressupostos. No són els pressupostos que nosaltres hauríem fet per donar compliment al nostre programa. I nosaltres entenem d'una manera diferent les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i suposo que per aquest motiu –només per aquest motiu– tindríem, des de l'oposició, el dret de demanar la devolució dels pressupostos. Tenim d'altres objectius, tenim d'altres prioritats, i pensem que les coses es poden fer d'una altra manera.

Però també demanem la devolució, el retorn dels pressupostos perquè pensem, sota el nostre punt de vista, que tampoc serveixen per tirar endavant els seus objectius, els objectius que ha aportat el seu Departament. Hi insisteixo: són els seus objectius, del seu Departament, i –ho crec– pensem que aquests pressupostos tampoc els donen resposta.

És per aquestes dues raons pel que demanem –segurament, potser amb una major contundència– aquesta devolució. Estem convençuts –i després miraré de demostrar-ho– que la proposta de pressupostos del Departament

tament d'Interior que presenta el Govern és incompleta, potser desequilibrada, però, sobretot, és insuficient per tirar endavant els seus objectius, del seu programa. Per tant, pensem que s'han de retornar.

En primer lloc, m'agradaria exposar els objectius, els nous objectius que crec que des del Departament d'Interior s'haurien de tenir com a prioritaris aquest any, l'any 2000, i que clarament no queden reflectits en la proposta que se'ns fa.

Pensem que el primer que hem de fer és garantir la seguretat ciutadana com a dret fonamental. Nosaltres volem una concepció de la seguretat com un servei públic, com un dret fonamental de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Potser la millor mesura, la clau per aconseguir aquest objectiu seria l'aprovació d'una llei integral sobre el sistema de seguretat a Catalunya, que redefeixi l'àmbit funcional del sistema d'autoritats públiques, el model policial existent i els seus àmbits competencials. És a dir, és imprescindible, per iniciar el desplegament dels Mossos a la regió primera, tindre la Llei aprovada. Jo crec que estem treballant..., vostès estan treballant en aquesta direcció, però, en qualsevol cas, es fa necessari que aquest nou model de seguretat pública pugui redefinir d'una manera consensuada —és molt important el consens— les funcions i les competències dels ajuntaments en matèria de seguretat i dels seus policies locals.

Hem de posar especial èmfasi en l'acció preventiva. El pressupost del sistema de seguretat de Catalunya no ha de basar-se únicament en el desplegament de mossos d'esquadra. No es tracta de parlar únicament de policia - policia, de Mossos d'Esquadra i de més mossos. Nosaltres estem convençuts que el més important d'un sistema de seguretat eficaç és la prevenció. Això suposa actuar no només sobre els efectes de la inseguretat, sinó sobre les causes d'aquesta inseguretat, posant en relació totes aquelles polítiques que afecten directament les condicions de benestar social dels ciutadans i ciutadanes i el seu nivell de qualitat de vida. Significa que, a més de treballar els efectes repressius que té la funció policial, s'han de dissenyar intervencions de caràcter preventiu —que pensem que el pressupost del seu Departament no contempla— que portin a la disminució de les situacions socials que originen aquest fenomen i que redueixin la sensació d'inseguretat ciutadana. I en aquests pressupostos no hi ha res.

Un petit exemple: pensem —i suposo que coincidiríem amb el conseller— que ha de funcionar el Consell Nacional de Prevenció, que no acaba de tirar endavant; i potser no acaba de tirar endavant perquè no hi ha les previsions pressupostàries perquè aquest Consell faci aquelles qüestions que cregui més oportunes. Per tant, una aposta decidida per la prevenció és la millor garantia de la seguretat ciutadana, i això suposa capgirar l'actual política de prevenció i seguretat de la Generalitat.

Vostès segueixen parlant de la importància que es faci aviat el desplegament de mossos d'esquadra —hi coincidim—, però la inversió per a aquest desplegament de manera efectiva pensem que és insuficient. Em podria dir quantes noves comissaries podem fer, podem posar en funcionament amb aquest pressupost? Quines

inversions en matèria de desplegament territorial es poden dur a terme? Molt poquetes. Trobem a faltar un model d'organització, un model de servei. Vostès no s'han preocupat de generar el model ni els procediments d'actuació, perquè estaven, potser, massa preocupats per la quantitat del desplegament i no per les formes d'actuar.

La concentració de les comissaries tendeix, també, a provocar una manca de proximitat, en el territori, de la policia. Per tant, estem fent una policia reactiva, una policia que intervindrà quan hi hagi un conflicte; no estem fent una policia de proximitat; no estem treballant, per tant, en la línia de la prevenció. En el mateix sentit, hauríem d'avançar en la potenciació de mesures per a la resolució alternativa de conflictes, cercar solucions diferents a la presó i impulsar la justícia local com a eina principal. Així mateix, hauríem d'aconseguir l'adopció de mesures que s'adrecin a impulsar una cultura de compromís de la comunitat amb la resolució dels conflictes que permeti superar l'actual situació. Serien esmenes, serien inversions que haurien d'estar en aquest Departament o en un altre departament; en qualsevol cas, no ho hem sabut trobar en aquests pressupostos. Per tant, no hi ha pressupostos ni per al model ni per a la prevenció.

Parlaríem dels temes de coordinació. Hem d'avançar —hi coincidim, segurament— en les qüestions de coordinació policial per tal de prestar el servei de la manera més eficaç possible. D'aquesta coordinació no s'ha d'excloure l'Administració local, al contrari, s'ha de reconèixer l'autoritat dels alcaldes i dels ajuntaments en matèria de seguretat ciutadana. Per tant, es fa necessària una bona planificació per articular un sistema de participació estable entre les diferents administracions implicades. La plasmació en els seus pressupostos pensem que és deficitària per als temes de coordinació. Hi ha una subdirecció, la Subdirecció de Coordinació de Policies Locals, que, any rere any, té un pressupost zero, un pressupost inexistent, i és, precisament, potser, una de les millors eines que tindrien per fer els temes de coordinació amb les policies locals.

La inversió en sistemes, mecanismes i tecnologia per a la coordinació policial en el pressupost, tampoc l'hem sabut trobar, i, en qualsevol cas, seria una partida que s'hauria de consensuar amb la resta de cossos policials. Per tant, poca cosa de model, poca cosa de prevenció i poca cosa per a la coordinació. A més, amb relació a la crítica sobre la incorporació dels Mossos d'Esquadra de policies provinents d'altres cossos i forces de seguretat, ens agradaria posar en pràctica una política més flexible, que tingui en compte la potencialitat i l'experiència d'aquests cossos. És necessari obrir les possibilitats d'obtenir places de la Policia de la Generalitat als agents de la Policia de l'Estat afincats a Catalunya que vulguin canviar de cos, especialistes de les esmentades policies que vulguin continuar la seva carrera professional al nostre país, i també als membres de les policies locals. I ho dic perquè vostès no fan referència, en els seus objectius, als cossos que progressivament deixaran les seves funcions en el nostre país. La reconversió d'aquests cossos a Mossos d'Esquadra s'està duent a terme d'una manera negativa per al manteniment de

la cohesió social i la convivència al nostre país. S'estan produint queixes d'aquest col·lectiu quant al tractament que reben, al sistema de selecció i a les quotes que s'estableixen; són, segurament, el més clar exemple de l'afirmació anterior.

Quant a l'Escola de Policia de Catalunya, pensem que s'hauria de potenciar el funcionament del seu àmbit pedagògic per implantar pautes de conducta que aconseguixin crear un model «proactiu», no de reacció de la policia, sinó de servei al ciutadà, d'implicació i d'integració en el seu teixit social. I pensem que això no queda reflectit en els pressupostos per a l'Escola de Policia. Vostès parlen de potenciar la formació i el perfeccionament, coincidiríem amb aquest objectiu de formació i perfeccionament, però hem de dir que la partida pressupostària de l'Escola de Policia, «Cursos de formació», passa de 270 a 236 milions de pessetes. Hi ha una reducció en la partida de formació, per tant, difícilment el seu objectiu de potenciar la formació i el perfeccionament el podran tirar endavant. A més, se centra la formació en els continguts professionals i legals, sense preocupar-se de crear les pautes d'una policia de servei al ciutadà, com nosaltres hauríem fet. Pensem, a més, que fa falta començar a incloure en els pressupostos les ajudes als ajuntaments. La situació dels ajuntaments és la següent: porten els seus policies, els han de continuar pagant el sou, i això genera una situació molt complicada. Potser valdria la pena, també..., no estem parlant de beques, però sí algun tipus d'ajuda als ajuntaments que envien els seus policies locals a fer formació a l'Escola de Policia de Catalunya.

Respecte al servei de la policia de trànsit, hauríem, sota el nostre punt de vista, de dissenyar una planificació urbana que vagi en la direcció de descentralitzar les activitats i a l'equilibri territorial; una planificació integrada en els diferents models de transport i de les infraestructures viàries; una distribució de l'espai viari que prioritzi el transport col·lectiu i que afavoreixi les condicions d'accessibilitat i seguretat viària. I per això cal garantir la prevenció, la planificació i el seguiment coordinat de les actuacions de totes les administracions i els estaments públics i privats implicats en la seva millora. Malauradament, hem de dir que no trobem les partides d'inversions del seu pressupost, les partides específiques de suport a les polítiques transversals de recolzament a la policia de trànsit. Per vostès, aquest és un tema estrellat, ho va dir el conseller Mas en la seva primera intervenció: «Aquest any farem el desplegament de tota la policia de trànsit en tot el territori de Catalunya.» Com pensen proveir els policies de trànsit dels equipaments i instruments necessaris per desenvolupar la seva feina amb eficàcia, amb aquest pressupost? La partida per a compra de vehicles del Servei Català de Trànsit és de 5 milions de pessetes. Amb un sol vehicle no farem..., segurament no es farà a través d'aquesta partida, segurament hi han d'altres partides, segurament es farà d'una altra manera, segurament es farà amb *leasing*, nosaltres no hem trobat, tampoc, en el pressupost aquesta possibilitat. Per tant, farem, segurament, aquest objectiu, però no amb aquests pressupostos.

Miri, aquestes reclamacions que faig, que fem, tenen únicament la intenció de fer-li entendre, a vostè i al seu

Govern, que tenir més policia no significa tenir més seguretat. La gestió eficaç, la bona planificació, tant econòmica com administrativa, i una bona concepció del que vol dir i ha de ser la seguretat ciutadana són deficiències en la gestió, i són necessitats que no queden reflectides en els seus pressupostos. Nosaltres volem..., i compartim –ho suposo– el desig de tenir una policia eficaç, una policia de qualitat, una policia al servei del ciutadà, i vostès no han fet cap esforç perquè això es produeixi, perquè Catalunya tingui, segurament, la policia que es mereix. I aquesta crítica no es refereix a la tasca individual o col·lectiva dels Mossos d'Esquadra, sinó, ben al contrari, critiquem aquesta manca de model i critiquem la política policial que vostès estan desenvolupant.

Quan parlem del Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis tornem a tenir el mateix problema que amb el sistema de policia de Catalunya, tot i que fem palès l'esforç d'inversió que es fa en aquest Servei i que valorem molt positivament. Segurament, malgrat aquest esforç, encara queda molt per fer i encara són insuficients les inversions. També fem palesa, per tant, la necessitat d'incrementar el Cos de Bombers de Catalunya. Hem de destacar que un bon servei de prevenció i extinció d'incendis necessita d'altres polítiques que reforcin la seva actuació. Nosaltres proposem reorganitzar els Bombers de la Generalitat i redefinir la xarxa de parcs de bombers d'acord amb l'anàlisi de risc territorial i els estàndards de servei; fer dels bombers la columna vertebral de la protecció civil catalana i potenciar i descentralitzar territorialment el telèfon únic d'emergència, i fer d'aquest telèfon un veritable centre de coordinació. Cal descentralitzar els bombers i fomentar la participació municipal en aquest àmbit.

Això són mesures que creiem que els pressupostos del Departament d'Interior en matèria de prevenció i extinció d'incendis haurien de contemplar, i no acabem de trobar-les. Que segurament coincidiríem en la necessària formació del Cos de Bombers, de voluntaris, i també del necessari equipament del Servei de Voluntaris. Nosaltres pensem que, si veritablement volem un servei eficaç, hem de proposar les mesures adients i, segurament, en el pressupost no les tenim. Parlen, en els seus objectius, del seu Departament, de millorar el servei per a la prevenció i extinció d'incendis, però nosaltres pensem que no són realment conscients de les deficiències en aquesta matèria. Catalunya no té suficients bombers i potser estan mal repartits pel territori. La distribució territorial no és l'adequada. Hi ha pocs bombers i han de donar cobertura a territoris massa extensos i/o amb massa densitat de població. Aquesta manca d'efectius dóna un servei deficitari per cobrir les necessitats de tota la ciutadania. I si a això hi afegim una manca d'inversió en la formació específica i especialitzada dels bombers professionals i bombers voluntaris, la situació pot arribar a ser preocupant.

Bombers de la Generalitat fa sovint les primeres intervencions en les situacions d'accident de trànsit. Són ells els que, fins ara, fan aquestes intervencions que es complementen amb la Creu Roja, que fa el trasllat dels ferits. En aquest moment, Creu Roja s'està replegant –això ho coneixem– i, segurament –no dic que sigui

aquesta la solució—, segurament, els bombers han d'assumir, potser, un cert major grau de responsabilitat en aquest sentit. Coincidiríem, tothom, que hem de fer l'esforç, perquè Bombers de la Generalitat necessiten més formació i més dotació per a aquestes funcions que, fins ara, no hem trobat una solució definitiva. En definitiva, no acabem de dotar el Cos de Bombers dels instruments i mitjans, instal·lacions, material i equip que els permeti desenvolupar la seva tasca amb dignitat i eficàcia, i, a sobre, no han destinat els seus recursos a millorar la seva qualificació personal pel que fa al reciclatge i a la formació permanent dels seus professionals. També trobem a faltar una partida pressupostària per facilitar les jubilacions anticipades del Cos de Bombers. Partida per a «jubilacions anticipades o de segona activitat», eh?, amb seixanta-cinc anys, determinats cossos s'han de plantejar polítiques de jubilació o de segona activitat.

Respecte a l'apartat referent a la introducció de noves tecnologies, que és un objectiu tant en el nostre programa com en el seu, del Departament, en el treball quotidià del Govern i, particularment, en el Departament d'Interior, volem fer una aposta decidida per tal d'agilitzar-lo i d'adaptar-lo a les noves necessitats. Vostès també en parlen de la necessitat que es produeixi aquest avenç en el camp de les noves tecnologies i en la informàtica per a la prestació dels serveis que tenen delegats, però pensem que en els seus pressupostos preveuen una inversió incorrecta en aquest sentit.

La inversió més important que necessitem seria la de posar en pràctica la disposició transitòria 16/91 de la Llei de policies locals, que preveu la coordinació de mitjans tècnics entre totes les policies, per anar constituint una base de dades única per a totes les policies, que pugui ser utilitzable pels diferents cossos, en funció del seu nivell, i d'accés. Però pensem que aquest servei mai pot ser un servei externalitzat. És a dir, mai podria ser una partida de treballs realitzats per d'altres empreses.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per acabar, i amb aquesta contraposició d'objectius, hauríem de parlar del tema, ja recurrent, del funcionament de la Direcció General del Joc i Espectacles. Parlen —i ens ho diuen una altra vegada—, en el seu document d'objectius, que volen impulsar l'activitat inspectora, que volen impulsar l'activitat sancionadora, l'activitat jurídica, encetar una millora en els serveis informàtics, etcètera. I fixen com a organisme responsable la Direcció General del Joc i Espectacles. I el pressupost és de 6 milions de pessetes, segurament; i més si tenim en compte que existeix un organisme autònom, que és l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que és on es faran les coses, i que pot perfectament assumir les seves funcions i competències. No em vull estendre més en aquest tema.

En definitiva, senyor conseller, nosaltres proposem una política diferent al Departament d'Interior, una política on el nostre patrimoni natural, però sobretot les persones, siguin el més important; on la seva seguretat sigui un dret i on la seva protecció no estigui supeditada

als pressupostos. És en aquest sentit que ens hi trobarà, sempre tindrà la nostra complicitat i el nostre consens. Nosaltres volem millorar la qualitat de vida i aconseguir el benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i en el programa d'objectius del Departament d'Interior trobem una sèrie de propostes que podrien resultar interessants, però el problema és que la seva plasmació pressupostària és totalment deficitària.

Si us plau, prengui nota de tot això que li proposem i denunciem i, de veritat, tornin, aquests pressupostos, a refer-los. Nosaltres creiem que el problema no és tant de la distribució específica a cada capítol i article pressupostari, com de la percepció global dels serveis del Departament que vostès tenen. A vostès —ho suposo— ja els estan bé aquestes xifres, però nosaltres pensem —com hem dit al començament de la meva intervenció— que aquests pressupostos del Departament d'Interior, per nosaltres, no serveixen. I no serveixen perquè no donarien resposta al que serien els nostres objectius programàtics, però tampoc pensem que serveixin per tirar endavant els seus objectius, però, sobretot, pensem que no serveixen perquè no donen resposta als objectius, a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Pérez. Senyor Codina, em demana la paraula?

El Sr. Codina i Castillo

Sí, senyor president, si em permet, molt breument, per l'article 65.1, per contradiccions.

El vicepresident primer

Endavant; té un minut, senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Molt breument. El diputat Pérez ha fet una intervenció que està molt en la línia del seu estil —fa anys que el conec—, i no tinc res a dir-hi, però ha fet un esment, a l'inici de la seva intervenció, que ha dit que els diputats que donem suport al Govern, la majoria, tenen actituds —i ho dic molt clar i ras— d'una certa «xuleria», en el moment de la defensa de les seves posicions. A mi em sembla que, senzillament, retirant aquesta expressió, doncs, quedaríem bé tots plegats. *(Pausa.)*

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Codina. Senyor Pérez, té la paraula, per un minut, també.

El Sr. Pérez Ibáñez

Doncs, retiro la paraula aquesta, per a la tranquil·litat del Govern.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Pérez. Passem a la defensa de l'esmena a la totalitat del Departament d'Interior. Per

part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Amb brevetat –ho espero–, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per defensar l'esmena a la totalitat a aquest Departament i al conjunt d'organismes que en depenen. A més, em fa l'efecte que sóc l'últim diputat intervinent per defensar aquesta esmena a la totalitat. Després hi ha el torn en contra –espero que vibrant, com sempre– del senyor Sabanza, i em fa l'efecte que haurem acabat, ja, amb el debat del pressupost per al dia d'avui, no? (*Veus de: «No!»*.) No? Bé, doncs, així, m'hi podria estendre eternament. No, ho faré breument, tal com...

El vicepresident primer

Si us plau, no facin diàlegs, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Ja hem dit –i ho vaig dir amb relació al debat del Departament de Governació– que, enguany, tant el Departament d'Interior, que estem ara substanciant el seu pressupost, com el de Governació, són enguany de difícil valoració amb relació a l'any passat, perquè són departaments de nova creació i, a més a més, han experimentat una important reestructuració interna, que, de fet, ens impossibilita, a la pràctica, de comparar la despesa agregada.

Sense entrar, de moment, en les raons de fons, més polítiques, que impulsen el nostre Grup a presentar aquesta esmena a la totalitat, ja els avanço que el mètode que, modestament, hem utilitzat enguany per analitzar aquest pressupost ha estat el d'examinar secció per secció del Departament d'Interior; i així, en primer lloc, el que hem de constatar, certament, és que hi ha un increment –i un increment notable– del conjunt de les partides destinades a les polítiques de seguretat, tal com va anunciar el mateix conseller d'Economia i Finances en presentar el conjunt del pressupost. Tanmateix, si s'hi fixen una mica, comprovaran que aquest creixement global –molt superior al de la mitjana, és evident– es destina, bàsicament, a dos conceptes. El primer és la informatització i la comunicació de les unitats de Mossos d'Esquadra, per una banda, i, per l'altra, són el conjunt de partides destinades a la dotació de mitjans de protecció civil.

Ara bé, si tenim en compte que aquestes partides representen gairebé les dues tercers parts del pressupost de tot el Departament, si excloem el conjunt de despeses de personal, que són la partida més important –gairebé 40.900 milions de pessetes sobre un total de 53.400 milions–, reconeixem que ha existit un esforç pressupostari important, però una altra cosa distinta –i ho volem deixar dit d'entrada– és que aquests conceptes no ens sembla, en cap cas, que siguin els més indicats, els més prioritaris i, per tant, volem deixar expressat, si més no, el nostre dubte sobre si la inversió en telecomunicacions havia de ser tan important, havia de tenir aquest abast.

Una altra cosa distinta és, també, si, tot i no ser un departament netament inversor, com és lògic, el Departament d'Interior, la rellevància de les inversions hagi de ser tan petita, o que determinades transferències corrents siguin tan modestes que, de tan modestes, arriben a ser ridícules. Perquè, per exemple, en la línia de les polítiques de prevenció d'incendis, la Direcció General d'Emergències i de Seguretat Civil, doncs, contempla una petita transferència corrent a les corporacions locals: una, adreçada al finançament dels serveis d'extinció d'incendis a la Vall d'Aran –34 milions de pessetes–, una altra «despeses del parc de bombers de Bossòst» –15 milions– i una modestíssima línia d'ajut a les agrupacions de defensa forestal, 90 milions de pessetes. I això, pràcticament, és tot.

En qualsevol cas, de l'increment de l'estat de despeses, pel que fa al conjunt de capítols i, sobretot, el relatiu al Departament, no es veu, al mateix temps, prou compensat, aquest increment, proporcionalment, amb l'increment de mitjans materials necessaris com per conjurar el perill, que algun altre any hem denunciat, d'infradotació de mitjans respecte de l'expansió de política de personal que té aquest Departament –com és lògic–, en la línia de la consecució del model policial i del desplegament dels mossos en el conjunt del territori, i per pal·liar, per tant, aquest desajustament i aquesta desproporció tan important.

I una darrera qüestió amb relació al que és pròpiament la tècnica o la gestió pressupostària d'aquest Departament, és la manca, en la nostra opinió, de prou esforç de contenció en la despesa corrent, en la despesa improductiva. Deixant al marge, pròpiament, l'apartat de seguretat, que és el nucli important d'aquest Departament, la resta d'organismes estan –ho entenem– totalment sobredimensionats pel poc pes específic que tenen, i el cas més paradigmàtic –en tot cas, després m'hi referiré– és el de la Direcció General de Jocs i Espectacles.

Entrant en l'apartat de seguretat ciutadana, és evident que el progressiu desplegament dels Mossos d'Esquadra, en la línia de complir progressivament el model policial de què es van dotar el Govern i aquest Parlament el 17 d'octubre de l'any 94, comporta i ha de comportar, per a aquest exercici pressupostari i per als vinents, un important, un evident i necessari esforç pressupostari. Un esforç pressupostari molt per sobre del necessari, si al seu dia s'hagués negociat correctament el traspàs dels Mossos d'Esquadra. Vostès, de fet –i el Govern ho sap molt bé–, continuen pagant, i pagant, a més a més, en el sentit més literal del terme, la candidesa a l'hora de negociar l'acord de finançament dels Mossos l'any 95.

Perquè, per molt que hagin millorat l'acord del finançament dels Mossos l'any passat –al qual es referia, precisament, el conseller Mas, en presentar aquest pressupost–, és clar que aquest era, en el seu origen, un sistema basat en una aportació econòmica per a cada mosso d'esquadra que substituís un policia nacional o un guàrdia civil, i és aquest un model que, en el seu origen –i ara en paguem les conseqüències–, oblidava, precisament, de negociar les inversions en edificis, en vehicles, en armament... I les comissaries. Qui havia

de pagar les comissaries aquestes que al conseller Pomes li agrada tant, els caps de setmana, els diumenges, d'anar a inaugurar? Qui les havia de pagar? La majoria de les que hem anat inaugurant periòdicament, fins ara, s'han fet sense un duro, sense l'aportació de l'Estat. I, números rodons –i, en tot cas, algú em podrà desmentir–, del deute històric acumulat en matèria de finançament dels Mossos d'Esquadra, entre 20 i 24.000 milions de pessetes, vista l'aportació de l'Estat, la Generalitat hi haurà d'eixugar, i de fet haurà d'entomar, i s'haurà d'empassar gairebé 10.000 milions de pessetes, tota ella sola. Senzillament, per una manca de diligència i una manca de prudència en el moment d'arribar a l'acord per al finançament dels Mossos d'Esquadra.

I, de fet, aquest deute històric acumulat fa que anem com anem, perquè, per exemple, en el capítol de formació –al qual ja s'hi ha referit, també, algun altre diputat abans–, en el capítol de formació hi trobem 1.000 milions de pessetes. Han incrementat la partida, perquè passem dels 895 de l'any 99 a aquests 1.000 milions, però és un lleu, per no dir insignificant, increment, que no servirà per millorar la formació, ni de les noves promocions de mossos i de policies locals, ni per al reciclatge de moltes policies, sobretot –sobretot– les de molts municipis petits, que en aquests moments presenten greus deficiències pel que fa a la formació, i en la pràctica, de fet, aquesta infradotació de la partida de formació es nota, es tradueix en el nivell acadèmic i, fins i tot, per dir-ho suau, en la política de recursos humans docents que té la nostra Escola de Policia de Mollet.

Un altre aspecte és que, si un dels elements fonamentals de tota política de seguretat és la prevenció, no hem sabut veure en aquest pressupost cap traducció xifrada i comptable d'aquest fet, d'aquest element. Per desenvolupar aquesta política de prevenció –i això ho ha dit el mateix conseller de Governació, fa poques setmanes, en aquest Parlament– cal conèixer la realitat, el territori, i que les enquestes de victimització que es fan tinguin l'abast que han de tenir, i, si més no, en aquest apartat em fa l'efecte que, malgrat els desitjos i objectius que s'han expressat, en la memòria del Departament no hi ha ni una ratlla, ni tampoc sabem ben bé com es pensen pagar les enquestes que s'han iniciat, aquestes macroenquestes de victimització que s'han anunciat darrerament, precisament arran de fets tant lamentables com luctuosos, que tots coneixem.

Una altra qüestió distinta –em sembla que s'hi ha referit també el diputat que m'ha precedit– és tot el tema de l'homogeneïtzació de les bases de dades. S'ha dit, i jo ho reitero, que la informació és absolutament indispensable, és imprescindible en matèria de seguretat. No només el que és la col·laboració entre el Cos de Mossos d'Esquadra i els cossos i forces de seguretat de l'Estat, sinó també amb les policies locals. I aquesta és una assignatura pendent. No hem sabut veure, tampoc, en aquests pressupostos –potser estem equivocats, però no ho hem sabut veure– partides suficients que vagin en aquesta direcció, paral·lelament a la millora ja reconeguda, com deia al principi de la meua intervenció, del conjunt de sistemes informàtics que té aquest Departament de nova creació.

Jocs i Espectacles. La Direcció General, la de Jocs i Espectacles, administra uns modestíssims 6 milions 432.000 pessetes, per atendre, bàsicament, les despeses de lloguer i d'altres mitjans materials de què disposa. Una xifra, aquests 6 milions i escaig de pessetes, que, en la nostra opinió, com en altres anys, volem deixar molt clar que no justifica l'existència de tota una direcció general, perquè, amb el volum econòmic i organitzatiu que això comporta, evidentment, doncs, ja tenim tot un organisme, un ens autònom, com és l'EAJA, que podria assumir perfectíssimament les funcions que fa aquesta Direcció General.

Escoltin, sobre el tema del joc –abans s'hi ha referit a bastament algú altre–, jo confesso una certa fatiga d'haver-ne de parlar –el senyor Codina ho sap perfectament, que hem tingut debats, i, a més, em fa l'efecte que en el pròxim Ple n'hi tindrem un altre, amb motiu de la possible creació d'una comissió d'investigació. Més enllà d'aquesta fatiga, el que és cert –i no ho diem nosaltres, ho han reconegut vostès mateixos– és que el tema de l'EAJA no va i no funciona. I que aquesta entitat que gestiona el joc d'atzar no funciona bé, doncs –ho repeteixo–, ho han reconegut, des del mateix president de la Generalitat –que en una ocasió va dir, públicament, que les loteries no són, precisament, un negoci brillant– fins al mateix senyor Codina, que està aquí, assegut en aquest hemicicle, i el *Diari de Sessions* ho pot testimoniar.

I, per tant, dit això, jo crec que podríem passar directament a parlar d'una altra cosa, però voldria aprofitar, perquè, en altres ocasions –i amb motiu, precisament, del debat de pressupostos–, des d'alguns grups de l'oposició –i el nostre no és una excepció–, hem emplaçat el Govern a reconduir aquell consens que en alguna ocasió havíem tingut en matèria del joc, i que, malauradament, des de Convergència i Unió i des del Govern es va trencar. I es va trencar amb la revisió dels contractes amb les empreses que gestionen el joc, que s'havia de fer d'una determinada manera, que vostès saben ben bé quina havia de ser, i no cal que recordem l'episodi del contracte amb Luditec, que es va trencar amb les suspicàcies, després demostrades, del finançament irregular d'algun partit polític, i amb la seva vinculació amb el *holding* Inverama, que es va trencar amb la poca transparència, amb l'opacitat i amb la manca de racionalitat en la gestió; que, de fet, s'ha vist també repercutida, i negativament, per aquestes variables d'ingressos de les quals s'ha parlat a bastament abans, i també per la manca de consens pel que fa a la política de publicitat i de divulgació que nosaltres hem jutjat, en més d'una ocasió, si més no, d'erràtica.

I tot això, sense el consens necessari, perquè vostès l'han trencat. I continuem estant interessats en el replantejament institucional del joc, amb l'objectiu de clarificar-lo, de millorar el seu funcionament –sobretot el de l'Entitat Autònoma–, de posar fi a aquest desori i de trencar aquesta inèrcia progressiva, aquest decandiment. I, per tant, fins i tot, arribar a plantejar, des del consens, en aquesta cambra, un possible pacte d'Estat, un possible pacte de no-concurrencia amb l'ONLAE, amb l'Organización Nacional de Loterías y Apuestas del Estado, per evitar aquesta competència estèril que

en aquests moments hi ha i que penso que no ens condueix i no ens aboca enlloc, almenys, de positiu.

I, escoltin, una recomanació, també, per al conseller d'Interior: jo crec que, si vostè vol dignificar el seu Departament, el que ha de fer és regalar directament el tema del joc al conseller d'Economia, que és allà on hauria d'estar. Ja que tothom està parlant de racionalitzar els departaments, jo crec que el millor enquadrament orgànic i funcional és al Departament d'Economia. A vostè li fa nosa, a les polítiques de seguretat –que és el que impulsa la creació d'aquest Departament– també els fa nosa i, per tant, jo li recomano que vostè, de forma obstinada, amb la contumàcia que sé que, en aquest apartat, el caracteritza, continuï insistint a regalar-li això al senyor Mas.

I acabo amb el tema del trànsit. 1.333 milions de pessetes per al Servei Català de Trànsit són –ho reconeixem– alguns milionets més que els 761 milions escassos de l'any 99, i contrasten, òbviament, amb els diners que hi havia consignats l'any 98 –104 milions de pessetes–, i, òbviament, tenen molt a veure, també, amb l'assumpció del control del trànsit a Girona i Lleida, que són, en definitiva, per al desplegament en aquestes demarcacions, el que serveix per absorbir aquest increment important.

Ara bé, amb aquests recursos, que estan centrats fonamentalment en els capítols 1 i 2, jo crec, modestament, que vostès podran instruir i resoldre molts expedients sancionadors; que vostès podran autoritzar la pràctica de moltes proves esportives i podran fer moltes coses similars a aquesta. Però vostès no podran ni promoure l'educació viària, ni podran executar programes de sensibilització ciutadana, ni podran desenvolupar projectes i estudis sobre recerca o investigació de la sinistralitat o de les seves causes, ni podran millorar substancialment el sistema d'informació dels usuaris de les vies públiques. I, per cert, si el ministre Mayor Oreja no rectifica, i el seu Ministeri tampoc –no sé si ha reaccionat després de les crítiques que li van ploure, des del dia d'ahir, per la seva desafortunada decisió de fer les seves campanyes únicament en castellà–, doncs, home, si no rectifiquen el ministre i el Govern de l'Estat, doncs, jo crec que ens ho podríem plantejar, si..., si continua aquesta manca de respecte per a la pluralitat lingüística i la diversitat de l'Estat, doncs, si continua aquesta actitud militant, refractària, contra el català i el conjunt de llengües oficials de l'Estat. Doncs, escolti'm, plantegin-se que, en pressupostos successius, en els pròxims anys i exercicis pressupostaris, vostès també, en l'apartat del Servei Català de Trànsit, com a mínim, es plantegin de fer ni que sigui una sola campanya en aquest sentit, i, a més a més, ho poden fer en totes les llengües que vulguin, perquè som gent de cultura i co-nexim tots prou els idiomes oficials de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. Per a un torn en contra, i en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Ridao, doncs, la preocupació que vostè manifestava en acabar la seva intervenció sobre el tema del català la compartia el nostre Grup i, per tant, doncs, el Govern de Catalunya, i el conseller d'Interior ha estat negociant intensament amb el Ministeri de l'Interior, i li puc dir, li puc comunicar –no sé si és públic, encara– que este matí el secretari d'Estat li ha comunicat al conseller que es faran les campanyes en català. I, per tant, doncs, crec que era un motiu de preocupació per a tots plegats, i entenc que és una bona notícia. (*Veu de fons.*) Suposo que paguen ells. (*Veu de fons.*) Això ha canviat, senyor Armet, això ha canviat.

Els volia dir que em sembla que, ben bé, no hi havia massa arguments per presentar esmenes en contra del Departament d'Interior, tota vegada que, sempre, la queixa sempre és la mateixa: no hi ha prou recursos. I resulta que el Departament d'Interior creix un 24% en termes relatius, i en termes absoluts, 10.500 milions de pessetes respecte al que era l'any passat, i això ve donat, bàsicament, per les retribucions de personal; va destinat, bàsicament, al personal, que passa de 9.185 efectius l'any 99 a 10.263 l'any 2000, amb un increment del 9,5%.

Per este motiu, respecte al capítol 1 –els ho aniré explicant per capítols, perquè semblaria que no hi havia prou arguments, o potser no s'han llegit prou bé el pressupost, els ho aniré explicant per capítols, perquè vostès ho entenguin i ho vegin clar–, respecte al capítol 1, les remuneracions de personal, cal assenyalar que l'increment de les retribucions del Departament d'Interior en l'exercici del 2000, respecte al 99, és de 6.066 milions en termes absoluts, i d'un 17,5% en termes relatius, degut, principalment, que en matèria de Policia de la Generalitat ve donat per la implantació del trànsit a la totalitat de Catalunya, a partir del desembre d'enguany, en les àrees regionals de trànsit: central, l'àrea regional metropolitana i l'àrea regional de trànsit de Tarragona, amb la qual cosa queda cobert, tal com deia, tot el territori.

Per tal d'assumir les competències en matèria de trànsit en aquestes regions s'ha previst un concurs de provisió de 222 caporals i 27 sergents, així com 102 noves dotacions per a agents provinents de la Guàrdia Civil de Trànsit, –senyor Pérez, aquí estan, reflectits al pressupost; vostè ha dit que no ho trobava; doncs, són aquí, al capítol de personal del Departament d'Interior.

També s'ha previst, durant l'any 2000, com a convocatòries de promoció –i aquí ve el tema de la formació, convocatòries de promoció–: 74 sergents, 230 caporals i 4 mossos tedax. I s'ha previst, també, les convocatòries de provisió, periodificades durant l'any 2000, de 2 comissaris, 3 intendants, 4 inspectors, 20 subinspectors i 20 facultatius. I, igualment, s'ha previst la creació de 795 dotacions per a la catorzena promoció de mossos d'esquadra per a l'any 2000.

En matèria d'emergències i seguretat civil hi ha un increment retributiu, com a conseqüència de l'augment, per una part, de 112 bombers de nou ingrés, així com la promoció de 71 caporals, 80 sergents i 16 oficials. I

durant el pressupost d'enguany també està inclosa la campanya forestal de l'estiu 2000, amb una dotació de 649 forestals propis del Departament i 282 rurals per a la campanya d'estiu, provinents de la transferència que s'ha fet del Departament d'Agricultura, i que –ho suposo– donen compliment als dubtes que tenia el senyor Pérez sobre el tema de prevenció d'incendis.

En este pressupost d'enguany s'ha previst també l'increment que ve originat pel canvi al grup C de 1.459 bombers i caporals, que actualment són del grup D, fruit dels acords establerts entre el Departament i les organitzacions sindicals del Cos de Bombers. (*Remor de veus.*)

Respecte al capítol 2, «Despeses de béns corrents i de serveis», l'import global augmenta 2.890 milions en termes absoluts i un 55% en termes relatius, increment que ve motivat principalment per la Secretaria General, que augmenta un 79% degut al fet que l'anualitat d'enguany per a la prestació de serveis informàtics ascendeix a 665 milions, i està pressupostada íntegrament a Secretaria.

La Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil, amb 176 milions; és a dir, un 8 i mig per cent, que es concreta en la partida d'helicòpters, amb 156 milions addicionals, a fi de disposar dels mateixos mitjans que la campanya anterior, o sigui, 3 helicòpters de propietat i 4 helicòpters, 11 helitancs i avions AVA de lloguer, i, la resta, per dotar de vestuari i material tècnic necessari les noves promocions de bombers, que aquí es posava en dubte si hi havia o no dotació.

També cal esmentar la integració del pressupost del Servei d'Agents Rurals i Prevenció d'Incendis per un import total de 180 milions, com a conseqüència del traspàs que s'ha fet des d'Agricultura.

La Direcció General de Seguretat Ciutadana, que s'incrementa un 88%, 2.156 milions, dels quals 1.900 corresponen al conveni amb el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació per a la prestació dels serveis de telecomunicacions en la realització i manteniment de la xarxa Nexus, que donarà cobertura a tot Catalunya, i també per a la despesa de manteniment de les noves comissaries i els vehicles de *renting*, que no saben veure d'on sortien els diners –senyor Pérez, li vull recordar que els 5 milions que vostè veia per a vehicles eren els del Servei Català del Trànsit, no els que van als Mossos de trànsit.

Del capítol 6, «Inversions reals», l'import global s'incrementa en 591 milions –és a dir, el 55%–, perquè s'han consignat en el pressupost els compromisos que hi havia amb GISA per al desplegament policial i de trànsit, equivalent a 610 milions de pessetes; 72, l'increment de l'anualitat 2000, de l'acord sindical d'inversions en parcs de bombers.

I, pel que fa als capítols 4 i 7, transferències corrents i de capital, s'incrementen en 234 i 680 milions en termes absoluts, i un 27% i un 62% en termes relatius, en els quals s'han de distingir dos eixos: per una banda, les aportacions als organismes autònoms i la resta de transferències. Als organismes autònoms, pel que fa a l'Escola de Policia de Catalunya, s'incrementa l'apor-

tació total del Departament en 212 milions, dedicats bàsicament a l'adequació de les instal·lacions i al seu manteniment, a les necessitats dels nous efectius de trànsit.

I, quant al Servei Català del Trànsit, tal com es va constatar l'any 99, este organisme s'autofinança, un cop s'han realitzat els traspàsos de competències de l'Estat a la Generalitat en matèria de trànsit i circulació per a vehicles a motor, amb la recaptació de sancions i taxes, pel que respecta a Girona i Lleida i, per tant, no és necessària l'aportació per part del Departament.

I, pel que fa al traspàs en matèria de trànsit de les demarcacions de Tarragona i Barcelona, la Comissió Mixta ja va aprovar l'acord sobre l'ampliació de mitjans personals, materials i pressupostaris a transferir a la Generalitat.

Quant a la resta de transferències, es concreten en «Transferències corrents», amb la dotació de 48 milions de pessetes al pressupost d'«Emergència i seguretat civil», com a aportació per cobrir el conveni de col·laboració amb la Generalitat i el Consell General d'Aran pels serveis transferits d'incendis, i també pel condicionament del parc de bombers de Bossost. I respecte a les transferències de capital, experimenten un augment de 683 milions, que suposa un 62% d'increment, dels quals 657 corresponen a l'anualitat 2000 de l'acord del Govern per a la segona fase del projecte d'informatització dels Mossos d'Esquadra.

Finalment, cal esmentar la consignació, en el pressupost de la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil, de 19 milions de pessetes per a l'assegurança de les agrupacions de defensa forestal, i 90 milions en el capítol 7, per al foment d'aquestes mateixes ADF.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Cal fer un comentari en el tema del joc. El senyor Ridao deia que no veia justificada l'existència de la Direcció General. Este també és un tema recurrent que l'hem anat explicant cada any: l'EAJA és l'empresa que fa l'acció del joc de les loteries de la Generalitat, i la Direcció General és la que fa el control sobre totes dues loteries, tot el joc, no tan sols les de la Generalitat, sinó també els bingos i els casinos, per posar un exemple.

Crec que són prou los motius perquè vostès entenguin –i ho he fet breument i he intentat fer-ho breument– que no donarem suport a cap de les esmenes presentades al Departament d'Interior i, en tota consciència, hi votarem en contra. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara, per tant, a la votació de les esmenes al Departament d'Interior. No hi ha cap petició... Sí? (*Pausa.*) Ah, perdó, no hi ha cap petició de votació separada. Passem, per tant, a votar-les conjuntament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem, per tant, ara, a debatre les esmenes al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Té la paraula la senyora Bet Font, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. (*Remor de veus.*)

Si els senyors diputats surten en silenci i els que es queden també callen, podrem començar immediatament. Moltes gràcies.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de dir que avui no és fàcil l'exposició d'aquesta esmena a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè, d'una banda, costa de valorar la dotació conjunta del Departament. Ja sabeu que hi han hagut intercanvis de competències amb altres departaments: els temes d'incendis se n'han anat a Interior, els de medi natural i temes forestals, entre d'altres, han passat, molt raonablement, cap a Medi Ambient. Tampoc és fàcil l'exposició per una altra raó: perquè partíem... (*Remor de veus.*) Deia que no era fàcil per la raó de l'intercanvi de competències, però també perquè partíem d'una situació jo diria que tan dolenta que, amb poca bona voluntat que s'hi posés, doncs, ja hi veuria una millora. I si, a més, tenim un PDR, doncs, ens trobem que, globalment, estem davant d'un pressupost menys dolent que el dels anys anteriors.

Passa, però, que no ens acaba de convèncer, la proposta. Per això presentem l'esmena a la totalitat. I no ens convenç perquè creiem que el Govern hi hauria de posar molt més de part seva per complementar el PDR. Aquests pressupostos sembla que s'han fet amb la intenció de fer content tothom, almenys sobre el paper. Però, què pot passar? Doncs, ens podem trobar que, a final d'any, en comptes que tothom estigui content, tothom pot estar desenganyat, perquè el senyor conseller, quan va entrar i va fer la compareixença davant de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, doncs, entre altres coses va fer un bon discurs, va mostrar unes bones intencions, i tothom qui l'ha escoltat, doncs, ha quedat força content, i s'han creat unes expectatives que em sembla que, amb els diners d'aquest pressupost, és difícil que es puguin complir.

L'any vinent en podrem tornar a parlar, tot i que ja sabem, ara, quina resposta tindrem quan ens queixem, perquè el senyor conseller es va curar en salut (*forta remor de veus*) i va dir que aquest any 2000 no seria representatiu.

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Sé que és una sessió molt llarga i al final del dia tots estem una mica cansats, però crec que hem de fer un esforç per seguir amb dignitat aquest debat. Gràcies.

La Sra. Font i Montanyà

Doncs, el senyor conseller ja va dir que estaríem per sota de la mitjana que pertocaria, aquest any, si repartíssim els diners totals del PDR del 2000 al 2006, i que, per tant, no serà fins al 2001 que podrem veure què passa realment. Així va passant el temps, i potser,

doncs, en el món rural, no es fan els avenços que s'haurien de fer. Així, deia, en el món rural i, també, en el pesquer –que moltes vegades ens n'oblidem– continuaran tenint les problemàtiques de sempre, potser una mica suavitzades, això sí, però que en el fons continuarà quedant de manifest que, en aquest país, no tenim del tot clar, o no valorem prou, la importància d'aquests dos mons, el rural i el pesquer. I, sobretot, l'assignatura que ens queda pendent és la de definir quin model d'explotació agrària necessita el país i quin model de pesca.

En el cas de la pesca, per exemple, seria bo que comencéssim a valorar totes les possibilitats que té l'aqüicultura entre d'altres mesures. En el cas de l'agricultura nosaltres creiem que s'ha de donar molt més suport a les explotacions familiars agràries, molt més suport del que es dona actualment, perquè creiem que són aquestes, les famílies pageses, les que, si tinguessin una renda més digna de la que tenen actualment, es quedarien a la zona, i són ells els que viuen en el territori, els que el cuiden i que l'estimen. No es pot ni comparar el paper que tenen aquestes famílies amb el dels grans empresaris, que sovint viuen a ciutat i que contracten jornalers perquè els facin la feina, normalment, a baix preu.

Per tirar endavant aquest model que nosaltres plantejem és imprescindible dedicar el màxim d'esforços a diferents mesures –molts més dels que s'hi dediquen ara. Les mesures, de fet, ja queden recollides en el PDR, és cert: incorporació de joves i cessament anticipat; molt important per a les explotacions familiars, molt important tenint en compte que la població actual està envellida i que els joves, doncs, ja no s'hi volen quedar.

Caldria, també, insistir en la modernització d'estructures agràries; apostar per les noves tecnologies –cosa que requereix una altra mesura, que és la de la formació–; caldria apostar, encara més, per l'agricultura ecològica, i caldria –això sí– promocionar l'associacionisme agrari, el cooperativisme, sobretot pel que fa a les cooperatives de transformació i comercialització, que podrien evitar que els guanys se'ls enduguin els intermediaris.

Evidentment, parlant de transformació i comercialització, les indústries agroalimentàries que en podrien sorgir haurien de basar-se en tecnologies netes, com totes les indústries, evidentment. I parlant de tecnologies netes, una altra mesura seria la d'apostar per la qualitat dels aliments. En aquest sentit, l'Agència de Control Alimentari pot jugar un paper important.

I n'hi ha d'altres, de mesures, però no les anomenaré pas, perquè estan prou descrites en diversos documents. Però una altra que sí que destacaríem és la que proposa diversificar les activitats de l'àmbit agrari i àmbits afins, amb la finalitat d'augmentar les possibilitats d'ocupació i d'ingressos alternatius. Nosaltres hi hem anat insistint sempre que hem tingut l'oportunitat i tant com hem pogut, però –ja no parlo només del Departament d'Agricultura, sinó del Govern en general– creiem que no s'hi està donant la importància que aquest aspecte té. La prova és que quan s'han fet proposicions de llei a l'estil de la de creació de la marca de qualitat

Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals, el cas que se'n ha fet no és el que calia esperar.

Creiem que l'equilibri territorial i, en concret, el desenvolupament del món rural passen per una bona política de tots els departaments. Ja hem anat veient, en intervencions anteriors, quan nosaltres presentàvem esmenes, que consideràvem que les dotacions no eren suficients. I acostuma a passar, precisament, que, quan les dotacions, en algunes partides, en alguns departaments, en algunes direccions generals dels departaments, no són suficients –acostuma a passar– qui en surt més perjudicada és la població –ja prou perjudicada– de les zones rurals.

Els pressupostos que ara ens toca analitzar contemplen evidentment les accions d'agricultura i ramaderia, però seria bo no oblidar-nos de les altres, sobretot, de les de política social, que, estiguin o no estiguin relacionades amb la situació de la pagesia, poden ajudar a aquest equilibri territorial que dèiem.

Sempre és positiu mirar les coses des d'un punt de vista global, i, en aquest cas, també hi hauríem d'incorporar mesures ambientals, que, de fet, el mateix PDR ja les inclou. Com sempre diem, sobretot quan parlem de desenvolupament sostenible, és impossible deslligar els aspectes econòmics –en aquest cas, l'agricultura i la ramaderia serien una activitat econòmica– dels aspectes socials i dels ambientals. I un tema social és el de la jubilació. El trobem, també, inclòs aquí, en les mesures. En el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, doncs, hi ha una part que contempla això de les jubilacions anticipades. Nosaltres creiem que no hi ha prou recursos per cobrir l'actual demanda de cessament anticipat de l'activitat agrària, no són suficients. Encara que es contemplin les previsions del Govern en el Pla de desenvolupament rural, cal dotar millor aquesta línia per al rejuveniment dels titulars de les explotacions. Hem de tenir en compte que les quatre mesures d'acompanyament –les mesures agroambientals, les indemnitzacions compensatòries de muntanya i desafavorides, el cessament anticipat de l'activitat agrària, l'aforestació de les terres agrícoles– formen part d'un PDR a l'àmbit de tot l'Estat espanyol. Per tant, davant la no-inclusió en el PDR espanyol de zones amb limitacions ambientals específiques, i altres, caldrà usar la discrecionalitat de sobrepassar en un 25% una mesura sense sobrepassar el 5% del conjunt del programa.

I un altre tema que també té repercussions socials és el de les cooperatives. Creiem que la dotació, en aquest cas, també és escassa. A la pràctica només hi ha els recursos necessaris per liquidar els compromisos que encara parteixen d'abans del 96. Queda clar, doncs, que, per molt que es digui, per molt bones intencions que s'exposin, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no acaba de creure en aquest sector de l'economia social tan important, i així queda demostrat en aquest pressupost. Nosaltres sí que creiem en les cooperatives, creiem que poden ser la clau, l'element vertebrador de la recuperació d'aquest valor afegit per al mateix sector productor. És imprescindible la seva renovació i, en aquest sentit, cal potenciar que es constitueixin cooperatives de segon i tercer grau, i concer-

tar amb les organitzacions professionals l'estratègia, les línies a seguir, les línies..., els sectors i les zones a prioritzar. Sigui com sigui, la feina a fer és considerable i, com hem dit, imprescindible; i, per tant, hi trobem a faltar diners.

Un altre capítol que està insuficientment dotat és el de les assegurances agràries. Si, tal com diu el conseller, s'ha de fer una especial incidència en aquesta línia en comptes d'haver de recórrer, després, a ajuts extraordinaris cada vegada que hi ha un sinistre important, doncs, home, la dotació que hi ha no és precisament la més adequada. I, en el mateix sentit, tampoc estan ben dotades les partides destinades a la sanitat animal i vegetal. S'ha de garantir, no només la investigació i la formació per evitar o per prevenir malalties, sinó que, a més a més, s'han d'aplicar mesures de control i, alhora, s'ha de procurar que els agricultors i ramaders afectats rebin els ajuts necessaris per compensar el sacrifici i la reposició.

I un altre cas important: el del regadiu. Per poder afrontar els nous regadius i la millora dels existents que el Govern té previstos, en un període raonable de planificació, que serien vint anys, la inversió anual s'ha de situar al voltant dels 14.000 milions. Doncs, haurem de tenir paciència, perquè, amb els recursos previstos pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i per Regsa, faran falta més de quaranta anys per fer-ho realitat. Mentrestant, tenim comarques senceres pendents de què passa amb el regadiu. S'estan fent les coses de tal manera que la gent ha acabat perdent les esperances i, el que és pitjor, ha perdut la motivació.

A la Terra Alta, per exemple, hi ha previst un reg de suport que està arribant, tard, però arriba. Sovint es diu que val més tard que mai, però hi ha vegades que les coses es compliquen innecessàriament per una manca de diligència. En aquest cas, a la Terra Alta, la població s'ha anat desencisant; molts pagesos grans encara no han mostrat el seu interès per fer arribar el reg de suport a les seves finques. S'entén. De fet, es tracta de fer una inversió milionària, i els pagesos hauran de fer crèdits que l'Administració hauria de procurar que fossin els més tous possibles, però als pagesos els fa por fer aquests crèdits; entre d'altres coses, perquè no tenen clar que, després de fer la inversió, els seus fills puguin quedar-se a viure allà. Per què? Doncs, perquè allò que s'ha anat dient, de l'equilibri territorial, no es compleix. Els fills, els joves no es refien del que es va promentent, perquè sovint es diu que ja es farà, que ja vindrà, però a l'hora de la veritat, això no arriba.

A més a més, no se'ls està explicant prou bé les coses, i, sobretot, tampoc, a vegades, s'arrisquen, perquè es consideren, i amb raó, que estan una mica deseparats. I això és perquè no s'acaba de lligar tot, i és important, lligar-ho tot. Ho deia abans quan parlava de les polítiques socials, també. És important perquè té conseqüències que van més enllà de les canalitzacions i dels metres cúbics d'aigua. És per això que insistim en les polítiques transversals relacionades amb el món rural, i ens hauria agradat que quedessin més reflectides en els pressupostos dels diferents departaments. Són pressupostos que no donen per massa. En concret, el del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no dona-

rà pas per portar totes les actuacions que serien necessàries, ni amb la intensitat necessària, ni a tots els indrets. I, sortosament per als pressupostos, però malauradament per a la nostra societat, en tots aquests anys de mala política agrària, s'han anat quedant pel camí explotacions familiars agràries diverses a la majoria de comarques. Hi ha hagut tant desencís de joves que ara ja són menys a repartir. I fixe'u-vos que he dit «malauradament per a la nostra societat», perquè això no li fa cap bé al reequilibri territorial, ni a la conservació del paisatge, ni molt menys, evidentment, no fa cap bé a les famílies que es veuen obligades a abandonar la casa de pagès, unes terres, un entorn que han cuidat durant generacions. I ho han d'abandonar –no els hi obliga ningú, però es troben que, si no, no tenen una possibilitat de viure dignament–, doncs, han d'abandonar, perquè no poden viure-hi amb condicions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi per a presentar i defensar l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i dels organismes que hi estan connectats. I la presento, malgrat que el president del nostre Grup, el senyor Pasqual Maragall, i jo mateix, en aquestes darreres setmanes, hem tingut ocasió de manifestar-li, al conseller, privadament i públicament, la nostra confiança en el nou equip i la nostra esperança que la gestió d'aquest nou equip de la conselleria d'Agricultura faci oblidar aviat la gestió del seu antecessor. Per tant, la predisposició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi és una predisposició favorable als nous gestors del Departament d'Agricultura, i amb aquesta esperança escometem el seu mandat.

Defenso, també, l'esmena a la totalitat, malgrat que, com ens deia ahir el conseller d'Economia, el pressupost del Departament d'Agricultura hagi pujat i hagi pujat més que la mitjana del pressupost. I ha pujat, en bona mesura, perquè s'ha mantingut el pressupost total del Departament, malgrat que el Departament hagi perdut una direcció general, que és la Direcció General del Medi Natural. Ens manifestava ahir, el conseller d'Economia, que bona part del pressupost del Departament gira al voltant d'aquest concepte que la senyora Bet Font anomenava per les seves sigles i que el meu company, Josep Maria Rañé, deia: «Jo, que sóc un urbanita, no sé ben bé què vol dir.» El PDR és el Pla de desenvolupament rural i és el pla que instrumenta vint-i-dues mesures, aprovades en un reglament comunitari, a través de les quals es vol impulsar les polítiques de desenvolupament rural en el marc de la Unió Europea.

El conseller d'Economia ens deia que bona part del pressupost gira al voltant, per tant, de les previsions que

correspon aportar a la Generalitat en el Pla de desenvolupament rural. I és veritat. De fet, el Pla de desenvolupament rural, a través d'aquestes vint-i-dues mesures, intenta coordinar les actuacions i els recursos de la Unió Europea, de l'Administració central i de l'Administració de la Generalitat, perquè, si tot va bé i es compleixen les seves previsions màximes en el període de set anys, de l'any 2000 al 2006, arribin, en forma de subvenció, al camp català, 155.000 milions de pessetes, d'acord amb unes previsions d'annualitats, la primera de les quals per a aquest any 2000, i pel que fa al Departament d'Agricultura, significaria una consignació d'uns 6.000 milions de pessetes.

Bé. El cert és que, quan es fa el repàs d'aquest pressupost, s'hi troben, aquests 6.000 milions de pessetes –s'hi troben, certament–, i, per tant, cal pressuposar que serviran per arrossegar els recursos que hi han d'afegir l'Administració central i la Unió Europea, però, en bona mesura, bona part d'aquests recursos ja estaven consignats, també, en pressupostos anteriors. L'única cosa que han fet és organitzar les consignacions pressupostàries d'una altra manera a fi i efecte que encaixin perfectament en aquella tipologia de vint-i-dues mesures que corresponen a la qualificació del Pla de desenvolupament rural.

Per tant, el pressupost, certament, ha crescut. El pressupost contempla, certament, les obligacions que la Generalitat de Catalunya s'havia compromès a consignar, però estem parlant, en el seu import total, d'un pressupost de 22.600 milions de pessetes, que és només l'1,1% del pressupost de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, en la mateixa línia que apuntava la diputada Elisabet Font, encara que es compleixin aquestes previsions i aquests compromisos, 22.600 milions de pessetes són molt poca cosa per recuperar el temps perdut en matèria de política agrària aquí, a Catalunya, durant aquests anys, que tots coincidim a considerar que han estat una certa pèrdua de temps, i que, en un moment determinat, fins i tot, el portaveu de la majoria, en una recent Comissió d'Agricultura, coincidia, doncs, amb els grups de l'oposició que, efectivament, això havia estat així.

Quina és la situació en aquest moment? Bé. En aquest moment, i en allò que afecta la política agrària i la política rural, cal dir, per a general coneixement, que les decisions cada vegada menys es prenen a Madrid i cada vegada més es prenen a Brusselles, i, que, per tant, la política agrària i rural és, cada vegada més, una política d'àmbit europeu, en el qual les administracions estatals i autonòmiques prenen part, també, a través dels mecanismes de prioritització i de cofinançament, a efectes d'arrossegar –com assenyalava abans– recursos europeus. Gira al voltant, bàsicament, de dos eixos, la política europea en la matèria: la política de mercats, a través de la regulació estricta dels diversos productes i de les diverses produccions, a través de diverses organitzacions comunes de mercats, OCM, que estableixen, cada vegada més, quotes de producció, drets de plantació, primes a l'engreix del menjar, de tal manera que el conjunt de les produccions europees no es desbordi, que siguin unes produccions que no generin excedents, que es puguin absorbir fàcilment.

I, en segon lloc, una política de desenvolupament rural que gira, bàsicament, al voltant d'aquestes línies que assenyalàvem abans, amb l'objectiu que, en el conjunt dels espais rurals de la Unió Europea, sigui possible guanyar-se la vida en qualsevol d'aquests espais rurals, encara que no sigui, estrictament, a través de l'agricultura o de la ramaderia –tot i que l'agricultura, la ramaderia i la silvicultura continuen sent les activitats econòmiques de referència–; que s'hi puguin guanyar la vida i la gent pugui viure bé.

Quina és la situació a Catalunya? A Catalunya tenim 68.000 explotacions, moltíssimes de les quals en mans de pagesos que constitueixen una població força envellida, sense perspectives de continuïtat en els seus successors, simplement, perquè no hi ha expectatives de guanyar-se bé la vida i perquè la tasca del pagès, doncs, és cada vegada una feina més dura i menys agraïda. Això implica el 3,5% de la població agrària de Catalunya, amb una producció final agrària de 500.000 milions de pessetes. Se suposa que durant aquests anys passats, tota l'època del conseller Marimon, hem estat executant la política continguda en el Pla director de política agrària que el Govern de la Generalitat va aprovar com a conseqüència d'aquell primer debat de l'any 92. Però el cert és que, en aquest moment, les organitzacions agràries i totes les forces polítiques coincidim a assenyalar, i –ho repeteixo– el mateix portaveu de la majoria s'hi afegia a la Comissió d'Agricultura, que la política agrària en aquest període que ara acaba ha estat, en bona mesura, una pràctica fallida.

Per tant, hem perdut el temps i resta molta feina per fer, i, sobretot, allò que és més important: si no som capaços de posar el nostre sector agrari en les condicions necessàries perquè, quan acabi l'any 2006, el sistema d'ajudes pugui desenvolupar-se encara que no hi hagin ajudes –encara que no hi hagi ajudes– europees, naturalment, no haurem reeixit en la tasca que ens proposàvem. Jo crec que aquest és el gran repte. Què som capaços de fer, i què hem de fer, perquè, amb la perspectiva de l'any 2006 i amb la suposició que, com a conseqüència d'un canvi de plantejament pressupostari de la Unió Europea, desapareguessin les línies d'ajuda tan importants que hi ha ara, en aquest moment, en matèria de política agrària i de desenvolupament rural, el nostre teixit agrari i rural pugui continuar desenvolupant-se igualment i, per tant, no es produeixi una fallida del sector agrari i del món rural del conjunt de Catalunya?

I jo crec que les actuacions de les administracions i, en definitiva, també, les previsions pressupostàries, cal contemplar-les en funció d'aquest objectiu: si contribueixen o no, i si contribueixen en la mesura necessària o no a aquest enfortiment del nostre teixit agrari i rural per a garantir la seva supervivència més enllà de l'any 2006, hi hagin ajudes europees o s'acabi el sistema d'ajudes europees.

Nosaltres creiem, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi –ho deïem a la Comissió d'Agricultura recentment–, que no n'hi ha prou a consignar recursos pressupostaris –que ja he assenyalat abans que, globalment, eren insuficients, des del nostre punt de vista–, sinó que aquests recursos pressupostaris cal esmerçar-los no

solament en funció d'unes línies predeterminades per la Unió Europea en aquest Pla de desenvolupament rural, sinó d'acord amb unes previsions i unes prioritats que nosaltres elaborem. I aquest codi de previsions i de prioritats que nosaltres hauríem d'elaborar és el que tantes vegades els hem reclamat en forma de llei d'orientació agrària: no n'hi ha prou a consignar recursos en vint-i-dues línies pressupostàries, sinó que cal establir un marc de prioritats. Hem de saber si els recursos que tenim, que seran sempre necessàriament escassos, els apliquem en una direcció o en una altra.

Exemples d'això, per exemple: a la taula de concertació agrària estan en aquest moment en un *impasse* per l'assignació de la part de quotes en el sector lacti que la Unió Europea ens ha assignat a Catalunya, entre atribuir-les de forma directament proporcional a les produccions que ja existeixen o introduir criteris discriminatoris en favor d'unes explotacions o d'unes altres; uns, naturalment, en favor de les explotacions més petites i uns altres, en favor de les explotacions només viables, que, necessàriament, no són posicions que generin, en aquest moment, una coincidència suficient.

Caldria, senyor conseller, senyores i senyors diputats de la majoria, que decidissin, amb el consens més ampli possible, quins són els criteris i quines són les prioritats que volem que regeixin les nostres actuacions en aquests anys immediats, perquè, quan arribi aquest horitzó de l'any 2006, tinguem el sector en les degudes condicions.

I això és la Llei d'orientació de la política agrària, que, certament, la Conselleria ens ha anunciat en un projecte per a l'any que ve, i que nosaltres reclamem, des d'aquest moment –i ens sembla que, en qualsevol cas, ja és, fins i tot, tard–, en forma d'una ponència conjunta que permeti, des del primer moment, concertar voluntats i, per tant, consensos –els consensos necessaris de les forces polítiques presents en aquest hemicicle i de les forces socials i econòmiques del sector.

En qualsevol cas, jo els llistaré, avui, deu qüestions entorn de les quals jo crec que s'haurien de suscitar aquests consensos; algunes de les quals, clarament, motiu dels continguts d'una llei d'aquestes característiques, i altres, simplement, línies d'orientació. I m'evitaré repetir-los xifres i magnituds que ja els les ha donades la diputada Elisabet Font, un cop he dit que ens semblen bé totes aquelles partides que, naturalment, s'incrementen respecte a les previsions pressupostàries de l'any anterior, però que, en el seu conjunt, ens semblen manifestament insuficients. Per tant, no els llistaré partida per partida, i em quedaré, em limitaré al terreny dels conceptes.

Primer punt, primer objectiu i primera prioritat: una política d'estructures, destinada a enfortir les empreses familiars viables i competitives, i les cooperatives agràries de Catalunya. Des del nostre punt de vista, les empreses familiars constitueixen el nucli bàsic, els nusos bàsics del que ha de ser la xarxa, l'estructura agrària de Catalunya, i cal realitzar una política decididament partidària del seu enfortiment. I això implica actuar en algunes de les línies que s'apuntaven abans i en algunes altres. Implica actuar, efectivament, en la línia

—i no em dol dir-ho— que diversos grups —i especialment Minoria Catalana— han impulsat aquests anys passats en el Congrés dels Diputats, de generar mesures fiscals que facilitin la consolidació i enfortiment d'aquestes empreses agràries, a través de diverses mesures fiscals de les quals hem parlat en algunes ocasions i que hem tingut en el Grup de Minoria Catalana, doncs, un actor decidit, un impulsor decidit, que ha comptat, també, sempre, naturalment, amb el nostre consens. Implica plantejar-se a fons i amb els recursos necessaris un rejuveniment del món agrari, a través d'uns incentius, com apuntava la diputada Elisabet Font, de la jubilació anticipada i de la incorporació de joves; una empenta notòria a l'elaboració de plans de millora, a la generació de mesures d'assessorament i suport a l'empresa familiar agrària; una intervenció decidida a abaratir els costos de producció —aquests propers dies veurem una proposició no de llei que veurem quants grups signen, en la qual es denuncia clarament l'increment escandalós dels costos del gasoil agrícola i dels fitosanitaris—; una necessària política, més intensa, d'assegurances agràries que permeti evitar els riscos de les pèrdues i dels perjudicis que es produeixen quan es produeix, efectivament, una adversitat climatològica, i, naturalment, parlant també de cooperatives, un pla de reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya, molt més potent, molt més decidit i molt més ben orientat que el que hem tingut fins ara.

A mi m'agradaria que, després, en el torn de posicionament del Grup de la majoria, ens diguessin alguna cosa respecte a la valoració que els mereixen operacions tan importants, produïdes en aquest moment en el món cooperatiu, com la generació de la corporació alimentària a partir de la Cooperativa de Guissona.

La Cooperativa de Guissona és una cooperativa agrària que té 50.000 socis, que en aquest moment acaba de constituir una corporació alimentària amb actius de la Cooperativa i d'altres empreses; que això ha generat una polèmica important, que ha acabat, en aquest moment, fins i tot, en els tribunals, i que a mi m'agradaria conèixer l'opinió del Grup de la majoria per veure si aquesta és la línia en què les grans cooperatives de Catalunya haurien de caminar o no.

Segon eix de prioritat: el foment de la qualitat. I el foment de la qualitat significa una política decidida en matèria de sanitat vegetal i animal. I dic això perquè, després de tants anys de tenir consignades partides pressupostàries que sempre hem considerat i hem denunciat com a insuficients, continua havent-hi malalties tradicionals en la nostra cabanya ramadera; continua havent-hi brucel·losi; continua havent-hi tuberculosi, i continua havent-hi foc bacterià. Hi han diverses malalties que s'estan convertint en cròniques i que debiliten notòriament la qualitat de les nostres produccions. Per tant, una actuació decidida en matèria de sanitat animal i vegetal, un impuls decidit a la producció vegetal integrada, avançar en matèria d'estudi de la traçabilitat dels productes alimentaris —des del pinso que alimenta l'animal fins a la carn que arriba al mercat. Naturalment, amb les denominacions d'origen i amb les produccions de qualitat, nosaltres, senyor conseller, no som gens partidaris d'aquelles fórmules que desdibuixin la singu-

laritat i, per tant, el valor de les denominacions d'origen molt específiques, i ens sembla un error estratègic gran no considerar des del seu Departament que el valor, precisament, a les denominacions d'origen, està en la precisió que fa que, quan arriba al mercat, la població sap que aquell producte gaudeix, efectivament, dels mèrits i de les virtuts que aquella denominació d'origen atribuïa.

En aquest moment ens sembla que això s'està portant d'una forma excessivament confusa. L'exemple de Vins de Catalunya ens sembla un exemple que s'haurà de revisar en algun moment, perquè entre el vi d'Al·lella i el vi del Priorat hi han notòries diferències com per atorgar paraules massa generalistes en aquest sentit. I, naturalment, si vostè es decideix a proposar a aquesta cambra la creació d'un institut de la qualitat alimentària, nosaltres li donarem suport, de la mateixa manera que donem suport —i en seguirem donant— a qualsevol intent d'ubicar aquí, a Barcelona —aquí, a Catalunya, en definitiva—, una agència alimentària per part de la Unió Europea. Vostè sap que té aquest suport en el tema de l'agència, sàpiga que el tindrà, també, en el tema de l'institut de qualitat alimentària, si es decideix a plantejar-ho.

Tercer eix: la transformació i la comercialització dels productes que permetin incorporar valor afegit, sobretot per a les cooperatives que, havent assolit un determinat nivell, vulguin intervenir en matèria de comercialització i transformació de productes. I, naturalment, també, a través de l'enfortiment de la indústria agroalimentària de Catalunya. Es continuen consignant 500 milions de pessetes per a la indústria agroalimentària. Ens sembla bé, és la mateixa partida que hi havia, de tota manera, l'any anterior, i segurament és una partida que queda molt curta. I, naturalment, per a les zones desfavorides, que no és possible la implantació de tants grans indústries agroalimentàries com les que tradicionalment venim referint, tots els esforços que es produeixin en matèria del foment de l'artesania agroalimentària ens semblaran positius. Hi ha partides en el pressupost que consignen això. Va haver-hi una proposició no de llei no fa gaires dies, per part del nostre Grup, i, per tant, ens sembla positiva aquesta línia.

Quart: producció que tingui en compte els aspectes ambientals i agroambientals, intentant minimitzar els residus ramaders. Això ens abocaria a tot un altre debat sobre els residus procedents de la ramaderia, debat que jo no abordaré en aquest moment. Dir-li el que assenyala el company del meu Grup, Manel Nadal, fa uns dies, en el sentit que en totes aquelles operacions de plantes de tractament de purins calia que hi hagués una cura escrupolosa per part de l'Administració, i una implicació a fons per part dels ramaders, perquè, en definitiva, estem parlant de moltíssims recursos, i això no es pot fer només en el disseny des d'un despatx.

Naturalment, ens semblen positives totes aquelles consignacions pressupostàries que tenen a veure amb les ajudes agroambientals per al sector de l'arròs, a través del Programa Ramsar, de l'agricultura ecològica, o, segurament, en matèria de fruits secs, insuficient per a la consignació que hi tenim en aquest moment, i que

caldrà incrementar en el futur, vist com van les coses en el marc de la Unió Europea.

Un cinquè eix, en matèria de recerca i suport. Això ens portaria a l'IRTA, que és un dels organismes vinculats al Departament d'Agricultura. L'IRTA està fent una tasca magnífica –magnífica–, però l'IRTA està disposant de molts pocs recursos per fer la seva tasca, i se l'obliga, en certa manera, a espigar ajudes i convenis amb tercers. Jo crec que caldria fer un esforç molt més gran del que estan fent amb l'IRTA, perquè, en definitiva, l'IRTA està fent una tasca molt important, que ens dóna la impressió, en aquest moment, que no pot produir tots els seus resultats, no pot produir els resultats de tot el seu potencial, precisament perquè hi manca més confiança per part de l'Administració i, per tant, més facilitat perquè aquesta tasca de recerca es pugui continuar produint.

Sisè punt, i allà on l'agricultura té més dificultats per ser productiva, i constitueix clarament una possibilitat, i fins a cert punt una obligació, de gestió del territori, perquè la capacitat productiva –ho repeteixo– és més difícil, perquè compta amb situacions més adverses, juga a fons, naturalment, el sistema de les indemnitzacions compensatòries de muntanya o de zones desfavorides, en què vostès han sigut tan gasius fins al moment present. Aquest any consignen una partida més generosa, ens sembla bé; ens sembla insuficient, és una de les línies d'actuació comunitària; ens sembla bé el que facin en aquest sentit i, des del nostre punt de vista, encara es queden curts. És important que aquestes zones no es despoblin de pagesos, perquè els pagesos gestionen el territori, i això ens evita mals majors: ens evita la desertització, ens evita l'erosió i, en moltes zones, ens evita el risc d'incendis forestals.

Setè punt. Foment dels regadius. Foment de nous regadius en aquelles zones que estan en curs d'execució i modernització dels regadius històrics –modernització dels regadius històrics–, d'una forma tan important com la implantació dels nous regadius que falta per acabar de fer. Falten per acabar de fer els regadius de la zona d'Algerri - Balaguer, a la zona del Ter, a la zona de la Muga... Falta acabar els regadius de la Terra Alta –la senyora Elisabet Font, abans, s'hi ha referit a bastament–, s'estan impulsant els regs de Torres de Segre, els regs d'Alguairó, els regs d'Almenar. Ens sembla bé. Però, per als regs del Segarra - Garrigues, que constitueix una promesa i un compromís històric, de tota la vida, per part del seu Govern, del president Pujol i dels portaveus de la majoria, i que és una operació que costarà 150.000 milions de pessetes quan s'executi –150.000 milions de pessetes–, vostès hi consignen 86 milions de pessetes. No quaranta anys, senyora Elisabet Font, en els termes que vostè deia: dos-cents anys, per fer el Segarra - Garrigues, amb aquests plantejaments! Dos-cents anys.

I, per tant, tenim la sensació que, en aquest tema –constant els diners que costa, senyor conseller, i li ho dic amb tota franquesa–, constant els diners que costa el tema del Segarra - Garrigues, jo li demano i alhora el convido a establir les converses necessàries en el marc d'aquesta cambra, entre les diverses forces polítiques, per veure, efectivament, en quins termes, en quins ter-

minis i amb quines condicions pot acabar executant-se el canal Segarra - Garrigues, que, pel seu import i, sobretot, pel que significarà d'aportació obligatòria als pagesos possibles futurs regants, col·loca aquesta obra, aquesta infraestructura, en una perspectiva molt francament complicada, malgrat les aportacions de l'Administració central a través de la declaració d'interès general.

Per tant, en el cas del Segarra - Garrigues, 86 milions de pessetes només; en el cas del Segrià sud, res; en el cas del Garrigues baixes, res, i, en matèria de modernització dels regadius històrics, molt poca cosa. El senyor Xavier Coll –que no sé si actuarà avui, ell, de portaveu de tot el paquet, per part del Grup majoritari, o d'una part– ha estat, durant anys, president del canal d'Urgell. Bé. El canal d'Urgell és una entitat de primera magnitud, en termes econòmics, a les terres de Lleida. I una de les primeres entitats regadores d'aquest país, d'una importància cabdal. Bé, en aquest moment, ja és molt més important escometre una operació de modernització dels regadius històrics –és molt més important escometre amb decisió una operació de modernització dels regadius històrics–, que, fins i tot, la posada en marxa del regadiu d'algunes d'aquestes operacions que plantejava abans. I, per tant, si s'entra en aquest tema, senyor conseller, sàpiga que ens tindrà al costat. I, per tant, no li discutirem en absolut les consignacions pressupostàries que hi ha en el pressupost, no gaire, no gaire importants, per altra part, que puguin propiciar els processos de concentració parcel·laria –condició inevitable, naturalment, per a qualsevol operació de modernització dels regadius històrics.

Per tant, sí als processos de concentració parcel·laria que vostès vulguin empènyer, vinculats, naturalment, a un procés de modernització dels regadius històrics, que ens semblen vitals i bàsics.

Punt novè: la necessitat de definir plans estratègics per a les produccions bàsiques i importants, d'aquest país: sector del porcí, sector de la fruita dolça i sector dels fruits secs –n'hi poso tres damunt de la taula. Els dos primers, sense cap tipus de dubte, des del punt de vista del seu impacte econòmic, i el tercer, des del punt de vista del seu impacte territorial. Calen plans estratègics que contemplin totes les dificultats que aquests sectors tenen en aquest moment a Catalunya, malgrat que en algun moment de la nostra història recent han constituït aportacions econòmiques de primera magnitud per al desenvolupament agrari del nostre país, però que estan sotmeses en aquest moment a incerteses considerables –li ho repeteixo, el sector del porcí, el sector de la fruita dolça i, no cal dir-ho, el sector dels fruits secs, des d'una més perspectiva territorial–, que necessiten plans estratègics que contemplin el sector en tot el seu conjunt, en tots els seus aspectes, i que puguin suscitar, si és possible, un consens ampli per impulsar les actuacions que caldrà fer, no solament en aplicació dels reials decrets que s'acaben d'aprovar, per exemple, en matèria del sector porcí, sinó en moltes altres actuacions que caldrà escometre.

Finalment –punt novè i punt desè–, en matèria d'infraestructures, això ens portaria a la discussió que ja vam tenir a la Comissió d'Agricultura respecte a la qualifi-

cació de les noves zones d'objectiu 2, que ha absorbit l'antic 5.b, i que, per decisió del seu Govern n'han quedat excloses, dels seus avantatges i dels seus beneficis i, per tant, de la possibilitat d'actuar en matèria d'infraestructures rurals, diverses comarques del territori de Lleida i del territori de Girona: tota la comarca del Gironès, excepte el campus universitari, una part de l'Alt Empordà, tota la comarca del Pla d'Urgell, una part de l'Urgell i una bona part del Segrià, inclòs el campus universitari de la ciutat de Lleida.

Bé. El fet que aquestes zones, que podien beneficiar-se de l'objectiu 2, com podien haver-se beneficiat anteriorment del 5.b, no ho puguin fer perquè n'han quedat excloses per la decisió del seu Govern o per la decisió del Govern central, a proposta del Departament d'Economia, priva aquestes zones, manifestament agrícoles, dels avantatges d'una inversió per al desenvolupament de les seves infraestructures rurals. Per tant, aquest punt novè jo crec que hauria de ser replantejat, o habilitar sistemes compensatoris quan sigui possible.

I darrer punt que volia plantejar-los: el tema dels programes Leader, que sovint passen desapercebuts, però que en la seva darrera fase –el Leader II– han significat ja una inversió de 10.000 milions de pessetes. Està a punt de posar-se en marxa una nova convocatòria dels programes Leader, que són programes de desenvolupament en territoris determinats, entre deu mil i cent mil habitants, de caràcter supramunicipal, no necessàriament comarcal, i que haurien de merèixer, des del nostre punt de vista, l'atenció necessària...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar...

El Sr. Vilalta i Oliva

Bé –senyor president, acabo–, senyores i senyors diputats, senyor conseller, són deu eixos a l'entorn dels quals nosaltres voldríem que es produïssin en el futur, doncs, el diàleg, la negociació i, eventualment, els consensos necessaris per a impulsar-los conjuntament, en benefici, jo crec, del món rural i, concretament, del sector agrari de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'esmena de retorn al Govern del Projecte de pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a l'any 2000, i dels organismes, dels diferents organismes que en depenen.

I creguin-me, senyores diputades i senyors diputats, que a qui els parla li hauria agradat no haver de presen-

tar avui aquesta esmena de retorn dels comptes del Departament d'Agricultura per al present exercici. El mateix conseller sap que, més enllà del legítim paper d'oposició, a nosaltres ens hauria congratulat estar parlant avui d'uns comptes que, efectivament, suposessin un veritable salt endavant per al sector primari català, i poder estar-nos de rebutjar avui, d'entrada, aquest pressupost. Ho havíem fet saber per activa i per passiva, públicament i privadament, en aquest mateix Parlament, en el decurs de la compareixença del conseller Grau a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i també a través dels mitjans de comunicació.

Dèiem –i ho seguim mantenint– que, per poder fer front a la situació que pateixen actualment la ramaderia, l'agricultura i la pesca, el món rural en general, i alhora per tal de superar una etapa pressupostàriament molt negativa per al sector primari, calia que els comptes del DARP no ens decebessin, calia que els comptes del DARP poguessin doblar per al 2000 els seus capítols d'inversió real, les partides que han de permetre realitzar una autèntica política agrària. Si un increment d'aquestes característiques, o semblant, es produïa, difícilment Esquerra podia retornar al Govern els pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. És més: el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no podria estar-se d'abonar uns comptes positius i favorables per al sector agrari en el seu conjunt. Però aquest fet, senyores diputades i senyors diputats, no s'ha produït, i no s'ha produït en la proporció que, sincerament, calia que es produís per tal de marcar clarament un abans i un després, i d'invertir contundentment la dinàmica dels darrers anys.

Perquè, efectivament, se'ns diu des del Govern que el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a l'any 2000, que ascendeix a 22.681 milions de pessetes, creix un 12% més que el de l'any 99, que va ser de 20.500 milions de pessetes; això sí, un cop aplicat el Decret de reestructuració, pel qual la Direcció General de Medi Natural ha canviat de..., ha marxat d'aquest Departament. Però el cert és que seguim amb un pressupost –tot i els anunciats recursos per fer front al PDR, al Pla de desenvolupament rural– gairebé de mínims, on el cost de l'Administració supera el 50% del total pressupostat; on la inversió real segueix davallant any rere any, i on el seu pes específic, el pes específic d'aquest Departament en el conjunt dels comptes del Govern, és clarament marginat.

Hem de reconèixer que els responsables del Departament d'Agricultura han sabut fer, en l'elaboració i en la presentació dels comptes, un veritable exercici d'envernissament, de maquillatge, una mena de pluja finíssima, que no penetra enlloc ben bé, però que arriba superficialment a tot arreu, fins i tot a aquells conceptes, a aquelles mesures que en els darrers anys havien estat desangelades, havien estat abandonades de la mà de Déu. Arriba a tot arreu, però amb una pluja massa fina, aquesta pluja pressupostària, que només asossega, que només calma la sequera, però que no respon a les necessitats existents des de fa anys.

Un exercici, el que presenta avui el Govern en aquests comptes, que inclou el tan ventilat PDR –la principal característica, la novetat més remarcable–, que ha de

permetre fomentar l'economia productiva i que haurà de suposar, com molt bé s'ha dit, una inversió de 150.000 milions de pessetes al llarg dels propers set anys a Catalunya, degudament cofinançada per les altres administracions i en què el Govern de Catalunya haurà de participar amb 56.400 milions dels seus propis recursos, repartits en set anys.

Enguany, però, el Govern català aporta unes dotacions –com ja s'havia anunciat– que no arriben als 6.000 milions de pessetes, uns recursos no pas suficients si del que es tracta és de fer front al desenvolupament de l'agricultura i del món rural de Catalunya i del que es tracta és d'augmentar la competitivitat, la modernització de les explotacions del camp català en el seu conjunt.

Una aportació, aquesta del Pla de desenvolupament, innovadora, positiva, pel que ens tenia acostumats el Govern català al llarg dels darrers anys. Per tant, és just reconèixer –i ho fem– un canvi d'actitud que en absolut es pot menysprear, que en absolut es pot frivoltzar, però, sincerament, senyores diputades i senyors diputats, un canvi d'actitud insuficient i limitat per a les necessitats inajornables del sector i per als dèficits estructurals acumulats al llarg de molts anys, i que sens dubte entenem que hauria de veure's acompanyat, aquest PDR, de polítiques pròpies, de polítiques concretes, pròpies del Departament d'Agricultura i que no figuren, doncs, o bé que ho fan de manera molt minsa, en aquest pressupost que avui proposem que es retorni al Govern. Un PDR que ha de permetre –i ens en felicitem, com no podria ser d'altra manera, després de tants de retrets com havíem fet–, que pot possibilitar de no perdre més ajudes cofinançades provinents de la Unió Europea, tal com incomprendiblement ha succeït al llarg dels darrers anys, per manca de l'aportació pressupostària del DARP.

Però cal observar, també, que els menys de 6.000 milions de pessetes d'aquest Pla de desenvolupament rural han estat també calculats en base a uns recursos minsos, a uns recursos magres, que fins ara s'havien destinat a aquests programes cofinançats, per la qual cosa, com dèiem, se'ns demostren clarament insuficients, i calen polítiques pròpies, paral·leles, específiques, al marge del PDR.

Recursos insuficients en el camp de les assegurances agràries, o bé en la complementació de les ICM, de les indemnitzacions compensatòries de muntanya, o el Pla de reestructuració de cooperatives agràries..., uns recursos propis insuficients, més enllà de les aportacions del PDR, que no ens permetran sortir amb empena de la situació en què ens trobem. Els 1.000 milions de pessetes pressupostats per al Pla de desenvolupament del cooperativisme agrari –600 milions més que a l'exercici anterior–, hem de saber, hem de recordar que només permetran cobrir els deutes adquirits amb anterioritat, que sumen en l'actualitat 550 milions de pessetes, i destinar 450 milions més a nous projectes. Una quantitat insuficient si del que es tracta és d'impulsar la reestructuració del sector cooperatiu, per tal de facilitar la seua intervenció en la transformació, en la comercialització, en la distribució dels productes agraris, i alhora implementar un pla per a la reconversió i l'adap-

tació de les cooperatives agràries, tant sectorials com territorials, amb l'objectiu d'aconseguir cooperatives amb dimensions, per àmbits, suficients, i garantir així una gestió professionalitzada, i garantir així la millora de la capacitat de comercialització dels seus productes.

Recursos insuficients, doncs, malgrat el PDR, els que destina el pressupost del DARP per al 2000 a la cobertura dels serveis bàsics per a la població rural. 270 milions pressupostats que no poden donar resposta, de cap de les maneres..., si del que parlem és de millorar la infraestructura bàsica que ha de permetre el desenvolupament del món rural a través d'actuacions en tot el territori, però incidint de manera molt especial en aquelles zones amb una problemàtica específica, com poden ser les zones de muntanya i deprimides en general, i també aquelles altres ubicades a l'entorn de grans nuclis de població –l'anomenada «agricultura periurbana»–, i també les anomenades «zones d'ordenació d'explotacions».

Uns pressupostos que –ho segueixo dient, malgrat el PDR– no ens faran fugir de la cua d'Europa en què ens trobem pel que fa a les aportacions en concepte d'indemnitzacions compensatòries de muntanya, aquelles compensacions que es dirigeixen a aquell tipus d'agricultura que es practica en les zones i en les condicions més difícils, més complicades, més adverses, amb l'objectiu de mantenir l'activitat agrària, la població rural i el necessari equilibri del territori.

El cert és que el desenvolupament integral del món rural no ha passat al llarg d'aquests anys per ser, sense cap mena de dubte, una prioritat del Govern de Catalunya. Molts projectes i actuacions aprovats ara fa més de deu anys, publicats al *Diari Oficial de la Generalitat*, inclosos en les ja anomenades «zones d'ordenació d'explotacions», aprovats, per tant, pel Consell Executiu de la Generalitat, encara estan pendents de la seva execució i segurament resten oblidats en algun dels calaixos de la Direcció General d'Estructures Agràries.

O bé el mateix programa Leader, com en feia esment el diputat Ramon Vilalta: el programa Leader II, de desenvolupament rural, que compta amb una dotació pressupostària per al 2000 de 160 milions de pessetes, si no ens hem equivocat. De fet, Catalunya hi hauria d'aportar 900 milions entre el 94 i el 99, i fins ara s'hi han aportat únicament 366,5 milions, més els 230 de l'exercici pressupostari anterior, per la qual cosa tot sembla indicar que els grups Leader de Catalunya, tot i el PDR, necessitaran encara esperar el 2001 per poder acabar de pagar els ajuts que hagin compromès.

Partides pressupostàries destinades al foment de la industrialització agrària, quantificades en el seu conjunt en un total de 500 milions de pessetes, que el nostre Grup Parlamentari entén que no poden, per insuficients, donar la millor resposta, la resposta òptima a la situació precària del sector agroindustrial avui i a la necessitat de promoure la creació de noves indústries agroalimentàries, de manera especial d'aquelles que ofereixen nous productes comercials, d'aquelles que obren noves sortides, que enceten noves possibilitats a les produccions primeres del sector, sobretot aquells sectors que, avui per avui, tenen una oferta d'excedents

i es troben sotmesos a alguna mena de regulació, a alguna mena de limitació pel que fa a la seva producció. Uns pressupostos amb uns recursos econòmics que no permetran complir convenientment amb la política de sanitat animal i de sanitat vegetal que necessita el sector. Amb 115 milions de pessetes, 45 menys que l'any anterior –45 menys que l'any anterior–, difícilment es podrà fer front al foc bacterià, a la processonària del pi; una dotació insuficient per tirar endavant el tractament i l'arrencada de vinyes, per eradicar la flavescència daurada de la vinya, per subvencionar la substitució dels plançons de cítrics, per lluitar contra el virus de la tristesia i per dur a terme actuacions encaminades a la prevenció i a la lluita contra els agents nocius dels vegetals.

Els 460 i escaig milions de pessetes que el pressupost destina a la reposició de l'oví, del cabrum i del boví, molt probablement no serà suficient –i ja ho sabem ara, ja ho sabem abans d'aprovar aquests pressupostos–, no serà suficient per cobrir les expectatives de la Federació Catalana d'Oví i Cabrum i els compromisos adquirits. Una partida pressupostària que ha de donar cobertura a campanyes de sanejament ramader, amb l'objectiu d'equiparar l'estat sanitari de les explotacions del bestiar boví, oví i cabrum a la resta de països comunitaris. Però la realitat ens diu que els ramaders d'oví i cabrum encara tenen pendent la liquidació de les primeres compensatòries de l'any 99, i encara tenen pendents els cobraments dels animals sacrificats per la brucel·losi, i és que es dona el cas que s'inicia una nova campanya de sanejament amb deutes pendents de la campanya anterior i, a més, constatant que l'increment de la brucel·losi a Catalunya... –com deia molt bé el diputat socialista Ramon Vilalta–, amb l'increment de la brucel·losi a Catalunya, que ens està portant a ser una de les primeres comunitats de l'Estat espanyol afectades.

Aquesta situació de retard en el cobrament d'ajuts s'està produint en uns moments crítics per la manca de pluges que s'ha patit fins ara, amb la pràctica desaparició de pastures, la qual cosa ha obligat els ramaders a alimentar el bestiar amb menjar sec, i a transportar aigua, amb el corresponent augment de les despeses. A les peticions d'abonament dels ajuts s'ha contestat des del Departament, des de l'Administració i s'ha dit que encara s'està dins del termini previst, autoritzat, de pagament, i, per tant, que no hi ha pressa.

Una important mesura prevista en el PDR, en el Pla de desenvolupament rural, correspon, com vostès saben, a les inversions en regadius, una partida pressupostària de 1.334 milions de pessetes en concepte d'inversió en regadius i uns 300 en zones de concentració parcel·laria. Uns pressupostos que únicament contemplen una partida –com molt bé s'ha dit ja– de 86 milions de pessetes per al Segarra - Garrigues, cap partida per al Garrigues baixes, per al Segrià sud, entre altres. Per tant, com molt bé s'ha dit, una política de regadius que, per posar en regadiu aquestes 125.230 hectàrees planificades, amb un cost econòmic que ratlla els 200.000 milions de pessetes, caldria passar molts i molts i molts anys amb les dotacions pressupostàries a què el Departament ens té acostumats en el capítol d'inversió en

regadius. La realitat, com dèiem, és ben diferent, malgrat el Pla de desenvolupament rural, i en aquests comptes, tampoc pel que fa a la política de regadius, som capaços de visualitzar aquell salt endavant important, de grans dimensions, que molts esperàvem veure en aquests pressupostos del Departament per al 2000.

Deia, al principi d'aquesta intervenció, que aquest PDR demostra un canvi d'actitud del Govern de Catalunya. És veritat, i la seva ferma voluntat sembla que és la de no repetir errors del passat i evitar la pèrdua de cofinançament a què estàvem acostumats. Però, al marge d'aquest Pla de desenvolupament, cal –i ho repetixo una vegada més– que s'actui amb recursos i amb polítiques pròpies i específiques. El tema de les assegurances n'és un bon exemple. Ens trobem, en aquest pressupost, amb 430 milions de pessetes, força per sota dels 600 milions de pessetes de l'exercici anterior, tot i que és sabut que, l'any passat, aquella xifra havia de fer front a deutes d'exercicis anteriors, per la qual cosa estava, podríem dir, més inflada. En concepte d'ajuts a la contractació, hi havia pendents 320 milions de pessetes d'exercicis anteriors, i de 1998 hi havia encara 429 milions de pessetes pendents; per tant, aquells 600 milions de pessetes eren ben bé per pagar els deutes pendents. Els 430 milions de pessetes actuals, per tant, esdevenen clarament insuficients si el que es vol és no abaixar la guàrdia en el foment de l'ús de les assegurances. I més, sabent que, com a conseqüència de la baixada, de la minva dels ajuts del Departament al llarg dels darrers anys, doncs, aquest fet ha motivat que els pagesos asseguressin, efectivament, però que ho fessin amb una disminució de capital destacable, important. Per tant, aquí no podem afliurar; aquí cal, de totes totes, incrementar pressupostàriament la partida de foment d'ús de les assegurances agràries.

I de manera breu, i ja per anar acabant, constatem que, pel que fa a la pesca, se'ns presenta un pressupost marcadament continuista, on comprovem la desaparició de la partida de subvenció de rendes, que deu estar inclosa a la partida estructural del sector, però que, de debò –de debò–, ens preocupa aquesta inconcreció. Uns pressupostos que no són adequats per tal de suportar aquell Pla de pesca que un dia o altre els senyors i les senyores del Govern, doncs, ens presentaran en aquest Parlament i que diverses vegades aquest mateix Parlament els ha demanat i els ha exigít.

En definitiva, senyores diputades i senyors diputats, uns pressupostos d'Agricultura per al 2000 que no han, diguem-ne, cobert les expectatives que molts, sincerament, hi havíem dipositat. Un creixement massa limitat dels comptes, tenint en compte les necessitats que avui té plantejades el sector. Uns comptes, una vegada més, encotillats, ofegats per la despesa de l'Administració del Departament en detriment de les actuacions de política agrària i un pressupost amb un pes marginal, amb un pes residual dins el conjunt dels comptes del Govern, ocupant un trist 1,1% del total del pressupost del Govern de la Generalitat per al 2000. Un pressupost que ens hauria agradat tractar, que ens hauria agradat, detingudament, parlar; fins i tot negociar amb els responsables del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i evitar així –cas que algunes de les nostres apor-

tacions, doncs, haguessin estat ben rebudes i haguessin pogut ser incorporades—, evitar així, dic, fins i tot, aquesta esmena de retorn al Departament i als organismes que en depenen i que ara defensem. Però no hem rebut cap mostra d'interès per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per tal d'establir diàleg, per tal de rebre les nostres aportacions. No hi ha hagut el més mínim interès a voler apropar-se al Grup Parlamentari d'Esquerra, cap voluntat de tirar endavant conjuntament propostes polítiques positives per al país, positives per al sector primari en general, i que ben bé podrien ser incorporades a aquests pressupostos.

Per tant, més enllà, dit això, dels titulars interessats de Convergència i Unió —«el diàleg amb Esquerra és la nostra prioritat», o «parlarem amb Esquerra», o «a Catalunya, l'acord amb Esquerra és prioritari»—, més enllà d'aquests titulars, d'aquestes proclames mediàtiques, d'aquests talls de veu a ràdios i a televisions, suposo que, doncs, per acontentar alguna mala consciència, però sobretot i com sempre per administrar, entenem, el dia a dia, per administrar la immediatesa, per nedar i guardar la roba, més enllà d'això, senyores diputades i senyors diputats, no hi ha hagut diàleg. De diàleg, re de re, i el Departament d'Agricultura podria ser una bona oportunitat —nosaltres, encantats de la vida de poder portar a terme aquest diàleg. (*Veus de fons.*)

Ha quedat clar que, al conjunt del Govern, el que li ha convingut no és el diàleg amb Esquerra per tirar endavant aquest pressupost d'Agricultura; li ha calgut una crossa, una crossa econòmica, una crossa que garantís l'aritmètica parlamentària, i, més enllà de tot això, el que ha buscat és la crossa on recolzar-se per garantir aquesta aritmètica, i, a partir d'aquí, el qui dia passa any empeny. Malgrat tot, sàpiguen, senyors del Govern, sàpiga, conseller, que el Grup Parlamentari d'Esquerra està i estarà obert, sincerament, a l'entesa, al diàleg, a l'acord a favor del món agrari, a favor del món rural català i a favor de l'acord per les grans polítiques que, de manera unitària, entenem nosaltres, o al més àmpliament possible, haurem de dur endavant en aquest marc d'Europa, en què necessàriament ens hem de moure.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, estava pensant, mentre escoltava les intervencions dels portaveus dels diferents grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat, que m'hauria agradat tenir, o bé la cinta de gravació, o bé, àdhuc, el *Diari de Sessions* al costat, de les intervencions dels dos últims pressupostos, de l'any 1999 i de l'any 1998, i és evident que molts dels temes que directament o indirectament han reconegut que es contemplaven en el pressupost d'aquest any, es reclamaven el 99 i el 98. Per tant, el grau, si hi hagués un termòmetre que marqués aquell rebuig total al pressu-

post, hauria baixat molts graus amb relació als últims anys.

Per la meua banda —que també m'ha tocat defensar altres anys el pressupost del Departament—, ha sigut a la inversa, m'ha pujat molts graus —molts graus—, que potser podríem acceptar o no si és el millor pressupost. Però, de vegades, hi ha una dita, que el millor és el dolent d'allò bo, i en aquest cas estem convençuts, el Govern, el nostre Grup Parlamentari, que aquest és un bon pressupost, un molt bon pressupost. Àdhuc si comparem en percentatges amb relació al creixement de pressupostos del conjunt de la Generalitat. Any 98 a any 99: creixement del DARP, 17%, números rodons. Enguany, 12%. En dos anys, un 29% de creixement i havent resolt algunes hipoteques desgraciades que li han tocat al Departament els últims anys —no del tot, perquè encara estem pagant temes d'incendis, temes d'aiguats, temes de pesta porcina, etcètera—, però el creixement del 29% és molt important.

Carta als reis, senyor Ausàs, de llistats de quines coses voldríem, segurament que el conseller el primer, el Govern també, però aquest matí ho deia una diputada, la companya il·lustre diputada Flora Sanabra: «Governar és prioritzar», i prioritzar és disposar d'uns recursos públics que, ai las!, no són mai infinits. Però penssem que aquest és un molt bon pressupost.

En la intervenció de l'honorable conseller en la Comissió d'Agricultura, en què va presentar les línies del Govern i, molt concretament, el Pla de desenvolupament rural, aquest PDR de què avui parlem tant, recordo les intervencions de la majoria; de vostè, senyor Ausàs, concretament, de la senyora Bet Font, dient: «Home, aquests recursos ja comencen a ser importants, si van a parar al territori, si van a parar a l'agricultura, perquè són multiplicadors, els que posem nosaltres, més l'Estat, més la Unió Europea.» I van dir: «Esperem els pressupostos, vejam si els números hi són.» Avui és el dia. Avui els números hi són, i no sé si s'ho creien, vostès, que hi serien, però aquells 6.000 milions hi són. Senyora Bet Font, no sé si els ha trobat, però li puc dir —perquè estan en moltes partides, no?—, li puc dir que els 6.000 milions, hi ha una part d'aquests 6.000 milions que no estan tots al Departament d'Agricultura, perquè hi ha una part que està de Medi Ambient, que en aquest moment seria el tema de Medi Natural, però hi ha tres partides de la secció 01, que seria «Secretaria General»; hi ha onze partides de la secció 02, que seria «Promoció d'indústries agroalimentàries»; hi ha disset partides del 03, que seria «Direcció General d'Estructures Agràries». La suma de totes aquestes partides fan aquests 6.000 milions que ens permetran, el 2000, una inversió de 16.500 milions. És clar, aquí parlem... (*Remor de veus.*) D'acord. En regs, igual.

Jo faré una defensa global —i intentaré ser curt, perquè em sembla que m'ho agrairan, per l'hora que és— (*remor de veus*) dels números i dels percentatges. L'illustre diputat i company Xavier Coll, expert en temes puntuals, anirà més al detall dels grans pilars de què, alguns, han fet referència vostès. Els regs, les cooperatives, aquests elements importants, que són prioritaris en el pressupost, també en la nostra línia de govern.

Deixi'm també avançar un agraïment al to, al to que han emprat, l'oferta de diàleg de tots; el mateix conseller, el Govern, nosaltres, l'hem fet al sector i als grups parlamentaris... El senyor Vilalta ha avançat un debat interessantíssim, no del pressupost, sinó de política agrària, que el conseller va avançar la seva predisposició, en la seva compareixença, al diàleg, amb totes les forces d'aquest Parlament, però també amb els sectors. Si algun departament està en el territori i està constantment concertant –perquè hi ha les taules de concertació– és el Departament d'Agricultura.

En conjunt, pensem que ens podem sentir satisfets amb aquest programa, amb aquesta immersió, amb aquesta inflexió en positiu que el pressupost del DARP, aquest any, contempla. Arribarà al territori, arribarà als sectors agraris, als sectors productius, a la indústria agroalimentària, a la pesca, també, perquè aquí s'ha dit «una quantitat petita», però, a l'IFOP, això també es multiplica per tres. Vull dir que hi podrà haver una inversió de 2.000 milions en el sector pesquer, que podrà arribar a molts milions, també, en el Pla de sis anys, 2000-2006, IFOP, que s'ha d'aprovar, aquest any, encara, a la Unió Europea, com vostès saben.

Però, en línies generals, pensem que és un pressupost defensable amb molta tranquil·litat, perquè és un pressupost que, a més a més, a la baixada de capítol 1, per la passada de la Direcció General de Medi Natural a Medi Ambient, genera uns 820 i tants milions, que també són generadors de recursos que van a la inversió. I, a més a més del 12% de creixement del capítol 1, es recuperen uns diners que poden anar a inversions, i s'ha pogut donar resposta al conjunt d'aquest Programa de desenvolupament rural –molt important, aquest any i els propers anys, que anirà *in crescendo*, com va explicar l'honorable conseller–, que ja permet, aquest any, fer una política d'inversió, de suport a cooperatives, en el tema de regadiu –tan important en el món agrari– (*remor de veus*), la modernització del camp i el suport als nuclis rurals.

Es parla, senyor Ausàs, de 1.300 milions en regadius. Qui gestiona els regadius és Regsa. Regsa disposa de 8.000 milions, aquest any, per a inversió. 1.300 surten del Departament, però hi ha altres departaments finançadors de Regsa. 8.000 milions, no sé si hi havien sigut mai. És una quantitat important; 8.000 milions –ho explicarà el company Xavier Coll– és una quantitat important.

El tema Segarra - Garrigues. Home, no em facin trampa, siguem seriosos. Aquesta és una obra que financen diferents administracions, i a cadascuna li toca fer una fase d'aquesta obra. Imagini's que es fa un edifici, senyor Vilalta, en societat amb un altre, i vostè es compromet a fer la teulada, i l'altre ha de fer fonaments, parets, tal..., i la fase de la teulada, li toca fer-la el segon any, el tercer any, perquè, mentrestant, l'altra Administració ha de fer l'edifici. Els milions que hi ha aquest any és per al projecte de la teulada. Ens podrien dir que no fem el projecte de la teulada, que és el nostre compromís, però no desinformem. Vostè sap molt bé qui fa les fases, qui les finança, quin compromís té el Govern de la Generalitat i en quin moment l'ha de fer. Per tant, aquest any, fem el projecte per

complir la nostra fase, que és el que ens toca, i, quan ens toqui finançar-lo, farem la teulada –no li'n càpiga cap dubte–, però vostè, que ho sap molt bé, davant dels ciutadans no diguem: «Home, és que això s'encalla! Estarem quaranta anys més, perquè 80 milions, multiplicats...» No val; no desinformem –no desinformem. (*Remor de veus*.) Les coses són com són i crec que s'han de dir.

En el conjunt del pressupost he vist que..., no sé si han retirat les esmenes, perquè, com que ha parlat de política general i no de les esmenes concretes..., però jo crec que potser seria bo que ho fessin, perquè es dona resposta a allò que en la compareixença del conseller deien: «I tindran els diners per fer el Pla de desenvolupament rural?» Doncs, sí: hi són –hi són–, i això permet una inversió important.

De l'Incavi, de l'IRTA, que, a més a més, tothom el felicita, retirin el pressupost. L'IRTA fa una gestió magnífica. L'any passat va generar més recursos i, aquest any, el Departament incrementa amb un 60% la seva aportació amb relació a l'any passat, perquè hi creiem i perquè el sector està fent una tasca de desenvolupament i recerca importantíssima per a la qualitat i per a la competitivitat del sector. L'IRTA funciona amb un programa en què participen universitats, en què participa Economia i Finances –en el tema contracte programa. Per tant, l'IRTA està fent una feina magnífica –ho han reconegut vostès mateixos. L'any passat va generar més recursos perquè està contractant amb el sector privat, amb les mateixes universitats, que les universitats també han de generar recursos per a recerca i per a desenvolupament. L'IRTA ho fa i l'hem de felicitar. No es mereix una esmena a la gestió, en tot cas –en tot cas–, demanaríeu més recursos, entenc. (*Remor de veus*.) Els recursos no són infinits, però l'IRTA està obrint un camí molt important, que s'està autofinançant, cada vegada més, en part –i, d'això, ens n'hem d'alegrar.

Com que el temps i el compromís de ser curt..., però, quant als números globals, crec que justifiquen per si sols un vot afirmatiu –per tant, negatiu a una devolució–, i el company Xavier Coll entraria en aquests temes menys de percentatges, més de números, que són farragosos, però, en aquella dinàmica d'on basem els pilars de la política agrària del Govern, li cedeixo la paraula i, en ares de la brevetat, crec que m'ho agrairan. Els anuncio que, evidentment, rebutjarem les seves esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, honorable president.

El president

Moltes gràcies, conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Coll. (*Remor de veus i veus de «Molt bé!»*.)

El Sr. Coll i Gilabert

Bé, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, amb anterioritat, en nom del Grup Parlamentari, ha parlat el diputat Iglesias i ha exposat les línies bàsiques d'actuació que recull el pressupost que s'està debatent del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. És evident que s'han fet tantes aporta-

cions des dels mateixos grups de l'oposició a totes les línies bàsiques que contempla el PDR que jo, doncs, per prudència i també per respecte a tots vostès, per l'hora que és, no m'entretindré, doncs, a esmentar-ho.

Però, en qualsevol cas, sí que voldria fer una especial menció de l'increment destacat del pressupost d'aquest any del DARP, que supera el 12% respecte a l'any anterior. També he de dir que és una aposta clara el fet que el Programa de desenvolupament rural, que s'ha presentat i s'ha aprovat pel Govern de la Generalitat, precisament el desembre de l'any passat, no solament contempla partides molt importants –mai s'havien contemplat partides tan importants per al desenvolupament rural de Catalunya, per un període tan curt, de set anys–, sinó que, alhora, esgota tots els recursos possibles de la Unió Europea, vella reivindicació de tots els sectors socials del país i, per descomptat, també, de totes les organitzacions sindicals agràries. Jo crec que –hi insisteixo i ho repeteixo– el fet d'haver pogut gaudir de tots els recursos possibles que provenen de la Unió Europea i del mateix Estat, crec que és un fet sense precedents, positiu, molt favorable, i celebro que els altres grups també ho hagin vist d'aquesta forma.

Les macromagnituds d'aquest Programa suposen una contribució neta de l'Administració catalana, per a aquest període, superior als 50.000 milions de pessetes –50.000 milions de pessetes– i, global, de més de 155.000 milions. Pel que fa als pressupostos d'enguany, l'Administració de la Generalitat, com s'ha dit, aportarà més de 6.000 milions de pessetes, i això suposa el 44% de tot l'import de totes les actuacions del DARP, precisament per a aquest any, excloent el capítol 1. I, per tranquil·litat del Grup Ciutadans pel Canvi - PSC, o PSC - Ciutadans pel Canvi, eh? (*remor de veus*), he de dir que, per voluntat del Govern català –per voluntat, dic, decidida, del Govern català–, aquest PDR tindrà un àmbit d'actuació en totes –en totes– les comarques de Catalunya. Per tant, no hi ha cap exclusió, ni hi ha cap omisió –ni voluntària ni involuntària.

S'ha parlat de la protecció vegetal, de protecció i producció vegetal; s'ha parlat de la producció ecològica, producció integrada, producció de diferents menes... I, dins de la protecció vegetal, s'ha parlat d'una forma molt clara, per part de tots els grups, del foc bacterià. Celebro amb ells que estiguin d'acord que s'ha de controlar, s'ha de vigilar i s'ha de prevenir aquest foc bacterià, perquè, d'una altra manera, això comportaria molt seriosament, sobretot, les plantacions de pereres de Catalunya –pereres, pomeres i totes les rosàcies, com tots vostès saben.

Però, en qualsevol cas, he de dir que hi ha hagut un increment del 25% en el pressupost d'enguany. Hi ha una partida de gairebé 200 milions de pessetes per fer possible aquest programa. I, alhora, haig de dir, també, que reforcen d'una manera decidida el paper de les agrupacions de defensa vegetal que van més enllà del que és la mateixa defensa i el control del foc bacterià, o del mateix problema de la processionària del pi.

Respecte al sanejament ramader –molt de pressa–, també s'ha fet molt esment, aquí, del sanejament –necessari, evidentment. S'ha parlat de diverses malalties.

S'ha parlat, també –penso que, d'alguna manera, se n'ha fet allusió–, de l'Aujeszki, i penso que, aquí, també s'està ja en una nova línia d'actuació. Penso, també, quant a la línia de reposició de l'oví –que s'està portant a termini– i el cabrum, sacrificat per culpa de la brucel·losi, en aquest sentit, cal destacar que s'han fet uns pressupostos molt superiors a l'any passat, amb un increment del 40%. Hi ha 500 milions de pessetes per a aquesta actuació. Per tant, jo penso que són xifres més que respectables i que demostren la voluntat decidida i ferma de resoldre el problema ramader en aquesta vessant del sanejament.

En el camp de la recerca també celebro que coincidim amb els grups de l'oposició en el fet que cal potenciar l'IRTA. Tots han fet esment que l'IRTA és una eina indispensable, necessària i molt eficient. L'IRTA, saben vostès que és l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària, no?, i, des d'aquesta Conselleria, també es fa una aposta clara perquè els serveis que li són propis siguin potenciats, però, alhora, també es produeixi una transferència de recursos científics, d'avenços en investigació, del sector públic al sector privat, eh?, que també és una de les àrees, dins de la producció vegetal, animal i de l'aqüicultura, que tots hem reclamat sempre. Penso, doncs, que, una vegada més, cal dir que en aquest capítol també se satisfan les peticions formulades per tots els grups.

Respecte a l'instrument de finançament d'orientació pesquera, l'anomenat IFOP, també cal dir que és un fons específic per al desenvolupament d'aquestes polítiques d'estructures pesqueres, que permetran, evidentment, la necessària modernització del sector i una millora en els canals de comercialització de la producció. Dir, al respecte, que l'aplicació d'aquest nou programa, comprès en el període 2000-2006, contempla un compromís plurianual de finançament, que suposarà una inversió en el sector superior als 17.000 milions de pessetes, comptant-hi les diferents administracions. En aquest sentit, concretament, els pressupostos del DARP per a enguany contempen una ajuda superior als 500 milions.

Bé. Passo ja directament al tema de regadius i al tema, també, del cooperativisme, perquè se n'ha fet esment d'una forma, també, molt clara i decidida. Respecte als regadius cal dir el següent: en principi, que totes les actuacions en regadius s'han de fer, si és possible –caldria intentar-ho, almenys–, per iniciativa o, si més no, amb el convenciment dels mateixos regants, dels futurs regants. Jo crec que les polítiques impositives no funcionen –ni aquí ni al món– i, en qualsevol cas, si funcionen, funcionen malament. Per tant, celebro, d'una forma molt clara i decidida, també, el fet que els regants de les collectivitats 5 i 20 del canal d'Urgell, el passat dissabte, signessin, precisament, un conveni de concentració parcel·laria en zones tan emblemàtiques com són les del regadiu tradicional o consolidat dels canals d'Urgell, que són la taca verda més gran que hi ha, precisament, al nostre país, amb 75.000 hectàrees.

Dic que la mateixa iniciativa –i remarco aquest fet, perquè, per mi, és un fet que té molta significació des de moltes vessants–, la mateixa iniciativa dels regants ha fet possible –amb el suport, lògicament, i l'aposta

decidida de l'Administració, que ajudarà fins on faci falta— que s'iniciessin processos de concentració parcel·laria en regadiu tradicional, que l'únic que pretenen és millorar l'eficiència de l'ús de l'aigua.

Parlant del canal d'Urgell, deixi'm dir només... —ja que, miri, és allò que un també ho sent molt, no?, perquè he estat uns quants anys allà de responsable, junt amb tota una junta—, he de dir que s'ha fet un esforç inversor «tremendo». Mirin: els últims anys, el canal d'Urgell ha invertit, ni més ni menys, que 8.000 milions de pessetes; i 8.000 milions de pessetes potser sembla poc, si ho comparem, doncs, amb els túnels d'aquí o ho comparem amb l'AVE d'allà, però, en qualsevol cas, per al sector primari, per al sector agrari, per al sector ramader, per al sector agroindustrial, fins i tot, doncs, suposa un esforç inversor importantíssim, no?

Bé. No són una excepció, els canals d'Urgell; també podríem fer referència als canals de la dreta i de l'esquerra, del marge dret i esquerre de l'Ebre. Podríem fer referència al canal de Pinyana—Aragó i Catalunya— i a molts altres canals que, lògicament, també han fet aquest esforç inversor, i cal dir-ho d'una altra manera, encara, per fer, per donar més èmfasi a aquest esforç que ha fet el regant, que ha fet un esforç inversor en un llit—en aquest cas, al canal d'Urgell—, perquè el conec més, que és, precisament, propietat de l'Estat.

És a dir que, fins i tot, fixin-se bé, ha invertit més de 8.000 milions de pessetes per millorar infraestructures, per millorar, precisament, eficiències, en un llit que no és ni tan sols propietat seva, eh? És com si vostès fessin obres en una casa llogada i les paguessin vostès. En qualsevol cas, només ho dic, això, també, per fer més èmfasi a aquesta aportació del regant que cal no oblidar-la.

Dir també que, lògicament, s'han de continuar fent regadius. És evident que el regadiu és, per damunt de tot, diversificació en la producció i en les activitats del territori, i, per tant, aquí també s'ha dit abans: cal evitar excedents, cal evitar, doncs, situacions de col·lapse, de producció, doncs, en fi, que d'alguna manera no saps on destinar-la. Doncs, bé, jo he de dir que el regadiu és, per damunt de tot, a part de ser un element equilibrador i de tenir uns efectes socials de primer ordre, he de dir que té un efecte de diversificació de primer ordre. I això també cal dir-ho, perquè alguns, fins i tot, qüestionen els regadius, si són o no són rendibles, els nous regadius, sobre la base que la producció que obtenen—si comptem el preu de l'aigua i la producció que obtenen—, i veuen, per exemple, que... Mirin, els seré molt gràfic: a l'Urgell gastem 6.000 metres cúbics per hectàrea per regar panís. Són, exactament, uns 12.000 quilos que obtenim per hectàrea. Si vostès fan números, veuran que, més o menys, un metre cúbic són dos quilos de panís..., panís o blat de moro, eh?, perdonin l'expressió. (*Remor de veus.*) Miri, doncs, un quilo de panís, avui, val 25 pessetes, més o menys, i dos quilos, evidentment, són 50. Doncs, bé, 50 pessetes és l'equivalent a un metre cúbic d'aigua. Si vostès fan números i només es fixen amb aquest paràmetre, lògicament, diran que és molt més rendible desviar aquesta aigua cap a d'altres centres—estratègicament més interessants des del punt de vista purament econòmic del país— que no

pas cap als regadius, però, evidentment, ens deixariem el vessant social, que penso que, com a representants del poble, no hem d'oblidar mai.

En qualsevol cas, he de dir, doncs, que hi ha aquesta política d'incrementar superfícies de regadius. Això s'ha posat de manifest últimament, amb els regs de suport del Garrigues sud, a la zona d'Algerri - Balaguer, en el terme municipal d'Algerri, i també ara s'està iniciant a Albesa; també els regadius de la Terra Alta—hem fet la primera i la segona fase, ja esta en tercera, quarta i cinquena fase—, etcètera.

Respecte al Segarra - Garrigues, doncs, l'únic que puc dir és això: que allà hi ha una gran il·lusió perquè es faci el canal. Penso que s'està posant fil a l'agulla. Penso que, com he dit al principi en parlar de regadius, no s'ha d'imposar, ni s'ha d'improvisar, ni s'ha de córrer, i els ho dic amb tota sinceritat: penso que les coses s'han de fer, sobretot, participades, i els principals, precisament, beneficiaris del canal són la gent del país, i ells són els que han de dir l'última paraula, i no tots aquells que, gratuïtament, fan manifestacions als mitjans de comunicació, que, moltes vegades, el que fan, més que una altra cosa, és confondre la situació.

No he de dir ni si fem bé, ni si fem poc, ni si fem malament, de donar-hi més o menys suport econòmicament; jo dic que es fa exactament, des del nostre punt de vista molt humil, el que avui es pot fer. Però al que sí que els convido a tots és que, aquest canvi cultural necessari que s'ha de fer al país, començant per tots aquests regants, ramaders i habitants d'aquestes zones, també es farà si vostès hi contribueixen; si tots nosaltres participem en aquest procés formatiu i en aquest canvi cultural necessari per portar a terme aquesta obra, amb la màxima rapidesa i amb la màxima eficiència.

Miri, voldria fer una petita referència, també, a l'Institut de Qualitat Agroalimentària. Per a nosaltres, per al Departament, per al Govern, és prioritària la seguretat alimentària, i això inclou, també, el paràmetre de qualitat. La qualitat és un paràmetre inicialment interessant, però, en qualsevol cas, la seguretat és un concepte molt més ampli i molt més important, i per aquí van, precisament, els trets.

El senyor Vilalta ha parlat molt bé del tema de la traçabilitat. Nosaltres, lògicament, això també ho corroborarem, però, en qualsevol cas, he de dir que el reconeixement de les denominacions d'origen, junt, lògicament, amb l'impuls de l'Institut de la Qualitat Agroalimentària; el reconeixement, també, de la necessitat de fer el Llibre blanc del sector agrari català—en què ja s'ha començat a treballar—, i que donarà peu a l'elaboració de la nova Llei d'orientació al sector agrari, que, aquí, serà pionera, perquè no tenim encara precedents, en l'última, almenys, des de l'època democràtica, aquí no hi ha lleis d'orientació. Per tant, jo deia que, per tot això, és molt necessari donar-hi suport.

En qualsevol cas, si em permeten, ara sí, unes breus pinzellades sobre el cooperativisme agrari, dir-los que potser també em deixo portar una mica pels sentiments: fa tretze anys que estic de president d'una cooperativa petita—evidentment, molt petita—, però jo diria que precisament les cooperatives petites, avui, són referents

importants per al país, tant o més –i si m'ho permeten, tant o més– que les grans, perquè són més els socis que s'identifiquen amb la cooperativa, on és més evident el sentit, la filosofia cooperativista.

Saben, tots vostès, que les cooperatives es diferencien, filosòficament o, si més no, socialment, de les societats mercantils –per una altra part, ben legítimes, eh?, les SA, les SL– que, en les primeres, el soci de la cooperativa està lligat, està vinculat a l'activitat, precisament, per la seva activitat professional. És a dir que no és com a la societat mercantil, on l'únic lligam que hi pot haver –que pot haver-hi, eh?, no necessàriament, però, que hi pot haver– entre el que té accions d'aquella societat és el capital, l'únic que el lliga, l'únic que el vincula, doncs, sàpiguen tots vostès –segur que ho saben, però, en qualsevol cas, voldria refermar-me en això– que el sentit de les cooperatives és aquest, precisament: que aglutina una sèrie de gent, de socis, de persones que estan estrictament lligades per la seva activitat professional a la mateixa cooperativa, a la mateixa entitat. Per això s'ho senten més seu. Per això, també, treballen molt més convençuts per una causa, i, això, no l'hem d'oblidar, el sentit social de les cooperatives.

Apostar per les cooperatives és apostar, precisament, pel futur de les explotacions familiars agràries, perquè soles no tenen res a fer: o s'agrupen en cooperatives o altres fórmules associatives agràries que hi ha, o es posen al servei, així, literalment, d'una multinacional. D'intents n'hi ha hagut, de multinacionals que han intentat aglutinar tots aquests, d'alguna manera, moviments, però, en qualsevol cas he de dir que, sortosament, fins avui han sigut tímids intents que no han prosperat. Però molt em temo que, si no reforcem l'associacionisme agrari, no tardarem massa temps, aquí, a tenir multinacionals que aglutinaran aquest sector agrari per desgràcia de tots.

He de dir, també, que una eina molt important del sector –i, en aquest cas, de les cooperatives– són les seccions de crèdit, que són les que precisament permeten que el diner del camp vaig al camp; que el diner del camp serveixi per finançar activitats directament lligades al camp, eh? I en això he de dir que, efectivament, gràcies a això, doncs, moltes persones que pels seus recursos es veurien obligades a treballar integrades en una altra multinacional o en una altra empresa de major ordre, es poden constituir com a autònoms, precisament, perquè tenen aquest recurs financer de la mateixa secció de crèdit, que els ho avala.

Miri, s'han dit moltes coses, en podria afegir moltes més. Reconsidero que no hi ha massa temps de fer-ho, però, en qualsevol cas, els he de dir que treballar per a una cooperativa és un treball tan digne com els altres –tan digne com els altres–, però dubto que n'hi hagi tants de tant gratificant com aquest, entre altres coses perquè treballes per una causa que té una connotació social gairebé, jo diria, incomparable. I perdoni, doncs, que li posi aquest èmfasi, però la veritat és que m'hi porta el cor.

Miri, respecte als pressupostos –i ara sí que acabo, perquè tampoc voldria cansar-los més–, he de dir-li una

cosa: evidentment, aquí tots han coincidit –tinc aquí les anotacions de tots els grups, tots han coincidit, tots– que el pressupost és menys dolent que els anteriors, tots: és menys dolent que els anteriors. Per tant, la tendència és positiva, millora. Per tant, no és allò..., «progressa adequadament», podríem dir-ho així, no? (*Rialles.*) En qualsevol cas, si em permeten, també hi ha una altra apreciació que han fet tots, i és que han dit que són insuficients. Miri, vol que li digui una cosa? Jo també m'hi apunto, a aquesta apreciació; jo, personalment, també m'hi apunto. Penso que són insuficients, iestic segur que el Govern també sap que són insuficients, però li diré per què.

Miri, actualment –no és perquè sí– tots estem condicionats per alguna cosa, fins i tot el que té família està condicionat per la família, i el que té treball, també, i el que no en té, també està condicionat per l'atur, però en qualsevol cas tots tenim condicionants. Sap quin és el problema? El problema és que, moltes vegades, moltes vegades, aquests condicionants, per a alguns són impediments, són obstacles i, per a d'altres, són tot al contrari. Per a d'altres aquests condicionants són, precisament, els reptes..., aquelles coses que dius: «Bé, com que estic condicionat per aquí i per allí, intentaré obrir-me camí, precisament, per allà on no tinc aquests condicionants», perquè tots tenim maneres per sortir-nos de les situacions, i és per això que diuen..., però és que cal, cal, precisament, invertir en aquest sentit, no?

Miri, la política agrària –també cal dir-ho, i molt breument– és molt complexa, és molt delicada. Sé que totes les activitats ho són, però li diré una cosa, un exemple: la biotecnologia. Els avenços biotecnològics –i darrerament en tenim una prova, doncs, perquè ens n'omplen les pàgines dels diaris– són molt importants, molt; però, saben què farà, entre altres coses? Que el que avui són factors limitants per a determinades zones de regadiu i de secà, només demà o demà passat ja no ho siguin. I aquells conreus que avui no es poden fer en determinades zones, perquè són molt sensibles al fred, perquè les hores d'insolació eviten la pol·linització eficaç, per no sé què més, tot això, gràcies a la biotecnologia, tot això estic convençut que se superarà. De la mateixa manera que a principis del segle van superar, els híbrids, el sostre de producció. I sap què vol dir, tot això? Vol dir que el que avui pensem que el món ha d'anar cap aquí, vol dir fer conreus específics de regadiu a les zones de regadiu, i de secà a les zones de secà. Això no necessàriament ha de ser així, gràcies, precisament –i no dic «a pesar de», sinó que dic «gràcies a»–, a la biotecnologia, perquè jo penso que no tot el natural és tan dolent com diuen, ni tot l'artificial, eh?, és... (*Veus de fons.*) Perdó..., ni tot el natural és tan bo com diuen, perdoni, perdonin... És que això de la llum vermella i tot això, no hi estic acostumat... (*Rialles.*) Bé, ja m'han entès. (*Remor de veus i rialles.*) Mirin, ara sí que acabo... Escolti, és que el primer dia..., jo no m'esperava que hagués de dir tantes coses... (*Fortes veus de fons.*)

Mirin, no, no..., mirin, ara sí que, de veritat, que ja acabo, perquè aquí ni jo m'aclareixo. (*Fortes rialles.*) Per acabar...

El president

Senyor diputat, sí que li agrairia que acabés.

El Sr. Coll i Gilabert

Sí, miri, per acabar. Això sí, li he de dir que valoro molt significativament que hagin suposat un pas endavant aquests pressupostos. Això sí que li ho he de dir, amb el cor i amb el cap, que ho valorem molt positivament. Llàstima que, per a alguns, no signifiqui un pas endavant tan llarg o tan gran com voldrien, però, en qualsevol cas, sàpiguen que són un compromís del Govern i un compromís ferm, que pensem complir.

És per tot això que nosaltres, lògicament, no donarem suport a les esmenes que s'han presentat. I una recomanació: si ara van a sopar –que penso que ara toca anar a sopar–, home, pensin en els pagesos, que són, al cap i a la fi, els que faran possible que tinguin alguna cosa a la taula. (*Forta remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara, a la votació de les esmenes a Agricultura.

Tinguin tots la targeta posada correctament. No hi ha cap petició de votació separada? (*Pausa.*) Per tant, les votarem conjuntament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 57 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

La sessió se suspèn fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i deu minuts.